

การกำกับละครเวทีเรื่อง “ แผนสังหาร ” (Towards Zero)

Director of Phaensangharn (Towards Zero)

อภิสร่า ยุทธโรจน์

Apisara Yuttharot

สาขาวิชาศิลปะการแสดง คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา

Department of Theatre Arts, Faculty of Fine and Applied Arts Suan Sunandha Rajabhat University

บทนำ

ละครเวทีเรื่อง แผนสังหาร (Towards Zero) ประพันธ์โดย อากาธา คริสตี้ (1890-1976) ซึ่งเป็นนักเขียนหญิงชาวอังกฤษที่สร้างชื่อในฐานะนักเขียนบทละครในปี ค.ศ. 1943 และเป็นที่ยอมรับทั่วโลกจากผลงานอาชญากรรมยาว 66 เรื่องและรวมเรื่องสั้นอีก 14 ชุด รวมยอดขายทั่วโลก กว่าพันล้านเล่ม นอกจากนี้ได้รับยกย่องให้เป็น ‘ราชินีแห่งอาชญากรรม’ (Queen of crime) ในโลกรวบรวมแล้ว คริสตี้ยังถือได้ว่าเป็นราชินีแห่งอาชญากรรมบนเวทีละครด้วย อาทิ ละครเวทีเรื่อง The Mousetrap คริสตี้ได้ดัดแปลงจากเรื่องสั้นของตัวเอง ซึ่งเป็นเจ้าของสิทธิละครเวทีที่แสดงติดต่อกันยาวนานที่สุดในโลกโดยเปิดการแสดง ตั้งแต่เดือนพฤศจิกายน ค.ศ. 1952 จนถึงปัจจุบัน รวมการแสดงกว่า 27,000 รอบตลอดระยะเวลา 65 ปี (ฉัตรภรณ์ รัตนชัยวงศ์, 2561, น.73)

เรื่อง Towards Zero ถูกตีพิมพ์เป็นนวนิยายครั้งแรกในสหรัฐอเมริกาโดยสำนักพิมพ์ Dodd Mead ในเดือนมิถุนายน ค.ศ. 1944 และในสหราชอาณาจักรโดยสำนักพิมพ์ Collins Crime Club ในเดือนกรกฎาคมของปีเดียวกัน อีกทั้งยังถูกดัดแปลงเป็นบทละครเวที ในปี ค.ศ.1956 โดยเจอร์ลด์ เวอร์เนอร์ (Gerald Verner) ได้รับการจัดแสดงครั้งแรกเดือนกันยายนปี ค.ศ.1956 ที่โรงละครเซนต์เจมส์ (The St James Theatre) ฝั่งตะวันตกของลอนดอน โดย ปีเตอร์ แซนเดอร์ (Peter Saunders) เป็นผู้อำนวยการผลิต (Agathachristie, 2010)

ต่อมาในปี ค.ศ. 1995 ถูกดัดแปลงเป็นภาพยนตร์โดยเปลี่ยนชื่อเรื่องเป็น Innocent Lies ประสบความสำเร็จไม่มากนักและในปี ค.ศ. 2007 ถูกดัดแปลงเป็นภาพยนตร์ภาษาฝรั่งเศส ชื่อเรื่อง L'Heure Zéro ซึ่งแสดงโดย François Morel รับบท Commissaire Martin Bataille ปีเดียวกันนั้นทางอังกฤษได้นำนวนิยายเรื่องนี้มาดัดแปลงเป็นซีรีส์ ผลิตโดยสถานีโทรทัศน์ไอทีวี มีการเพิ่มตัวละคร Geraldine McEwan แสดงเป็น Miss Marple และในเดือนมกราคม ปี ค.ศ. 2010 ถูกดัดแปลงเป็นละครวิทยุครั้งแรก ออกอากาศแบ่งเป็นตอน ตอนละสามสิบนาที ทางช่องวิทยุบีบีซี (Agathachristie, 2010)

กระบวนการกำกับการแสดง

1. การคัดเลือกบทละคร

ข้าพเจ้ามีความเชื่อชอบนวนิยายแนวสืบสวนสอบสวน จึงทำให้มีแรงบันดาลใจในการเลือกบทละครที่เกี่ยวข้องกับการสืบสวนและมีการฆาตกรรม ซึ่งอาจารย์ในสาขาวิชามีบทละครของ อกาธา คริสตี้ อยู่จำนวนหนึ่ง ข้าพเจ้าจึงชอบบทละครนั้นมาอ่านทำความเข้าใจและเลือกเรื่องที่จะนำมาจัดทำศิลปนิพนธ์ บทละครที่ได้มานั้นมีทั้งหมด 6 เรื่อง วิธีการเลือกเรื่องที่เหมาะสมของข้าพเจ้าก็คือ เลือกจากจำนวนนักแสดง เนื่องจากในชั้นการศึกษานักศึกษาชั้นปีที่ 4 มีจำนวนผู้สอบจบนักแสดงเป็นจำนวนมากจึงต้องคำนึงถึงเรื่องนี้ และได้เรื่องที่เหมาะสมที่สุด คือ แผนสังหาร (Towards Zero) มีตัวละครทั้งหมด 13 ตัวละครและสามารถสอบจบได้ทั้งหมด 8 ตัวละคร

ด้วยบทละครที่เลือกมานั้นต้นฉบับเป็นภาษาอังกฤษ จึงต้องหาผู้แปลบทละครและต้องดัดแปลงตัวละครให้เปลี่ยนจากชายเป็นหญิงเพิ่มขึ้นเพื่อให้ผู้สอบจบนักแสดงมีทางเลือกในการสอบจบได้มากขึ้น เนื่องจากมีจำนวนผู้สอบจบนักแสดงที่เป็นผู้หญิงมากกว่าผู้ชายจำนวนมาก และได้คุณภาณุวัฒน์ อินทวัฒน์ เป็นผู้แปลและดัดแปลงบทละคร แรงจูงใจในการเขียนบทดัดแปลงจากรรณกรรมสู่ละครเวทีมาจากเหตุผลสองประการ หนึ่งคือผู้ดัดแปลงอยากถ่ายทอดเรื่องราวอันน่าประทับใจที่ได้อ่านมาให้คนอื่นได้สัมผัส ทั้งนี้ เพราะละครเวทีมีความพิเศษตรงที่เป็นศิลปะการแสดงสด เรื่องราวจากรรณกรรมจึงดูมีชีวิตและสัมผัสได้ สองคือผู้ดัดแปลงรู้สึกถึงความท้าทายในการนำเสนอวรรณกรรมนั้นในรูปแบบละครเวทีผู้ดัดแปลงต้องหาวิธีใหม่เพื่อนำเสนอเรื่องราวผ่านรูปแบบละครเวทีที่มีความสดและความมีชีวิตเป็นหัวใจสำคัญ (ณัฐภรณ์ รัตนชัยวงศ์, 2561, น.74 ; Vincent Murphy, 2013, น.5)

นวนิยายเรื่อง Towards Zero ได้รับความสนใจและยังเป็นที่นิยม ด้วยการดำเนินเรื่องที่มีการพลิกผันและคาดไม่ถึงอยู่ตลอด มีปมปัญหาที่น่าสนใจ รวมไปถึงความสัมพันธ์ของตัวละครที่ซับซ้อน องค์ประกอบสำคัญอย่างหนึ่งของละครเวทีคือ “ตัวละคร” นพมาศ แวหงส์ (2550, น.11) กล่าวว่า ตัวละคร คือ บุคคลที่ผู้แต่งสมมุติขึ้นมาเพื่อให้กระทำพฤติกรรมในเรื่อง เป็นผู้มีบทบาทในเรื่องและทำให้เรื่องดำเนินไปสู่จุดหมายปลายทาง ซึ่งตัวละครหลักที่เป็นผู้ดำเนินเรื่อง (protagonist) ในเรื่อง Towards Zero มีจุดหมายปลายทางที่ให้ผู้ชมอาจเกิดความรู้สึกเห็นใจ สมเพช สงสารหรือรังเกียจ เนื่องจากความสมจริงของตัวละคร ตัวละครที่สมจริง คือตัวละครที่มีหลายมิติ มีข้อดีข้อด้อย มีดีมีเลวปะปนในตัวเหมือนมนุษย์ทั่วไป ตัวละครทำหน้าที่เป็นตัวแทนคนแต่ละประเภท จึงมีลักษณะนิสัยชัดเจน (ณัฐภรณ์ รัตนชัยวงศ์, 2559, น.19) ซึ่งตัวละครในเรื่องนี้สามารถเป็นตัวแทนของคนได้หลายประเภท

การดัดแปลงตัวละครต้องพิจารณาจากการกระทำของตัวละคร เนื่องมาจากความต้องการหรือจุดมุ่งหมายของตัวละคร (objective) โดยเฉพาะการกระทำของตัวละครหลักที่เป็นผู้ดำเนินเรื่อง (protagonist) ตัวละครที่เข้ามาขวางหรือกระทำสวนทางกับตัวละครหลักเรียกว่า ตัวละครฝ่ายตรงข้าม (antagonist) จุดหมายของตัวละครวิเคราะห์ได้จาก ใคร ทำอะไร กับใคร ทำอย่างไร และได้รับผลอย่างไร หรือ ใคร ต้องการอะไร ทำอะไรตามความต้องการนั้นๆ และผลของการกระทำในที่สุดแล้วเป็นอย่างไร (ชุตินา มณีวัฒนา, 2550) ทั้งนี้ต้องศึกษาทัศนคติอุปนิสัยและพฤติกรรมของตัวละคร เพื่อให้การดัดแปลงตัวละครไม่ขัดกับแก่นของเรื่องต้นฉบับ การศึกษาอุปนิสัยตัวละครอาจวิเคราะห์จากคำพูด การกระทำ คำที่ตัวละครพูดถึงตัวเอง หรือคำที่ตัวละครอื่นพูดถึงตัวเอง เป็นต้น ศึกษาพฤติกรรมและแรงจูงใจของตัวละคร อาจวิเคราะห์จากการกระทำของตัวละครที่ส่งผลให้เกิดความขัดแย้งและอาจทำให้ตัวละครประสบกับหายนะ แรงจูงใจจากอะไรที่ทำให้ตัวละครตัดสินใจแก้ปัญหาแบบนั้น (วนศักดิ์ ผดุงเศรษฐกิจ, 2558, น.23)

จากการศึกษาและวิเคราะห์เนื้อหาวรรณกรรมต้นฉบับและบทละครดัดแปลงภาษาไทย พบว่า เจอร์ลด์ เวอร์เนอร์ ผู้ดัดแปลงนวนิยายเป็นบทละครเวที เรื่อง Towards Zero ดัดแปลงวรรณกรรมต้นฉบับในแทบทุกองค์ประกอบ เลือกสรรสถานการณ์ที่ผู้ชมจำเป็นต้องรู้และสถานการณ์นั้นสามารถนำมาแสดงบนเวทีได้ แต่ยังคงรักษาแก่นเรื่องตามต้นฉบับไว้ โดยเฉพาะการตัดทอนตัวละครให้น้อยลงกว่าวรรณกรรมต้นฉบับ รวมทั้งตัดรายละเอียดสำหรับองค์ประกอบที่ไม่สามารถนำมาแสดงบนเวทีได้ ไม่สามารถสื่อความหมาย ไม่สามารถสร้างอารมณ์และบรรยากาศของเรื่องตามที่ปรากฏในวรรณกรรมและพบว่าภาณุวัฒน์ อินทวัฒน์ ผู้แปลบทละครเวทีเรื่อง แพนสังหาร จากบทละครเวทีดัดแปลงโดยเจอร์ลด์ เวอร์เนอร์ ได้ดัดแปลงเพศสภาพของตัวละครจากผู้ชายให้เป็นผู้หญิงเพิ่มสองตัวละคร เนื่องจากเงื่อนไขและข้อจำกัดของผู้กำกับที่ต้องการให้มีตัวละครผู้หญิงเพิ่ม จากบทเดิมที่มีตัวละคร ผู้ชายเจ็ด ผู้หญิงสี่ สรุปได้ว่าคุณเด่นดัดแปลงตัวละครให้เป็น ผู้ชายห้า ผู้หญิงหก

เทคนิคและวิธีการของเจอร์ลด์ เวอร์เนอร์ และ ภาณุวัฒน์ อินทวัฒน์ ในการดัดแปลงตัวละครจากวรรณกรรมสู่ละครเวทีมีประเด็นสำคัญซึ่งจะขอนำเสนอตามเทคนิคและวิธีการของเจอร์ลด์ เวอร์เนอร์ก่อน ตามด้วยเทคนิคและวิธีการของภาณุวัฒน์ อินทวัฒน์ การยกนำเสนอทีละบุคคลนั้น มีจุดประสงค์เพื่อให้ง่ายต่อการทำความเข้าใจวิธีการดัดแปลงตัวละคร

1. เทคนิคและวิธีการของเจอร์ลด์ เวอร์เนอร์

ณัฐภรณ์ รัตนชัยวงศ์ (2561, น.76-77) กล่าวว่า ปัจจัยสำคัญในการดัดแปลงตัวละครจากวรรณกรรมสู่ละครเวทีคือเรื่องของจำนวน นักเขียนนิยายใช้ตัวละครได้อย่างอิสระ แต่งบประมาณในการสร้างละครเวทีทำให้ต้องเลือกใช้ตัวละครที่มีบทบาทคุ้มค่าแก่การจ้างนักแสดงมารับบทนั้น เงื่อนไขนี้นำไปสู่การลดจำนวนตัวละคร การตัดตัวละครที่ปรากฏในโครงเรื่องรองออกไปเป็นทางเลือกโดยอัตโนมัติ เนื่องจากโครงเรื่องรองถูกตัดทอนไปอยู่แล้วจากการศึกษาพบว่าช่วงเปิดเรื่องเจอร์ราร์ด เวอร์เนอร์ ยังคงวิธีการดำเนินเรื่องตามแบบต้นฉบับ ผู้ชมจะรับรู้เรื่องตามตัวละครไปที่ละตัวละคร ฐานันที่ตัวละครอยู่ รวมทั้งบอกเป็นนัยถึงปัญหาที่ซ่อนอยู่ใต้สถานะที่ดูปกติหรือปัญหาที่อาจเกิดขึ้นต่อไป ฉากแรกๆ ของละคร เหตุการณ์ดูปกติราบรื่น บางตำราจึงเรียกช่วงนี้ว่า State of equilibrium ซึ่งหมายถึงสถานะสมดุล ขณะที่บางตำราเรียกช่วงนี้ว่า Introduction หรือ Exposition ซึ่งหมายถึงช่วงเปิดเรื่อง (ณัฐภรณ์ รัตนชัยวงศ์, 2559)

เจอร์ราร์ด เวอร์เนอร์ ได้ถอดตัวละครที่มีบทบาทในโครงเรื่องหลักออกด้วยเช่นกัน ในวรรณกรรมต้นฉบับเรื่อง Towards Zero นั้น ตัวละครที่เกี่ยวข้องกับโครงเรื่องหลักโดยตรงประกอบด้วย คุณหญิงเทรสสิเลียน (Lady Tressilian) เจ้าของคฤหาสน์นางนวล บรรดาแขกที่มาเยือนในขณะที่เกิดการฆาตกรรม คนรับใช้ส่วนตัวและตำรวจเจอร์ราร์ด เวอร์เนอร์ ตัดตัวละครอื่นนี้ออกทั้งหมด เช่น แองกัส แมกเวิร์ตเตอร์ (Angus Macwhirter) ชายที่กระโดดหน้าผาใกล้กับคฤหาสน์ของคุณหญิง เอเดรียน รอยด์ (Adrian Royde) พี่ชายของโทมัส อัลเลน เดรค (Allen Drake) เพื่อนของโทมัส บรรดาทนายเพื่อนของมิสเตอร์แมททิว ทรีฟส์ (Mr. Matthew Treves) เจน บาร์เรตต์ (Jane Barrett) หัวหน้าแม่บ้านที่เจอศพคุณหญิงเป็นคนแรก หมอเลเซนบี้ (Dr. Lazenby) แมรี แบทเทิล (Mary Battle) ภรรยาของผู้กำกับการแบทเทิล ซิลเวีย แบทเทิล (Sylvia Battle) ลูกสาวของผู้กำกับการแบทเทิล สารวัตรสอบสวนคอนสแตเบิล (Inspector Constable) ลิบตำรวจเอกเพงเกลลี (Constable Penggali) จำพอลล็อก (Sergeant Paullock) เป็นต้น อย่างไรก็ตาม เจอร์ราร์ด เวอร์เนอร์ ได้ตัดตัวละคร 1 ตัว ที่มีบทบาทในการคลี่คลายคดีฆาตกรรมออกเช่นกัน ได้แก่ แองกัส แมกเวิร์ตเตอร์ (Angus Macwhirter) ชายผู้พยายามฆ่าตัวตายจากหน้าผาใกล้คฤหาสน์ของคุณหญิงเทรสสิเลียนและรอดชีวิตมาได้ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการแก้ปัญหาอาชญากรรม จากการศึกษาพบว่า แม่แองกัส แมกเวิร์ตเตอร์จะเป็นพยานในการเปิดโปงฆาตกรแต่ก็มีบทบาทน้อยมากเมื่อเทียบกับตัวละครอื่น ประกอบกับเขามีข้อมูลที่เป็นประโยชน์ต่อการสืบสวนคดีเพียงสิ่งเดียวและมีบทบรรยายถึงเขาแค่ช่วงสุดท้ายของวรรณกรรมเท่านั้น ตัวละครนี้จึงถูกตัดออกได้โดยไม่มีผลกับโครงเรื่อง

เมื่อการตัดตัวละครอาศัยการพิจารณาบทบาทต่อเรื่องเป็นสิ่งสำคัญ การเพิ่มตัวละครก็เช่นกัน ตัวละครในละครเวทีแนวอาชญากรรมควรมีบทบาทพิเศษต่อเรื่องซึ่งไม่เหมือนละครแนวอื่น ได้แก่ บทบาทการสืบสวนหรือการเป็นผู้ต้องสงสัย (ณัฐภรณ์ รัตนชัยวงศ์, 2561, น.77) แต่ในละคร Towards Zero ไม่ได้ทำการเพิ่มตัวละครแต่เจอร์ราร์ด เวอร์เนอร์ เพิ่มบทบาทให้กับตัวละครที่เหลืออยู่ ตัวอย่างที่ปรากฏชัดเจนในบทละคร จากบทวรรณกรรมต้นฉบับ มิสเตอร์แมทธิว ทรีฟส์ (Mr. Matthew Treves) คือทนายที่เป็นเพื่อนของคุณหญิง เขามาพักผ่อนแฉะนั้นเลยถือโอกาสไปเยี่ยมเยียนคุณหญิงและเขาได้พบกับเนวิล สแตรจจ์ (Nevile Strange) ฆาตกรโรคจิตในคดีฆาตกรรมเด็กโดนยิงธนู ซึ่งเขามีความเกี่ยวข้องกับคดีนี้ ถึงแม้คดีนั้นจะผ่านมา 20 ปีแล้วแต่เขาก็จำหน้าเด็กที่เป็นฆาตกรได้ดีและต่อให้ฆาตกรจะโตขึ้นเป็นยังไงเขาก็ยังคงจำได้ ข้อเท็จจริงนี้ทำให้มิสเตอร์ทรีฟส์ ถูกฆาตกรรมหลังจากกลับจากคดีของคุณหญิง เวอร์เนอร์ นำบทบาทของแองกัส แมกเวิร์ตเตอร์มาขยายเพิ่มเติมในตัวละคร มิสเตอร์ทรีฟส์ โดยบทบาทที่เพิ่มเข้ามานั้นคือเปลี่ยนให้มิสเตอร์ทรีฟส์ ไม่ถูกฆาตกรรมและให้เข้ามาพักในคดีของคุณหญิงแทนที่จะพักในโรงแรมบนหน้าผาฝั่งตรงข้ามคดีตามเดิม อยู่ในเหตุการณ์ตลอดจนถึงช่วงเวลาฆาตกรรม มีบทบาทคลี่คลายเรื่องราวช่วยตำรวจสืบความจริงเพื่อเปิดโปงฆาตกร เนื่องจากอาชีพของตัวละครที่เป็นทนาย ทำให้คำพูดน่าเชื่อถือเหมาะสมกับตอนจบที่จะทำการเปิดโปงความจริง ทั้งนี้ตัวละครหลักทั้งแปดตัวในเรื่องล้วนมีจุดมุ่งหมายเดียวกันคือการมาเยี่ยมเยียนคุณหญิงเทรสลีเลียน ฆาตกรจึงวางแผนใช้โอกาสที่ทุกคนมารวมตัวกัน ฆ่าคุณหญิงเพื่อโยนความผิดให้อีกคน แต่สุดท้ายแผนการก็ไม่สำเร็จ ฆาตกรถูกจับ ตัวละครที่ถูกใส่ร้ายรอดพ้นจากความผิดที่เขาไม่ได้ก่อ เวอร์เนอร์ ไม่ได้เปลี่ยนตอนจบ ยังคงดำเนินเรื่องตามแบบต้นฉบับเพื่อไม่ให้จุดประสงค์แท้จริงของผู้ประพันธ์สูญหายไป

2. เทคนิคและวิธีการของภาณุวัฒน์ อินทวัฒน์

จากการศึกษาพบว่าภาณุวัฒน์ อินทวัฒน์ ได้แปลบทละครตามการแปลของเจอร์ราร์ด เวอร์เนอร์ ให้เป็นภาษาไทย ยังคงตัวละครที่มีบทบาทในโครงเรื่องหลักไว้โดยตรง ประกอบด้วย

คุณหญิงเทรสลีเลียน (Lady Tressilian)	เจ้าของคฤหาสน์นางนวล
เคย์ สแตรจจ์ (Kay Strange)	ภรรยาใหม่ของเนวิล เอาแต่ใจ อารมณ์ร้อน
แมรี อัลดิน (Mary Aldin)	สาวใช้ของคุณหญิงเทรสลีเลียน
เนวิล สแตรจจ์ (Nevile Strange)	ชายหนุ่มผู้ชักนำภรรยาทั้งสองมาที่คฤหาสน์

ออเดรย์ สแตรนจ์ (Audrey Strange)	ภรรยาเก่าของเนวิล เป็นผู้หญิงเรียบร้อยอ่อนโยน
เท็ด ลาติเมอร์ (Ted Latimer)	หนุ่มเจ้าเสน่ห์ เพื่อนชาย คนหนึ่งของเคย์
ผู้กำกับการแบตเทิล (Superintendent Battle)	เจ้าพนักงานแผนกสืบสวนคดีอาชญากรรมนครบาล
สารวัตรลีช (Inspector James Leach)	หลานชายของแบตเทิล
เจ้าหน้าที่เบนสัน (Constable Benson)	เจ้าหน้าที่ตำรวจ
โทมัส รอยด์ (Thomas Royde)	ชายเจียบขริ่มผู้ชอบอ่านนิยายฆาตกรรม
มิสเตอร์แมทธิว ทรีฟส์ (Mr. Matthew Treves)	ชายสูงวัยเพื่อนของคุณหญิง เป็นทนายเก่า

ตัวละครสองตัวสุดท้าย โทมัส รอยด์ (Thomas Royde) และ มิสเตอร์ทรีฟส์ (Mr. Treves) ภาณูวัฒน์

อินทวัฒน์ ได้ทำการดัดแปลงเพศสภาพของตัวละครจากชายเป็นหญิง ตัวชีวิตความเป็นไปได้ในการดัดแปลงตัวละครไม่ให้กระทบกับแก่นเรื่องของภาณูวัฒน์ อินทวัฒน์ คือ วิเคราะห์จากความสัมพันธ์เชิงคู่สาวของตัวละครหลัก ทั้งเจ็ดตัวที่มีความเกี่ยวข้องกับคุณหญิง เนื่องจากตัวละครหลักมีแรงขับเคลื่อนจากปัญหาเรื่องของการรักในเชิงคู่สาวและตัวละครที่เกี่ยวข้องก็มีแรงขับเคลื่อนสถานการณ์ให้ดำเนินต่อจากความสัมพันธ์ในเชิงคู่สาวเช่นกัน จึงเป็นเหตุผลให้ภาณูวัฒน์ อินทวัฒน์ เลือกตัดตัวละครที่มีความสัมพันธ์กันในเชิงคู่สาวออก (ภาณูวัฒน์ อินทวัฒน์, สัมภาษณ์, 2561)

เมื่อเลือกตัดตัวละครออกแล้วจะเหลือตัวละครจำนวนสามตัวละคร ได้แก่ แมรี่ อัลดิน (Mary Aldin) โทมัส รอยด์ (Thomas Royde) และ มิสเตอร์ทรีฟส์ (Mr. Treves) จากตัวละครที่เหลืออยู่นั้น แมรี่ อัลดิน เพศสภาพเดิมเป็นผู้หญิงอยู่แล้วจึงไม่จำเป็นต้องดัดแปลงอีก ได้ข้อสรุปว่า โทมัส รอยด์ และ มิสเตอร์ทรีฟส์ คือตัวละครที่เหมาะสมกับการดัดแปลงเพศสภาพมากที่สุด

ภาณูวัฒน์ อินทวัฒน์ เปลี่ยนชื่อตัวละครจากโทมัส รอยด์ (Thomas Royde) เป็น ทามิรา รอยด์ (Tamera Royde) และเปลี่ยนจากมิสเตอร์แมทธิว ทรีฟส์ (Mr. Matthew Treves) เป็น มาร์ธา ทรีฟส์ (Martha Treves) ตัวอย่างที่ปรากฏชัดเจนในบทละคร ทามิรา รอยด์ จากบทละครดัดแปลง เดิมคือ โทมัส รอยด์ เป็นเพื่อนของออเดรย์ ภรรยาเก่าของเนวิล เขาเป็นคนเจียบขริ่ม ชอบอ่านหนังสือฆาตกรรม เขากลับมาเยี่ยมคุณหญิงหลังจากที่ไม่ได้มานานถึงเจ็ดปี เมื่อเกิดการฆาตกรรมคุณหญิงขึ้นเขาก็เป็นผู้ที่กุมความลับของฆาตกรและสามารถช่วยผู้ที่ถูกโยนความผิดให้รอดพ้นจากฆาตกรได้ แต่ในตอนจบของเรื่องเขากลับสารภาพรักออเดรย์และทั้งสองก็ได้รักกัน เมื่อ

ศึกษาจากโครงเรื่องแล้วพบว่า ตัวละครโทมัส รอยด์ นอกจากเป็นผู้ที่กุมความลับของฆาตกรและได้ครองรักกับอเดรียในตอนที่จบแล้วก็ไม่มียุทธศาสตร์เพิ่มเติมอีกและผู้ประพันธ์ไม่ได้ปูเรื่องให้ความสัมพันธ์ของโทมัสกับอเดรียให้มีความสัมพันธ์ในเชิงชู้สาวอย่างชัดเจนตั้งแต่เริ่มเรื่องมีเพียงตอนที่จบเรื่องเท่านั้น ทำให้คุณเด่น เลือกตัดแปลงตัวละครโทมัส รอยด์ ให้เป็นผู้หญิง ด้วยบทบาทของตัวละครนี้ ถ้าเปลี่ยนเพศสภาพเป็นผู้หญิงก็จะเป็นเหมือนเพื่อนสาวคนสนิทและไม่ได้ขัดแย้งกับโครงเรื่องของผู้ประพันธ์ในด้านอื่นๆเลย เนื่องจากตัวละครยังคงดำเนินบทบาทตามเดิมแค่เปลี่ยนเพศของตัวละครเพียงเท่านั้น อีกตัวอย่างที่ปรากฏชัดเจนในบทละคร มาร์ธา ทริฟส์ จากบทละครดัดแปลงเดิมคือ มิสเตอร์ทริฟส์ หนายที่เป็นเพื่อนของคุณหญิง เข้ามาพักในคุกหาสน์ของคุณหญิง อยู่ในเหตุการณ์ตลอดจนถึงช่วงเวลาฆาตกรรม มีบทบาทคลี่คลายเรื่องราวช่วยตำรวจสืบความจริงเพื่อเปิดโปงฆาตกร เนื่องจากอาชีพของตัวละครที่เป็นหนาย ทำให้คำพูดน่าเชื่อถือเหมาะสมกับตอนที่ทำการเปิดโปงความจริง เมื่อศึกษาจากโครงเรื่องแล้วพบว่าตัวละคร มิสเตอร์ทริฟส์ ไม่ได้มีความสัมพันธ์เชิงชู้สาวกับตัวละครตัวไหน ทั้งนี้ จากการค้นคว้าข้อมูลของคุณเด่นพบว่าในปี ค.ศ. 1956 มีหนายที่เป็นผู้หญิงในประเทศอังกฤษแล้ว ทำให้ไม่มีข้อขัดแย้งในการดัดแปลงเพศสภาพของตัวละคร

เนื่องจากตัวละครที่คัดเลือกมาดัดแปลงเพศสภาพเป็นผู้ชาย จึงทำให้ต้องเปลี่ยนชื่อตัวละครเพื่อให้สอดคล้องกับเพศสภาพที่จะดัดแปลง ภาณุวัฒน์ อินทวัฒน์มีวิธีการเปลี่ยนชื่อตัวละครโดยใช้หลักการคล้ายกับการตั้งชื่อตัวละครในกรณีที่ภาณุวัฒน์ อินทวัฒน์ ประพันธ์บทละครเอง คือ ชื่อตัวละครอาจไม่จำเป็นต้องมีความหมายเชิงนามธรรมหรือเป็นสัญลักษณ์ต่อตัวเรื่อง แต่หากผู้ประพันธ์คิดชื่อขึ้นมาเพื่อให้ความหมายแล้ว ภาณุวัฒน์ อินทวัฒน์ ในฐานะผู้ดัดแปลงจึงต้องดัดแปลงโดยคงความหมายไว้เช่นเดิม

ตัวละครที่เหมาะสมกับการดัดแปลงเพศสภาพมากที่สุด คือ โทมัส รอยด์ และ มิสเตอร์ทริฟส์ ดังนั้น ภาณุวัฒน์ อินทวัฒน์ จึงต้องหาความหมายของชื่อทั้งสองเป็นอันดับแรก โทมัส เป็นชื่อที่แปลว่า “แฝด” และเป็นชื่อของสาวกคนหนึ่งของพระเยซู ส่วน มิสเตอร์ทริฟส์ มีชื่อจริงว่า แมทธิว เป็นชื่อที่แปลว่า “ของขวัญจากพระเจ้า” และเป็นชื่อของสาวกอีกคนหนึ่งของพระเยซู จากการพิจารณาความสัมพันธ์ของชื่อตัวละครกับบทบาทของตัวละครต่อเรื่อง ในแง่ความหมายพบว่าชื่อตัวละคร “ไม่สื่อความหมายเชิงสัญลักษณ์ต่อเส้นเรื่องและสาระสำคัญของเรื่อง” ดังนั้นภาณุวัฒน์ อินทวัฒน์จึงไม่ดัดแปลงในลักษณะที่คงความหมายต่อเรื่องเอาไว้

เมื่อไม่จำเป็นต้องคงความหมายของชื่อตัวละคร ภาณุวัฒน์ อินทวัฒน์จึงมีเกณฑ์ในการดัดแปลงดังนี้

1. ชื่อตัวละครจะเปลี่ยนเพศสภาพจากเพศชายเป็นหญิง และชื่อนั้นๆจะต้องมีผู้ใช้แล้ว ในช่วงปี ค.ศ.1950

2. เมื่อไม่จำเป็นต้องคงความหมายไว้ ชื่อตัวละครทั้งสองจะเป็นอะไรก็ได้ โดยพยายามใช้ชื่อให้อักษรในชื่อใกล้เคียงกับชื่อเก่าของตัวละครที่สุด

ชื่อที่ดัดแปลงใหม่คือ โทมัส เป็น ทามิรา (คงเสียง ท. และ ม.) และ แมททิว เป็น มาร์ธา (คงเสียง ท. และ ม.) ซึ่งชื่อ ทามิรา จากการศึกษาชื่อที่มีความนิยม ชื่อผู้หญิงที่มีใช้แพร่หลายตั้งแต่ปี ค.ศ. 1950-1960 คือชื่อ ทามิราและใช้มากในช่วงครึ่งหลังของทศวรรษ 50's ด้วย ส่วนชื่อ มาร์ธา เป็นชื่อที่เพิ่งได้รับความนิยมในช่วงหลัง แต่ก็มีผู้ใช้ชื่อนี้อยู่และมีเสียงอักษรที่ใกล้เคียงกับชื่อแมททิว ที่สุดจึงเลือกเป็นชื่อนี้ (ภาณุวัฒน์ อินทวัฒน์, สัมภาษณ์, 2562)

ผลสรุปได้ว่าตัวละครที่มีบทบาทในโครงเรื่องหลักโดยตรง ในบทแปลเป็นภาษาไทยซึ่งดัดแปลงเพศสภาพตัวละครบางตัวละครโดย ภาณุวัฒน์ อินทวัฒน์ ประกอบด้วย

คุณหญิงเทรสลีย์เยน (Lady Tressilian)	เจ้าของคฤหาสน์นางนวล
เคย์ สเตรนจ์ (Kay Strange)	ภรรยาใหม่ของเนวิล เอาแต่ใจ อารมณ์ร้อน
แมรี อัลดิน (Mary Aldin)	สาวใช้ของคุณหญิงเทรสลีย์เยน
เนวิล สเตรนจ์ (Nevile Strange)	ชายหนุ่มผู้ชักนำภรรยาทั้งสองมาที่คฤหาสน์
ออเดรย์ สเตรนจ์ (Audrey Strange)	ภรรยาเก่าของเนวิล เป็นผู้หญิงเรียบร้อยอ่อนโยน
เท็ด ลาติเมอร์ (Ted Latimer)	หนุ่มเจ้าเสน่ห์ เพื่อนชาย คนหนึ่งของเคย์
ผู้กำกับการแบตเทิล (Superintendent Battle)	เจ้าพนักงานแผนกสืบสวนคดีอาชญากรรมนครบาล
สารวัตรลีช (Inspector James Leach)	หลานชายของแบตเทิล
เจ้าหน้าที่เบนสัน (Constable Benson)	เจ้าหน้าที่ตำรวจ
ทามิรา รอยด์ (Tamera Royde)	สาวเจียบขริ่มผู้ชอบอ่านนิยายฆาตกรรม
มาร์ธา ทรีฟส์ (Martha Treves)	หญิงสูงวัยเพื่อนของคุณหญิง เป็นทนายเก่า

การดัดแปลงเพศสภาพของตัวละคร ทามิรา รอยด์ (Tamera Royde) และ มาร์ธา ทรีฟส์ (Martha Treves) ส่งผลต่อความสัมพันธ์กับตัวละครเดิมที่ไม่ได้ดัดแปลงเพศสภาพให้เปลี่ยนไป อาทิ เดิมตัวละคร โทมัส รอยด์ ในตอนแรกเขาเป็นเพื่อนของออเดรย์แต่เขาแอบชอบเธออยู่ เมื่อฆาตกรถูกจับ เขาจึงสารภาพว่าชอบเธอและทั้งสองก็ได้รับรักกันในตอนจบของเรื่อง แต่เมื่อดัดแปลงเพศสภาพของตัวละครแล้วทำให้ตัวละคร ทามิรา รอยด์ กลายเป็นเพื่อนสาวที่เป็นห่วงเป็นใยออเดรย์มากเป็นพิเศษและด้วยเพศสภาพที่เป็นเพศเดียวกันแล้ว จะทำให้ผู้ชมอาจสงสัย

ได้ว่า ทำไมตัวละครทั้งสองนี้มีความห่วงใย สนับสนุนกันมากเป็นพิเศษและส่งผลต่อตอนจบของเรื่องให้กลายเป็น ผู้หญิงสองคนมองหน้า หัวเราะและกอดกัน หลังจากที่ฆาตกรถูกจับแล้ว ความสัมพันธ์เช่นนี้อาจทำให้ผู้ชมสงสัยได้ ว่าทั้งสองตัวละครนี้เป็นตัวละครรักร่วมเพศหรือไม่ ซึ่งผู้ดัดแปลงไม่ได้เฉลยต่อแต่ให้ผู้ชมคิดต่อไปเอง และเดิมตัวละคร มิสเตอร์ทรีฟส์ เป็นทนายที่เป็นเพื่อนกับสามีของคุณหญิงเทรสสิเลียน เพราะสามีคุณหญิงเป็นผู้พิพากษาจึง ทำให้รู้จักกับมิสเตอร์ทรีฟส์ แต่เมื่อดัดแปลงเพศสภาพของตัวละครแล้วทำให้ตัวละคร มาร์ธา ทรีฟส์ ต้องเปลี่ยน ความสัมพันธ์กลายเป็นเพื่อนของคุณหญิงเทรสสิเลียนแทนสามีของคุณหญิง ส่งผลให้การกระทำหรือความสัมพันธ์ ของตัวละครสองตัวนี้สนับสนุนกันมากกว่าบตัวละครเดิม ทั้งนี้ยังส่งผลต่อลักษณะของตัวละครทั้งลักษณะภายนอก และลักษณะภายใน อาทิ รูปร่าง สีผม สีตา สีผิว ที่ต้องเปลี่ยนหลังจากดัดแปลงเพศสภาพแล้ว ยังรวมถึงความคิด การกระทำ คำพูด ที่ส่งผลถึงการกระทำต่างๆเนื่องจากความแตกต่างกันของผู้ชายและผู้หญิง

ผลการศึกษาเทคนิคและวิธีการดัดแปลงตัวละครจากเจอร์ราร์ด เวย์เนอร์ และ ภาณุวัฒน์ อินทวัฒน์ สรุปได้ ดังนี้จำนวนตัวละครทั้งหมดหลังจากการดัดแปลงโดยเจอร์ราร์ด เวย์เนอร์ มีทั้งสิ้น 11 ตัวละคร ได้แก่ คุณหญิงเทรสสิเลียน (Lady Tressilian) เคย์ สเตรนจ์ (Kay Strange) แมรี่ อัลดิน (Mary Aldin) เนวิล สเตรนจ์ (Nevile Strange) ออเดรย์ สเตรนจ์ (Audrey Strange) เท็ด ลาติเมอร์ (Ted Latimer) ผู้กำกับการแบตเทิล (Superintendent Battle) สารวัตรลีช (Inspector James Leach) เจ้าหน้าที่เบนสัน (Constable Benson) โทมัส รอยด์ (Thomas Royde) มิสเตอร์แมทธิว ทรีฟส์ (Mr. Matthew Treves)

ตัวละครที่ภาณุวัฒน์ อินทวัฒน์ แปลตามการดัดแปลงของเจอร์ราร์ด เวย์เนอร์ โดยยังคงเพศสภาพเดิม มีทั้งสิ้น 9 ตัวละคร ได้แก่ คุณหญิงเทรสสิเลียน (Lady Tressilian) เคย์ สเตรนจ์ (Kay Strange) แมรี่ อัลดิน (Mary Aldin) เนวิล สเตรนจ์ (Nevile Strange) ออเดรย์ สเตรนจ์ (Audrey Strange) เท็ด ลาติเมอร์ (Ted Latimer) ผู้กำกับการแบตเทิล (Superintendent Battle) สารวัตรลีช (Inspector James Leach) เจ้าหน้าที่เบนสัน (Constable Benson) และตัวละครที่ดัดแปลงจากการดัดแปลงของเจอร์ราร์ด เวย์เนอร์ โดยดัดแปลงเพศสภาพของตัวละครจากผู้ชายเป็นผู้หญิง มีทั้งสิ้น 2 ตัวละคร ได้แก่ โทมัส รอยด์ (Thomas Royde) ดัดแปลงเพศสภาพจากผู้ชายเป็นผู้หญิง เปลี่ยนชื่อเป็น ทามิรา รอยด์ (Tamera Royde) และ มิสเตอร์แมทธิว ทรีฟส์ (Mr. Matthew Treves) ดัดแปลงเพศสภาพจากผู้ชายเป็นผู้หญิง เปลี่ยนชื่อเป็น มาร์ธา ทรีฟส์ (Martha Treves)

การดัดแปลงเพศสภาพของตัวละคร ทามิรา รอยด์ (Tamera Royde) และ มาร์ธา ทรีฟส์ (Martha Treves) ส่งผลให้ลักษณะทั้งภายนอกและภายในของตัวละครเปลี่ยนไปเนื่องจากความแตกต่างกันของผู้ชายและผู้หญิง ทั้ง

สรีระและความคิด และทำให้ความสัมพันธ์กับตัวละครเดิมที่ไม่ได้ดัดแปลงเพศสภาพเปลี่ยนไป ส่งผลให้ตอนจบของเรื่องมีความคลุมเครือ เพื่อให้ผู้ชมสรุปตอนจบตามความเข้าใจของตนเอง แสดงให้เห็นว่าการดัดแปลงตัวละครต้องคำนึงถึงบทบาทของตัวละครไม่ให้กระทบกับแก่นเรื่องเดิมหรือทำให้แก่นเรื่องเดิมเปลี่ยนไป เพื่อให้สารที่ผู้ประพันธ์ต้องการจะสื่อยังคงอยู่คงเดิม ทั้งนี้การดัดแปลงตัวละครย่อมส่งผลกระทบต่อองค์ประกอบอื่น ทำให้ผู้ดัดแปลงต้องพิจารณาความเหมาะสมและสอดคล้องกันของแต่ละองค์ประกอบ (ณัฐภรณ์ รัตนชัยวงศ์, 2561, น.81)

สรุปได้เป็นตารางแจกแจงรายละเอียดการดัดแปลงตัวละครจากเจอร์ราร์ด เวอร์เนอร์ และ ภาณุวัฒน์ อินทวัฒน์ เพื่อนำไปพัฒนาต่อในโครงการศิลปนิพนธ์ ดังนี้

รายชื่อตัวละครจากวรรณกรรมต้นฉบับ	ตัวละครดัดแปลงโดย เจอร์ราร์ด เวอร์เนอร์	ตัวละครดัดแปลงโดย ภาณุวัฒน์ อินทวัฒน์
1.คุณหญิงเทรสซิลเลียน (Lady Tressilian)	คงเดิม	คงเดิม
2.เคย์ สเตรนจ์ (Kay Strange)	คงเดิม	คงเดิม
3.แมรี อัลดิน (Mary Aldin)	คงเดิม	คงเดิม
4.เนวิล สเตรนจ์ (Nevile Strange)	คงเดิม	คงเดิม
5.ออเดรย์ สเตรนจ์ (Audrey Strange)	คงเดิม	คงเดิม
6.เท็ด ลาติเมอร์ (Ted Latimer)	คงเดิม	คงเดิม
7.ผู้กำกับการ แบตเทิล (Superintendent Battle)	คงเดิม	คงเดิม
8.สารวัตร ลีช (Inspector James Leach)	คงเดิม	คงเดิม
9.เจ้าหน้าที่เบนสัน (Constable Benson)	คงเดิม	คงเดิม
10.โทมัส รอยด์ (Thomas Royde)	คงเดิม	ดัดแปลงเพศสภาพจากชาย เป็นหญิงและเปลี่ยนชื่อเป็น ทามีรา รอยด์ (Tamera Royde)

11. มิสเตอร์แมทธิว ทรีฟส์ (Mr. Matthew Treves)	ดัดแปลงให้มีบทบาทเพิ่มขึ้น จากบทบาทของแองกัส แมกเวิร์ตเตอร์ (Angus Macwhirter)	ดัดแปลงเพศสภาพจากชาย เป็นหญิงและเปลี่ยนชื่อเป็น มาร์ธา ทรีฟส์ (Martha Treves)
12. แองกัส แมกเวิร์ตเตอร์ (Angus Macwhirter)	ตัดออก	-
13. อัลเลน เดรค (Allen Drake)	ตัดออก	-
14. เจน บาร์เรตต์ (Jane Barrett)	ตัดออกแต่มีการกล่าวถึง	-
15. หมอเลเซนบี้ (Dr. Lazenby)	ตัดออกแต่มีการกล่าวถึง	-
16. แมรี แบทเทิล (Mary Battle)	ตัดออก	-
17. ซิลเวีย แบทเทิล (Sylvia Battle)	ตัดออก	-
18. สารวัตรสอบสวนคอนสเทเบิล (Inspector Constable)	ตัดออกแต่มีการกล่าวถึง	-
19. สิบตำรวจเอกเพงเกลลี (Constable Penggali)	ตัดออกแต่มีการกล่าวถึง	-
20. จำพอลล็อก (Sergeant Paullock)	ตัดออกแต่มีการกล่าวถึง	-
21. เอเดรียน รอยด์ (Adrian Royde)	ตัดออกแต่มีการกล่าวถึง	-
22. บรรดาทนาย	ตัดออก	-

ตารางการดัดแปลงตัวละคร

ที่มา : ผู้วิจัย

เนื่องจากบางตัวละครที่ถูกดัดแปลงเพศสภาพจากผู้ชายเป็นผู้หญิง ทำให้อรรถรสของละครเปลี่ยนไปจากเดิม ถ้าหากจำนวนนักแสดงมีเพศสภาพพร้อมตรงตามบทละครดั้งเดิมอาจจะส่งผลให้ละครมีอรรถรสเหมือนต้นฉบับและสมเหตุสมผล ตามจุดประสงค์ของผู้ประพันธ์ อย่างไรก็ตาม บทประพันธ์ของอากาศา คริสตี้ ยังคงมีความน่าสนใจและถูกดัดแปลงไปเป็นละครเวลาหลายต่อหลายเรื่อง อีกทั้งยังมีการแสดงอยู่จนถึงปัจจุบัน นั้นเป็นแรงบัลดาลใจให้แก่ผู้ที่สนใจละครเวทีแนวอาชญากรรม ต้องหยิบยกบทละครเวทีของอากาศา คริสตี้มาจัดแสดงอยู่เสมอ เพราะเป็นบทประพันธ์ที่สะท้อนแง่มุมต่างๆ ในชีวิตที่ผู้คนมักมองข้ามและหลงลืมสิ่งเหล่านั้นไป บทประพันธ์

ของอากาธา คริสตี้ สะท้อนให้เห็นถึงคุณค่าของชีวิตผ่านตัวหนังสือ ผ่านตัวละคร ชี้ให้เห็นว่าผลงานของ อากาธา คริสตี้ ไม่ว่าจะเป็นในอดีตหรือปัจจุบัน ยังคงได้รับความนิยมอยู่เช่นเดิม

2. วาง Plot เรื่องเรียงจากการเข้าออกของตัวละคร

1. เช้าวันหนึ่งในเดือนพฤศจิกายน ทามิรา รอยด์ เดินเข้ามาในห้องรับแขกคฤหาสน์นางนวล เพื่อมาเยี่ยม คุณหญิงเทรสลิเลียน ซึ่งเป็นญาติผู้ใหญ่ของเธอ หลังจากที่ไม่ได้กลับมาคฤหาสน์หลังนี้นานถึง 7 ปี เพราะเธอทำงานอยู่ที่โรงงานผลิตยางในมลายูและเมื่อพี่ชายของเธอตายจากอุบัติเหตุ เธอจึงไม่ได้กลับมาหาคุณหญิงเลย คุณหญิงเขียนจดหมายไปคุยกับเธอเป็นประจำ และล่าสุดคุณหญิงป่วยหนักมากกว่าเดิม เธอใช้สิทธิลาพักร้อน เพื่อที่จะกลับมาเยี่ยมคุณหญิง

2. เคย์ สแตรงจ์ ภรรยาใหม่ของเนวิล เดินเข้ามาในห้องรับแขกอย่างหุนหัน เพราะไม่พอใจเนวิลที่จะชวนออเดรย์ ภรรยาเก่าไปว่ายน้ำด้วยกัน ทำให้เธอไม่เห็นทามิรา เธอปาผ้าขนหนูลงโซฟาด้วยความโมโหและกำลังจะไปหยิบบุหรี่เพื่อมาสูบแต่เธอเห็นรูปของออเดรย์ก่อน เธอจึงฉีกรูปนั้นทิ้ง เพราะไม่พอใจออเดรย์ที่ทำให้เนวิลไม่สนใจเธอ และหันไปเห็นทามิราพอดี เธอกลัวทามิราจะเห็นสิ่งที่เธอทำจึงชวนคุยเพื่อบายเบี่ยงความสนใจของทามิราและทำเป็นโมโหกลบเกลื่อนเปลี่ยนเรื่องเพื่อจะออกไปข้างนอกอีกครั้งให้พ้นจากสถานการณ์นี้

3. หลังจากที่เคย์เดินออกไป แมรี อัลดีน คนสนิทของคุณหญิงเข้ามาต้อนรับทามิรา เพราะเป็นหน้าที่ของเธอที่ต้องอำนวยความสะดวกดูแลแขกที่มาพักให้กับคุณหญิงไม่ให้ขาดตกบกพร่อง ขณะที่แมรีและทามิรากำลังพูดคุยกันอยู่ ป้าทริฟส์ ทนายเก่าผู้ช่างสังเกต เธอเป็นเพื่อนของคุณหญิง ก็เดินเข้ามาในห้องรับแขก เธอเห็นทามิราจึงเข้าไปพูดคุยด้วยความคิดถึง เพราะเธอไม่ได้เจอทามิรามานานหลายปี เมื่อพูดคุยเสร็จ แมรีก็พาทามิราไปเก็บกระเป๋าที่ห้องพัก

4. เนวิล สแตรงจ์ สุภาพบุรุษตามแบบฉบับของชาวอังกฤษ เดินเข้ามาในคฤหาสน์เพื่อมาหาออเดรย์ เขาได้เจอกับทามิรา เธอเดินเข้ามาในห้องรับแขกหลังจากที่เก็บกระเป๋าเสร็จแล้ว เขารู้สึกประหลาดใจที่ได้เจอเธอ เพราะเขาไม่ได้เจอทามิรามานานมากจนจำไม่ได้ จึงหยุดพักททายกัน ขณะกำลังคุยกันอยู่ เคย์ก็ตะโกนเรียกเนวิลให้ออกไปข้างนอกด้วยน้ำเสียงไม่พอใจ

5. แมรีพาคุณหญิงเทรสลิเลียน เจ้าของคฤหาสน์นางนวลผู้เคร่งในศาสนา เจ้าระเบียบ แต่เป็นคนทีฉลาดรอบรู้ มีการศึกษาถูกอบรมมาแบบผู้ดีชั้นสูง เข้ามาคุยกับป้าทริฟส์และทามิรา เมื่อคุณหญิงพบทามิราเธอรู้สึกขัดใจ

ที่ทามิราไม่ได้นิสัยเปลี่ยนไปแบบที่เธอหวัง ยังคงเป็นเด็กที่ดื้อซู้พี่ชายของทามิราไม่ได้ พวกเขาพูดถึงเรื่องของเอเดรียนพี่ชายของทามิราที่คุณหญิงรักและพูดคุยเรื่องของเนวิลที่แต่งงานใหม่กับเคย์ เพราะคุณหญิงไม่ชอบเคย์ แต่เนวิลกลับมีความคิดที่อยากให้เคย์กับออสเตรย์ภรรยาเก่านั้นเป็นเพื่อนกันได้ เขาจึงชวนออสเตรย์ให้มาที่คฤหาสน์ของคุณหญิงด้วยกัน นั่นเป็นเหตุผลที่ทำให้คุณหญิงไม่พอใจขึ้นไปอีก เธอรู้สึกว่าการหย่ากันเป็นสิ่งผิดเพราะศาสนาที่เธอนับถือนั้นสั่งสอนว่าการหย่าคือบาปที่เลวร้ายที่สุด เธอจึงไม่พอใจเนวิลเป็นอย่างมาก

6. มีเสียงเคาะประตูมาจากแม่บ้านแมรี่จึงออกไปดู คุณหญิงเลยนึกถึงเรื่องของแมรี่ขึ้นมา จึงเล่าให้ป้าทรีฟส์และทามิราฟัง เพราะแมรี่เป็นคนน่าสงสาร ต้องดูแลพ่อที่ป่วยหนัก ไม่เคยได้ออกไปทำตามใจตัวเองและยังต้องอยู่ดูแลรับใช้คุณหญิงอีก เมื่อคุณหญิงพูดจบ ก็หมดเรื่องที่จะคุยจึงชวนป้าทรีฟส์ออกไปเดินเล่นเปลี่ยนบรรยากาศ

7. ออสเตรย์ ภรรยาเก่าของเนวิล สวมเข้ามาพอดีก่อนที่คุณหญิงและป้าทรีฟส์จะออกไป เธอดีใจมากที่เห็นทามิรา ทำให้เธอรีบวิ่งเข้ามา เพราะทามิราคือเพื่อนรักของเธอ ขณะทั้งสองพูดคุยเรื่องของพวกเขาและกันอยู่ เนวิลและเคย์เดินเข้ามาเห็นออสเตรย์พอดี เนวิลจึงชวนออสเตรย์ไปว่ายน้ำด้วยกันเพราะเขาตั้งใจจะชวนเธอไปด้วยแต่แรก แต่ออสเตรย์ปฏิเสธ และขอตัวไปพักผ่อนกับทามิรา ทั้งสองจึงเดินออกไป เพราะออสเตรย์ไม่ยอมไปกับเนวิล ส่วนทามิราก็จะไปเอาของจากกระเป๋า

8. เคย์ เห็นออสเตรย์ก็ยิ่งทำให้เธอไม่พอใจขึ้นไปอีก เธอจึงบอกกับเนวิลว่าเธอต้องการออกไปจากที่นี่ เพราะมีแต่คนไม่ชอบเธอโดยเฉพาะคุณหญิง แต่เนวิลไม่ยอม ทำให้ทั้งสองคนทะเลาะกันเสียงดัง คุณหญิงและป้าทรีฟส์ที่ได้ยินเสียง ก็เดินเข้ามาก่อนที่ทั้งสองจะทะเลาะกันไปมากกว่านี้ เคย์จึงเดินออกไปหาเท็ด เพื่อนของเธอที่รออยู่ข้างนอก ส่วนเนวิลคุณหญิงก็ตักเตือนและไม่เห็นด้วยกับการกระทำของเขาทั้งเรื่องของเคย์และออสเตรย์ เคย์คือภรรยาใหม่ เนวิลควรให้เกียรติเธอและไม่ควรยุ่งเกี่ยวกับออสเตรย์เพราะว่าหย่ากันแล้ว ป้าทรีฟส์จึงพาคุณหญิงไปพักผ่อน เพราะเธออารมณ์ไม่ดีจะทำให้สุขภาพแย่ลงไปอีกได้ ส่วนเนวิลก็ออกข้างนอกไปด้วย เพราะเขาไม่พอใจที่คุณหญิงตำหนิเขา

9. สัปดาห์ต่อมา เท็ด ลาติเมอร์ หนุ่มลาตินเจ้าเสน่ห์เขามาหาเคย์ เพราะเขาเป็นเพื่อนสนิทของเคย์ และหลงรักเธออยู่ เขาไม่พอใจเนวิลมาก ที่มาแย่งเคย์ไปจากเขา เขาอยากให้เคย์เลิกกับเนวิลเพราะเขารักเธอ แม้ว่าเคย์จะไม่ได้รักเขาก็ตาม

10. เนวิลสนใจแต่ออสเตรย์ พยายามจะขอออสเตรย์คืนดี ทำให้เคย์หึง เธอจึงทะเลาะกับเนวิลอีกครั้ง เรื่องนี้ทำให้คุณหญิงเรียกเนวิลเข้าไปตักเตือนอย่างจริงจัง คุณหญิงบอกให้เลิกยุ่งกับออสเตรย์แต่เนวิลไม่ยอม ทำให้ทั้งสอง

ทะเลาะกันอย่างรุนแรง ในคืนที่คุณหญิงทะเลาะกับเนวิลนั้น ทามิรา ได้ยินที่เรื่องที่เนวิลทะเลาะกับคุณหญิง เพราะห้องพักของเธออยู่ตรงข้ามกับห้องของคุณหญิงและในคืนนั้นอยู่ๆเธอก็ได้ยินเสียงหนูจากห้องใต้หลังคา ก่อนที่เธอจะนอน

11. วันต่อมาแบร์เริร์ต หัวหน้าคนใช้ได้มาบอกออเดรย์ว่าแมรีไม่ตื่น แมรีดูหลับผิดปกติ เนวิลจึงโทรตามหมอ และให้ออเดรย์รีบไปแจ้งคุณหญิง แต่ออเดรย์กลับพบว่าคุณหญิงทรสสียเสียชีวิตแล้ว

12. ทีมตำรวจ สืบคดีได้ว่าหน้าตาและประตูทุกบานของคฤหาสน์ไม่ได้ถูกงัดเข้ามา แสดงได้ว่าผู้ต้องสงสัยต้องเป็นคนในคฤหาสน์ หลักฐานชี้ไปที่เนวิล แต่ในคืนเกิดเหตุเนวิลก็มีพยานบุคคลนั้นก็คือ เท็ด จึงเป็นข้อพิสูจน์ว่าเขาไม่ใช่ฆาตกร มีใครบางคนสร้างหลักฐานปลอมเพื่อจะโยนความผิดให้กับเนวิล หลักฐานที่พบไม่น่าจะเป็นหลักฐานจริง เมื่อสืบหลักฐานอีกครั้งพบว่า ออเดรย์ คือผู้ต้องสงสัยแทนเนวิล

13. แมรีฟื้นขึ้นมาจากการโดนวางยา และให้ปากคำกับตำรวจทำให้เนวิลมีพยานและรอดพ้นจากคำกล่าวหา ทีมตำรวจ กลับมาตรวจสอบหลักฐานอีกครั้ง พบถุงมือเปื้อนเลือดข้างหนึ่งอยู่ที่ระเบียงห้องของออเดรย์ ตำรวจจึงให้ผู้หญิงทุกคนลองสวมถุงมือ พบว่าออเดรย์ใส่ได้เพียงคนเดียว จึงสรุปได้ว่าออเดรย์คือฆาตกร เธอสร้างหลักฐานปลอมขึ้นมาเพื่อใส่ร้ายเนวิล เพราะความแค้นที่เธอทิ้งเธอไปแต่งงานใหม่

14. ทามิราไม่เชื่อว่าออเดรย์จะเป็นฆาตกร จึงให้เนวิลพูดความจริง ว่าจริงๆแล้วเนวิลไม่ได้ทิ้งออเดรย์แต่เป็นออเดรย์ต่างหากที่ทิ้งเนวิลไปหาเอเดรียนพี่ชายของเธอ เนวิลยอมรับความจริงไม่ได้ แต่ตำรวจต้องจับออเดรย์เพราะหลักฐานมัดตัว

15. วันรุ่งขึ้น ปาทรึฟส์เรียกทุกคนให้มารวมกัน เธอเฉลยความจริงโดยชี้ให้เห็นว่าออเดรย์ไม่มีแรงจูงใจในการฆาตกรรมและไขว่หลักฐานที่พบเพิ่ม อธิบายถึงวิธีการและแรงจูงใจในการฆาตกรรมคุณหญิง เพื่อแสดงให้เห็นว่าเนวิลคือฆาตกร เนวิลถูกต้อนให้จมนม และยอมรับออกมาในที่สุด เขาคลุ้มคลั่งขึ้นเรื่อยๆจนสติแตกและจะทำร้ายออเดรย์ ทำยที่สุดแล้วเนวิลถูกจับ ส่วนออเดรย์ก็ได้รอดพ้นจากความผิดที่เธอไม่ได้ก่อ

3. นำ Plot มาวางเป็นโครงสร้าง

โครงสร้าง	รายละเอียดของเหตุการณ์	จากบท
<p>1. การปูพื้น (Exposition)</p>	<p>เรียงจากการเข้าออกของตัวละคร</p> <p>1. เช้าวันหนึ่งในเดือนพฤศจิกายน ทามิรา รอยด์ เดินเข้ามาในห้องรับแขกคฤหาสน์นางนวล เพื่อมาเยี่ยมคุณหญิงเทรสลีเลียน ซึ่งเป็นญาติผู้ใหญ่ของเธอ หลังจากที่ไม่ได้กลับมาคฤหาสน์หลังนี้นานถึง 7 ปี เพราะเธอทำงานอยู่ที่โรงงานผลิตยางในมลายู และเมื่อพี่ชายของเธอตายจากอุบัติเหตุ เธอจึงไม่ได้กลับมาหาคุณหญิงเลย คุณหญิงเขียนจดหมายไปคุยกับเธอเป็นประจำ และล่าสุดคุณหญิงป่วยหนักมากกว่าเดิม เธอใช้สิทธิลาพักร้อนเพื่อที่จะกลับมาเยี่ยมคุณหญิง</p> <p>2. เคย์ สแตร์จ ภรรยาใหม่ของเนวิล เดินเข้ามาในห้องรับแขกอย่างหุนหัน เพราะไม่พอใจเนวิลที่จะชวนออเดรย์ ภรรยาเก่าไปว่ายน้ำด้วยกัน ทำให้เธอไม่เห็นทามิรา เธอปาผ้าขนหนูลงโซฟาด้วยความโมโหและกำลังจะไปหยิบบุหรี่เพื่อมาสูบแต่เธอเห็นรูปของออเดรย์ก่อน เธอจึงฉีกรูปนั้นทิ้ง เพราะไม่พอใจออเดรย์ที่ทำให้เนวิลไม่สนใจเธอ และหันไปเห็นทามิราพอดี เธอกลับทามิราจะเห็นสิ่งที่เธอทำจึงชวนคุยเพื่อบายเบี่ยงความสนใจของทามิราและทำเป็นโมโหกลบเกลื่อนเปลี่ยนเรื่องเพื่อจะออกไปข้างนอกอีกครั้งให้พ้นจากสถานการณ์นี้</p> <p>3. หลังจากที่เคย์เดินออกไป แมรี อัลติน คนสนิทของคุณหญิงเข้ามาต้อนรับทามิรา เพราะเป็นหน้าที่ของเธอที่ต้องอำนวยความสะดวกดูแลแขกที่มาพักให้กับคุณหญิงไม่ให้ขาดตกบกพร่อง</p>	<p>จากบทสนทนา</p> <p>เคย์ เธอเป็นใครนะ</p> <p>ทามิรา ฉันเพิ่งจะเดินมาจากป้ายรถเมล์คือฉัน...</p> <p>เคย์ ฉันรู้ว่าเธอเป็นใคร เธอคือคนจากมลายูใช่ไหม?</p> <p>ทามิรา ใช่ ฉันเพิ่งมาจากมลายู</p> <p>เคย์ ฉันแค่... แค่เข้ามาหยิบบุหรี่นี่นะ (กลับไปหยิบบุหรี่จากโต๊ะกลาง เดินผ่านประตูกระจก แล้วหันกลับมา) ช่างแม่ง ฉันจะต้องแก้ตัวกับเธอทำไม ฉันไม่สนใจอยู่ดีว่าเธอจะคิดยังไงกับฉัน (รีบออกไปทางขวา)</p> <p>ทามิรามองหล่นอย่างครุ่นคิด</p> <p>แมรี คุณทามิราหรือคะ? (ทามิรา เชคแฮนด์กับหล่น) คุณหญิงเทรสลีเลียนยังไม่ลงมาเลยคะ ดิฉัน แมรี อัลติน คนรับใช้ของคุณหญิงคะ</p> <p>ทามิรา คนรับใช้?</p> <p>แมรี จริงๆควรเรียกดิฉันว่าเลขาอนุการินีใช่ไหมล่ะคะ? แต่ดิฉันจดเขาว่าเลขไม่เป็นแล้วความสามารถที่ทำได้ดีที่สุดก็แค่พวก</p>

	<p>*****</p> <p>4. ขณะที่แมรีและทามิรากำลังพูดคุยกันอยู่ ป้าทริฟล์ ทนายเก่าผู้ช่างสังเกต เธอเป็นเพื่อนของคุณหญิง ก็เดินเข้ามาในห้องรับแขก เธอเห็นทามิราจึงเข้าไปพูดคุยด้วยความคิดถึง เพราะเธอไม่ได้เจอทามิราหลายปี เมื่อพูดคุยเสร็จ แมรีก็พาทามิราไปเก็บกระเป๋าที่ห้องพัก</p> <p>5. เนวิล สแตรงจ์ สุภาพบุรุษตามแบบฉบับของชาวอังกฤษ เดินเข้ามาในคฤหาสน์เพื่อมาหาออเดรย์ เขาได้เจอกับทามิรา เธอเดินเข้ามาในห้องรับแขกหลังจากที่เก็บกระเป๋าเสร็จแล้ว เขารู้สึกประหลาดใจที่ได้เจอเธอ เพราะเขาไม่ได้เจอทามิรามานานมากจนจำไม่ได้ จึงหยุดทักทายกัน ขณะกำลังคุยกันอยู่ เคย์ก็ตะโกนเรียกเนวิลให้ออกไปข้างนอกด้วยน้ำเสียงไม่พอใจ</p> <p>*****</p> <p>6. แมรีพาคุณหญิงเทรสตีเลียน เจ้าของคฤหาสน์นางนวลผู้เคร่งในศาสนา เจ้าระเบียบ แต่เป็นคนที่ฉลาด รอบรู้ มีการศึกษาถูกอบรมมาแบบผู้ดีชั้นสูง เข้ามาคุยกับป้าทริฟล์และทามิรา เมื่อคุณหญิงพบทามิราเธอรู้สึกขจัดใจที่ทามิราไม่ได้นิสัยเปลี่ยนไปแบบที่เธอหวัง ยังคงเป็นเด็กที่ตีสู้พี่ชายของทามิรา</p>	<p>งานบ้าน เรียก คนรับใช้ น่าจะเหมาะที่สุดแล้วค่ะ</p> <p>*****</p> <p>ทริฟล์ (ในขณะที่เข้ามา) แดดแรงทีเดียวล่ะตรงนอกชานนั้น (เห็น ทามิรา) ตายจริงแม่หนูทามิรา ไม่ได้เจอกันหลายปี ดีใจจังเลย (หยุดยืนอยู่ข้างโซฟา)</p> <p>ทามิรา (เข้าไปหาทริฟ) ดีใจที่ได้กลับมาเจอป้าค่ะ (ทั้งสองกอดกัน)</p> <p>แมรี (เข้าไปหากระเป๋าเดินทางของทามิรา) คุณคะ ให้ดิฉันยกสัมภาระขึ้นไปเก็บให้ไหมคะ?</p> <p>ทามิรา (รีบเข้าไปหาแมรี) ไม่เป็นไรเลยจะ (หยิบกระเป๋า และถุงกอล์ฟ)</p> <p>เนวิล หัวดี ทามิรา (เนวิล จับมือ ทามิรา เพื่อทักทาย เหนือโต๊ะกาแฟ) มาถึงเมื่อไหร่กันนะ?</p> <p>ทามิรา เพิ่งถึงเลย</p> <p>เนวิล ไม่เจอกันนานมากเลยเชียวนะ เธอกลับมาบ้านครั้งสุดท้ายเมื่อไหร่? 3 ปีที่แล้วใช่ไหม?</p> <p>ทามิรา 7 ปี</p> <p>เนวิล พระเจ้า! ไซหรือเวลาผ่านไปเร็วจัง</p> <p>เคย์ (จากข้างนอก) เนวิล!</p> <p>เนวิล มาแล้วครับเคย์!</p> <p>เคย์ เข้ามาทางประตูกระจก จากนั้นก็เดินเข้ามาทางขวาของเนวิล</p> <p>เคย์ ทำไมถึงไม่มาเสียที ฉันทักเต็ดรอนานมากแล้วนะ</p> <p>เนวิล ผมก็แค่มาหาออเดรย์</p> <p>*****</p> <p>คุณหญิง อรุณสวัสดิ์ มาร์ธา (ทักทายกันอย่างรักใคร่) อ้า ทามิรา มาเสียที ดีใจที่ได้เจอเธอนะ</p> <p>ทามิรา (เขินอาย) หนูก็ดีใจอย่างยิ่งที่ได้มาค่ะ</p>
--	---	--

	<p>ไม่ได้ พวกเขาพูดถึงเรื่องของเอเดรียนพี่ชายของทามิราที่คุณหญิงรักและพูดคุยเรื่องของเนวิลที่แต่งงานใหม่กับเคย์ เพราะคุณหญิงไม่ชอบเคย์ แต่เนวิลกลับมีความคิดที่อยากให้เคย์กับออสเตรียภรรยาเก่าเป็นเพื่อนกันได้ เขาจึงชวนออสเตรียให้มาที่คฤหาสน์ของคุณหญิงด้วยกัน นั่นเป็นเหตุผลที่ทำให้คุณหญิงไม่พอใจขึ้นไปอีก เธอรู้สึกว่า การหย่ากันเป็นสิ่งผิดเพราะศาสนาที่เธอนับถือ นั้นสั่งสอนว่าการหย่าคือบาปที่เลวร้ายที่สุด เธอจึงไม่พอใจเนวิลเป็นอย่างมาก</p> <p>7. มีเสียงเคาะประตูมาจากแม่บ้านแมรี่จึงออกไปดูคุณหญิงเลยนึกถึงเรื่องของแมรี่ขึ้นมา จึงเล่าให้ป้าทรีฟส์และทามิราฟัง เพราะแมรี่เป็นคนนำส่งสาร ต้องดูแลพ่อที่ป่วยหนัก ไม่เคยได้ออกไปทำตามใจตัวเองและยังต้องอยู่ดูแลรับใช้คุณหญิงอีก เมื่อคุณหญิงพูดจบ ก็หมดเรื่องที่จะคุยจึงชวนป้าทรีฟส์ออกไปเดินเล่นเปลี่ยนบรรยากาศ</p>	<p><i>แมรี่</i> เอางานปักของคุณหญิงใส่ตะกร้าใส่ของ และเข้าไปจัดหมอนอิงที่เก้าอี้เท้าแขนทางซ้าย</p> <p><i>คุณหญิง</i> เล่าเรื่องเธอมาให้ฟังบ้างซิ</p> <p><i>ทามิรา (พิมพ์)</i> ไม่มีอะไรจะเล่าค่ะ</p> <p><i>คุณหญิง</i> ใครสักคนต้องหาเรื่องคุยให้ฉันอารมณ์ดีบ้างได้แล้ว ทำไมถึงไม่ทำตัวเหมือน เอเดรียน บ้างนะ? ฉันล่ะอยากให้คุณได้เจอพี่ชายเขาซะแมรี่ เป็นคนหนุ่มที่ดีไปหมดทุกด้าน ฉลาด มีอารมณ์ขัน คุณสมบัติทุกอย่างนั้นทามิราไม่มีสักข้อ แล้วอย่ามายืมให้ฉันนะ ทามิรา รอยด์ ทำอย่างกะฉันชมอยู่ นี่ฉันค่าอยู่นะเธอ</p> <p><i>ทามิรา</i> เอเดรียนเขาเป็นหน้าเป็นตาของครอบครัวเรานะค่ะ</p> <p>- ตัด -</p> <p><i>คุณหญิง</i> เอ้อ ใช่ออเตรียแต่งงานกับเนวิลแล้วพวกเราทุกคนก็ยินดีกันมาก มอร์ทิเมอร์เหมือนจะมากเป็นพิเศษ ไซ้ไหมมารีธา?</p> <p><i>ทรีฟส์</i> ไซ้จ๊ะ ไซ้</p> <p><i>คุณหญิง</i> แล้วสองคนนั้นก็มีความสุขกันดีจนนางเคย์นั้นเข้ามา เนวิลทิ้งผู้หญิงดีๆ อย่างออเตรียไปรักกับคนอย่างนั้นได้อย่างไร ฉันไม่มีวันเข้าใจมันเลย</p> <p><i>ทรีฟส์</i> ฉันเข้าใจ ฉันเห็นเรื่องแบบนี้มามาก</p> <p><i>คุณหญิง</i> นางเคย์ไม่มีอะไรคู่ควรกับเนวิลด้วยซ้ำ ไม่มีหัวนอนปลายเท้า</p> <p><i>คุณหญิง</i> ดีใจที่เธอยอมรับตามตรง (มีเสียงเคาะประตูฝั่งซ้าย) ใครกันนั้น?</p> <p><i>แมรี่ (เดินไปทางประตูฝั่งซ้าย)</i> แบร์เรตต์ คงจะ...อยากรู้อะไรสักอย่างกระมังคะ</p> <p><i>คุณหญิง (หงุดหงิด)</i> ฝากสอนแม่พวกนี้ด้วยนะว่า ให้เคาะเฉพาะประตู ห้องนอน เท่านั้น (แมรี่ออกไปทางประตูซ้าย) หัวหน้าคนใช้คนล่าสุดของเรา ผิวปากเป็นเพลง คัม อินทุ</p>
--	---	--

	<p>*****</p> <p>8. ออเดรย์ ภรรยาเก่าของเนวิล สวนเข้ามาพอดี ก่อนที่คุณหญิงและป้าทรีฟส์จะออกไป เธอดีใจมากที่เห็นทามิรา ทำให้เธอรีบวิ่งเข้ามา เพราะทามิราคือเพื่อนรักของเธอ ขณะทั้งสองพูดคุยเรื่องของตัวเองและกันอยู่ เนวิลและเคย์เดินเข้ามาเห็นออเดรย์พอดี เนวิลจึงชวนออเดรย์ไปว่ายน้ำด้วยกันเพราะเขาตั้งใจจะชวนเธอไปด้วยแต่แรก แต่ออเดรย์ปฏิเสธ และขอตัวไปพักผ่อนกับทามิรา ทั้งสองจึงเดินออกไป เพราะออเดรย์ไม่อยากไปกับเนวิล ส่วนทามิราก็จะไปเอาของจากกระเป๋า</p>	<p>เดอะ การ์เด็น มืด ขณะที่เสิร์ฟอาหาร! (แมรี กลับมาทางซ้าย)</p> <p>แมรี แค่เรื่องอาหารกลางวันคะคุณหญิง เตียวดิฉันไปจัดการให้คะ (ออกไปอีกครั้งทางซ้าย)</p> <p>คุณหญิง ฉันไม่รู้จะอยู่อย่างไรถ้าไม่มีแมรี เป็นคนถ่อมตัวเสียจนบางทีฉันก็สงสัยว่ามีตัวตนของนางจริงๆเหลืออยู่บ้างไหม</p> <p>ทรีฟส์ ฉันเข้าใจเลย แม่นั้นอยู่กับเธอมาจะ 2 ปีแล้ว แต่เทือกเถาเหล่ากอเขาเป็นอย่างไรนะ?</p> <p>คุณหญิง พ่อของเขาเป็นอาจารย์วิชาอะไรสักอย่าง ถ้าฉันจำไม่ผิดนะ ตอนนี้อยู่พิการแมรีจึงต้องช่วยดูแลเขา น่าสงสารนะ ไม่เคยได้ใช้ชีวิตเป็นของตัวเอง แล้วตอนนี้ ก็อาจจะหายไปเสียแล้ว...</p> <p>*****</p> <p>ออเดรย์ เอี่ยมมือพุ่งเข้าหา ทามิรา ผ่าน คุณหญิง เทรสลิเลียนและทรีฟส์ ไป</p> <p>ออเดรย์ ทามิรา ทามิราที่รัก ทั้งคู่กอดกันอย่างรักใคร่ คุณหญิง มอง ทรีฟส์ อยู่ชั่วขณะหนึ่งจากนั้นจึงมอง ทามิรา และ ออเดรย์</p> <p>คุณหญิง มาร์ธา ไปกันเถอะ ทรีฟส์ และ คุณหญิง พากันเดินออกไปจากห้อง ผ่านประตูกระจก</p> <p>ออเดรย์ (หลังเงยไปพักหนึ่ง) ดีใจจังที่ได้เจอเธอ</p> <p>ทามิรา เหมือนกันจ๊ะ</p> <p style="text-align: center;">- ตัด -</p> <p>เนวิล แต่ผมหาคุณไม่เจอตั้งนาน ลงไปว่ายน้ำก่อนมือเที่ยงกันไหม?</p> <p>ออเดรย์ (เดินไปที่โต๊ะกาแฟ) ไม่ดีกว่าคะ</p> <p>เนวิล เห็นเคย์</p> <p>เนวิล ผมพยายามชวนออเดรย์ไปว่ายน้ำด้วยกันนะ</p> <p>เคย์ เหรอ? แล้วออเดรย์ว่ายยังไงล่ะ?</p>
--	---	---

	<p>*****</p> <p>9. เคย์ เห็นออเดรย์ก็ยังทำให้เธอไม่พอใจขึ้นไปอีก เธอจึงบอกกับเนวิลว่าเธอต้องการออกไปจากที่นี่ เพราะมีแต่คนไม่ชอบเธอโดยเฉพาะคุณหญิง แต่เนวิลไม่ยอม ทำให้ทั้งสองคนทะเลาะกันเสียงดัง คุณหญิงและป้าทรีฟส์ที่ได้ยินเสียง ก็เดินเข้ามา ก่อนที่ทั้งสองจะทะเลาะกันไปมากกว่านี้ เคย์จึงเดินออกไปหาที่ต เพื่อหนีของเธอรออยู่ข้างนอก ส่วนเนวิลคุณหญิงก็ตกเดือนและไม่เห็นด้วยกับการกระทำของเขาทั้งเรื่องของเคย์และออเดรย์ เคย์คือภรรยาใหม่ เนวิลควรให้เกียรติเธอและไม่ควรยุ่งเกี่ยวกับออเดรย์เพราะว่าหย่ากันแล้ว ป้าทรีฟส์จึงพาคุณหญิงไปพักผ่อน เพราะเธออารมณ์ไม่ดีจะทำให้สุขภาพแย่ลงไปอีกได้ ส่วนเนวิลก็ออกข้างนอกไปด้วย เพราะเขาไม่พอใจที่คุณหญิงตำหนิเขา</p> <p>*****</p> <p>10. สี่วันต่อมา เท็ด ลาคีเมอร์ หนุ่มลาตินเจ้าเสน่ห์ เขามาหาเคย์ เพราะเขาเป็นเพื่อนสนิทของเคย์ และหลงรักเธออยู่ เขาไม่พอใจเนวิลมาก ที่มาแย่งเคย์ไปจากเขา เขาอยากให้เคย์เลิกกับเนวิลเพราะเขารักเธอ แม้ว่าเคย์จะไม่ได้รักเขาก็ตาม</p>	<p>ออเดรย์ ออเดรย์บอกว่า 'ไม่' <i>จ๊ะ (ถอนมือจากเนวิลแล้วออกไปทางประตูด้านซ้าย)</i></p> <p>ทามีรา ฉันขอตัวนะคะ จะไปเอาของออกจากกระเป๋า</p> <p>*****</p> <p>เนวิล เราเพิ่งมาถึงนะ</p> <p>เคย์ เราอยู่มาสี่วันแล้ว สี่วันเต็มๆ! ไปจากที่นี่กันเถอะ เนวิล ฉันขอร้องล่ะ</p> <p>เนวิล ไม่ได้หรอก ที่รัก เราตั้งใจจะมาอยู่ที่นี่ครึ่งเดือน ดังนั้นเราจะอยู่ที่นี้ครึ่งเดือน คุณไม่เข้าใจผมเลย คุณท่าน มอร์ทิเมอร์ เทรลลีเลียน เคย์เป็นผู้ปกครองของผม ผมมาค้างที่นี่ทุกๆปิดเทอมเมื่อตอนเป็นเด็ก คุณหาสน์นางนวลนี้ก็เปรียบเหมือนบ้านหลังหนึ่งของผมเช่นกัน ถ้าจะไปคุณหญิงคงจะเสียใจน่าดู</p> <p>- ตัด -</p> <p>คุณหญิง ไม่ลงไปว่ายน้ำหรือจ๊ะ แม่เคย์?</p> <p>เคย์ <i>(ลุกขึ้น ประหม่า)</i> ก็... ว่าจะไปคะ</p> <p>คุณหญิง น้ำขึ้นสูงทีเดียววันนี้ ว่ายน้ำกันสนุกแน่ <i>(ใช้ไม้เท้าเคาะขาโซฟา)</i> แกละ เนวิล?</p> <p>เนวิล <i>(ซุ่นเคื่อง)</i> วันนี้ไม่อยากครับ คุณหญิงป้า</p> <p>คุณหญิง <i>(กับเคย์)</i> ฉันคิดว่า เพื่อนของเธอ รอเธออยู่ข้างล่างโนนนะ <i>(เคย์ ลังเลไปครู่ ก่อนจะเดินข้ามฝั่งไปออกประตูกระจก)</i> แกทำตัวแย่มากนะเนวิล แกต้องลุกขึ้นต้อนรับ ฉันสิเวลาที่ฉันเดินเข้ามาในห้อง เป็นอะไร ลืมเรื่องกิริยา มารยาทไปเสียหมดแล้วหรือ?</p> <p>*****</p> <p>เคย์ <i>(รังเกียจ)</i> ฉันไม่สนใจทำอะไรทั้งนั้นแหละ ถ้าพวกบ้านนั้นจะจมน้ำตายกันหมด... ยกเว้นเนวิล</p> <p>เท็ด ผมจะมีความสุขกว่านี้อีก ที่รัก ถ้าคุณรวมเนวิลเข้าไปด้วย <i>(ถือแก้วเครื่องดื่ม)</i></p>
--	---	---

		<p><i>ไปให้ เคย์) ตี้มชะ คนดี คุณจะรู้สึกดีกว่านี้มากเลยล่ะ</i></p> <p><i>เคย์</i> ไม่เป็นไร ฉันว่าเธอไม่น่าจะออกตัวแรงขนาดนั้นว่าไม่ชอบเนวิล</p> <p><i>เท็ด</i> ก็เขามีอะไรให้ผมชอบล่ะ? เขาไม่ใช่คนประเภทที่ผมจะชอบ (<i>ชมชื่น</i>)</p> <p>สุภาพบุรุษอังกฤษตามอุดมคติ เล่นกีฬาเก่ง ถ่อมตัว ดูดี มีความเพียบพร้อมทุกอย่าง ได้ในทุกๆสิ่งที่ตัวเองต้องการ รวมไปถึงสาวน้อยของผมด้วย</p> <p><i>เคย์</i> ฉันไม่ใช่สาวน้อยของเธอ</p>
<p>2.ปัญหา/ความขัดแย้ง (Conflict)</p>	<p>เนวิลสนใจแต่ออเดรย์ พยายามจะขอออเดรย์คืนดี ทำให้เคย์หึง เธอจึงทะเลาะกับเนวิลอีกครั้ง เรื่องนี้ทำให้คุณหญิงเรียกเนวิลเข้าไปตักเตือนอย่างจริงจัง คุณหญิงบอกให้เลิกยุ่งกับออเดรย์แต่เนวิลไม่ยอม ทำให้ทั้งสองทะเลาะกันอย่างรุนแรง</p>	<p><i>เนวิล</i> แต่คุณจะไม่มีความรู้เลยนะว่าผมจะบอกอะไร (<i>ออเดรย์ไม่ตอบ</i>) ออเดรย์ เรากลับไปเป็นเหมือนเดิมได้ไหม ลืมไปให้หมดว่าเคยมีเกิดอะไรขึ้นบ้าง ได้ไหมครับ</p> <p><i>ออเดรย์ (หันกลับมาเพียงเล็กน้อย)</i> หมายถึงเรื่องเคย์ด้วยหรือคะ?</p> <p><i>เนวิล</i> เคย์จะเข้าใจ</p> <p><i>ออเดรย์</i> คุณหมายความว่าอย่างไร เข้าใจ?</p> <p><i>เนวิล (ตื่นเต้น)</i> ผมจะบอกความจริงกับเขา ว่าคุณเป็นผู้หญิงเพียงคนเดียวที่ผมรัก และนี่คือความจริงออเดรย์ เชื่อผมเถอะนะ</p> <p><i>ออเดรย์ (ลึนหัวง)</i> คุณรักเคย์ ตอนที่คุณแต่งงานกับเขาคะเนวิล</p> <p><i>เนวิล</i> การแต่งงานกับเคย์คือความผิดพลาดครั้งใหญ่ในชีวิตผม ตอนนั้นผมเข้าใจแล้วว่าผมมันช่างโง่เหลือเกินที่... (<i>เคย์ เข้ามาทางประตูกระจก</i>)</p> <p><i>เคย์ (มาที่กลางเวทีเอื้องขวา)</i> ขอโทษที่ต้องขัดฉากซึ่งกินใจนี้นะ แต่ฉันไม่ไหวแล้ว</p> <p><i>เนวิล (เดินไปตรงกลางของยกพื้น)</i> เคย์ ฟังนะ...</p> <p><i>เคย์ (เกรี้ยวกราด)</i> ฟัง?! ฉันได้ยินทุกอย่างเท่าที่อยากจะฟังแล้ว ได้ยินมากไปด้วยซ้ำ!</p>

<p>3.การเกริ่น การณ (foreshadow)</p>	<ul style="list-style-type: none"> - เคยฉีกรูปออเดรย์ ป้ามาธารมาเจอรูปที่ถูกฉีกและเก็บไว้ในตู้หนังสือ - ออเดรย์บอกกับทามิราว่า “บรรยากาศที่นี่มันแปลกๆ” - ทามิราพูดว่า “เนวิลแปลกไป เหมือนไม่ใช่เนวิล” - การอ่านนิยายฆาตกรรมของทามิรา จุดเริ่มต้องของการสังหารเริ่มผิดที่ - ป้ามาธาร์ทวนคำพูดของทามิราซ้ำถึงจุดเริ่มต้นของการสังหารได้เริ่มขึ้นแล้ว - “เปลี่ยน” คำพูดที่ชอบพูดเกี่ยวกับเนวิลและมีหลายตัวละครพูดออกมาบ่อยๆ 	
<p>4. เหตุการณ์ กระตุ้น (Inciting incident)</p>	<p>แบร์เร็ตต์บอกออเดรย์ว่าปลุกแมรีไม่ตื่น แมรีดูหลับผิดปกติ เนวิลจึงโทรตามหมอและให้ออเดรย์รีบไปแจ้งคุณหญิง</p>	<p>ออเดรย์ ป้าทรีฟส์คะ ทำอย่างไรดี หนูปลุกแมรีไม่ตื่นเลยคะ</p> <p>ทรีฟส์ อะไรนะ ปลุกไม่ตื่นหมายความว่าอย่างไรจ๊ะ?</p> <p>ออเดรย์ หมายความว่าตามนั้นเลยคะ แบร์เร็ตต์บอกว่า เธอเอาน้ำชาไปให้แมรีตามปกติ นั้นแมรียังหลับอยู่ แบร์เร็ตต์ก็เลยแหวกมานเรียกเขา แต่เขาก็ไม่ตื่นขึ้นมา เธอก็เลยเอาน้ำชาไว้ที่โต๊ะหัวเตียง เธอไม่ได้สนใจหรอกคะว่าแมรีจะไม่ได้ลงมากินข้าว แต่พอแมรีไม่ได้เอาน้ำชาชุดนั้นไปให้คุณหญิงนี่สิ... แบร์เร็ตต์ จึงต้องขึ้นไปหาเขาอีกครั้ง ชาของแมรีเย็นเฉียบ และเขาก็ยังไม่ตื่น</p> <p>เนวิล ผมไปเอง เดี่ยวจะโทรตามหมอ เลเซนบี้ ให้เขามาที่นี่ตอนนี้เลย</p> <p>ออเดรย์ (เดินไปที่ประตูฝั่งขวา) ดิคะ ก่อนที่คุณหมอจะมาเดี๋ยวฉันจะรีบไปคู่น้ำชาของคุณหญิงพร้อมหรือยัง ท่านคงจะเริ่มสงสัยแล้วว่าเกิดอะไรขึ้น</p>
<p>5.จุดเริ่มเรื่อง (Point of attack)</p>	<p>ออเดรย์พบว่าคุณหญิงทรสสิเลียนเสียชีวิตแล้ว</p>	<p>ออเดรย์ กร๊อกร้องเสียงดังมาจากนอกฉาก</p> <p>ทามิรา รีบวิ่งออกไปอย่างรวดเร็ว เจียบกันไปไม่นาน ออเดรย์ ก็กลับเข้ามาพร้อมมีทามิราประคอง หล่อนดูเสียวสตีไปแล้ว</p> <p>ออเดรย์ คุณหญิง... คุณหญิง...</p>

		<p>เนวิล (ตกใจ) คุณหญิงหรือ? เกิดอะไรขึ้นกับท่าน?</p> <p>ออเดรย์ ท่าน... ท่านเสียแล้วค่ะ</p>
<p>6. ความยุ่งยาก (Complication)</p>	<p>1. ทีมตำรวจ สืบคดีได้ว่าหน้าต่างและประตูทุกบานของคฤหาสน์ไม่ได้ถูกงัดเข้ามา แสดงได้ว่าผู้ต้องสงสัยต้องเป็นคนในคฤหาสน์</p> <p>*****</p> <p>2. หลักฐานที่พบไม่น่าจะเป็นหลักฐานจริง</p> <p>*****</p> <p>3. หลักฐานชี้ไปที่เนวิล แต่ในคืนเกิดเหตุเนวิลก็มีพยานบุคคลนั้นก็คือ เท็ด จึงเป็นข้อพิสูจน์ว่าเขาไม่ใช่ฆาตกร มีใครบางคนสร้างหลักฐานปลอมเพื่อจะโยนความผิดให้กับเนวิล</p> <p>*****</p> <p>4. เมื่อสืบหลักฐานอีกครั้งพบว่า ออเดรย์ คือผู้ต้องสงสัยแทนเนวิล</p>	<p>แบตเทิล แต่คงเป็นเช่นนั้นครับท่าน ตรวจสอบทางเข้าออกทั้งหมดแล้ว ไม่มีการบุกรุกแน่นอน (เดินไปทางหน้าต่าง) ประตูและหน้าต่างทุกบานล็อกไว้แน่นหนาอย่างที่ควร แล้วยังมีการวางยาคุณแมรี่อีก อย่างไรก็ตามก็ต้องเป็นฝีมือ <i>คนใน</i></p> <p>*****</p> <p>แบตเทิล เปลี่ยนชุดหรือครับคุณสแตร์จ?</p> <p>เนวิล ผมใส่สูทสำหรับมือค้ำราคาแพง ถ้าจะต้องตากฝนขึ้นเรือข้ามฟากละก็ไม่ดีแน่ จึงคิดจะเปลี่ยนเป็นสูทเทลาหลายทาง (<i>วรรค</i>) อันนี้ไม่นอกเรื่องใช่ไหมครับ?</p> <p>เนวิล นั่นแหละครับ อย่างที่บอก ผมขึ้นไปเปลี่ยนชุด จึงต้องเดินผ่านห้องคุณหญิงป่า ซึ่งประตูปิดไว้ไม่สนิท ท่านเอ่ยถาม '<i>นั่นแกรีเนวิล</i>' แล้วก็ขอให้ผมเข้าไปหา เราก็เลย... <i>คุย</i> กันพักหนึ่งนะครับ</p> <p>*****</p> <p>แบตเทิล ตอนนั้นก็ไมงครับ?</p> <p>เนวิล (<i>คิด</i>) สักสี่ทุ่มครึ่ง กระทบมั้งครับ เพราะผมนั่งเรือเที่ยวสี่ทุ่ม 35 ทันพอดี แล้วผมก็ข้ามแม่น้ำไปฝั่งอีสเตอร์เฮด ผมดื่มกับเท็ด ลาติเมอร์สัก 2-3 แก้ว แล้วก็ดูงานเต้นรำ แล้วเราก็เล่นบิลเลียดกันเกมหนึ่ง ผมจึงพลาดเรือเที่ยวสุดท้าย ซึ่งคือตีหนึ่งครึ่ง ลาติเมอร์เอารถออกมาพอดี แล้วเขาก็ขับรถมาส่งผมที่นี่ แค่สืบท้าไม้ถ้าเดินทางด้วยรถอะนะครับ (<i>วรรค</i>) เราออกจากโรงแรมตอนตี 2 แล้วก็มาถึงตอนสักตี 2 ครึ่ง ลาติเมอร์ไม่ยอมเข้ามาตี้มต่อ ผมเลยเข้ามา แล้วก็ไปนอนทันทีเลย</p> <p>*****</p> <p>เนวิล พระเจ้า! ท่านกำลังจะบอกว่า... ว่าออเดรย์ <i>ออเดรย์!</i> เป็นคนวางแผนสังหาร</p>

		<p>หญิงชราที่เรารู้จักมานานเป็นปีๆ เพียงเพื่อจะได้ส่วนแบ่งมรดกนะหรือ? (เสียงดังขึ้น) ออเดรย์ เนียนนะ?!</p> <p>แบตเทิล เขาใส่เสื้อสูทตัวนอกของคุณ แล้วก็เอาไม้กอล์ฟของคุณมาสร้างเป็นอาวุธปลอมชะโลมเลือดของคุณหญิงเทรสสิเลียน และเส้นผมสีขาวยของท่านติดหัวผมไว้ สิ่งเดียวที่ช่วยคุณไว้ไม่ให้ถูกจับตามแผนของเขา ก็คือใครบางคนที่เขาไม่ได้คาดคิด คุณหญิงป่าของคุณ <i>บังเอิญ</i> สั่นกระดิ่งเรียกคุณแมรี่หลังจากที่คุณออกจากห้องมาแล้ว</p>
<p>7. จุกวิฤติ (Crisis)</p>	<p>1. โดยหลักฐานทั้งหมดชี้ว่า เนวิล คือฆาตกร เพราะไม้กอล์ฟที่เป็นอาวุธที่ใช้ในการฆาตกรรมมีรอยนิ้วมือของเนวิลอยู่และสูทที่เนวิลใส่ตอนก่อนเกิดการฆาตกรรมก็มีรอยเลือดที่พิสูจน์ได้ว่าเป็นเลือดของคุณหญิงติดอยู่</p> <p>2. ทีมตำรวจ กลับมาตรวจสอบหลักฐานอีกครั้ง พบหลักฐานเพิ่มชี้ตัวฆาตกรไปที่ออเดรย์</p>	<p>แบตเทิล นี่เป็นอาวุธที่เราสันนิษฐานว่าใช้ฆ่าคุณหญิงเทรสสิเลียน คุณมีคำอธิบายไหมครับว่ารอยนิ้วมือคุณไปอยู่บนด้ามจับนี้ได้ยังไง?</p> <p>เนวิล แต่... มันก็ต้องมีรอยนิ้วมือผมสิ ก็มันเป็นไม้กอล์ฟ <i>ของผม</i> นี่ ผมก็หยิบจับมันตลอดอยู่แล้ว</p> <p>แบตเทิล คุณอธิบายได้ไหมครับว่า ทำไมตรงแขนเสื้อและข้อมือของสูทตัวนี้... สูทของคุณ ถึงมีรอยเลือดเลอะอยู่ล่ะครับ?</p> <p>เนวิล เลือด... เป็นไปไม่ได้</p> <p>แบตเทิล ผมถามคุณเมื่อวานว่า มีใครเกลียดคุณหรือไม่ ตอนนี้ผมได้คำตอบแล้ว... ออเดรย์ สตรงใจงั้นล่ะครับ</p> <p>เนวิล เป็นไปไม่ได้ เขาเกลียดผมทำไม ผมไม่เข้าใจ</p> <p>แบตเทิล ก็ตั้งแต่ที่คุณทิ้งเขาไปแต่งงานกับผู้หญิงคนอื่น ออเดรย์ก็ได้แต่ฝังความเจ็บแค้นที่มีต่อคุณเอาไว้ สำหรับผมนะ พุดกันตามที่เคยเห็นมามาก ผมคิดว่าเขาเก็บกดจนถึงขั้นมีความผิดปกติทางจิต ผมกล้าพูดว่าถ้าพาไปตรวจ จิตแพทย์ระดับสูงๆ หลายนคนคงลงความเห็นเช่นนี้ แม้จะพูดด้วยศัพท์วิชาการยาวเหยียด แต่ใช่ การฆ่า <i>คุณ</i> ไม่ทำ</p>

		ให้เขาสาแก่ใจเพียงพอ เขาอยากเห็นคุณถูกจับแขวนคอฐานฆ่าคนตาย!
8.การการพลิกผัน (Turning point)	แมรีฟื้นขึ้นมาจากการโดนวางยา และให้ปากคำกับตำรวจว่าเห็น เนวิลออกไปข้างนอก ขณะนั้นคุณหญิงยังมีชีวิตอยู่ คำให้การนี้ทำให้ เนวิลมีพยานและรอดพ้นจากคำกล่าวหา	<p>แมรี แต่มัน<i>ไม่มี</i>ทางเป็นคุณเนวิลได้เลย ค่ะ ดิฉันจึงต้องมาหาท่านเพื่อจะบอกท่านเรื่องนี้ ไม่ว่าใครจะเป็นคนฆ่า คนคนนั้นไม่มีทางเป็นคุณเนวิลค่ะ ดิฉันมั่นใจ</p> <p>แบตเทิล (มาตรงกลางเวที) คุณรู้ได้อย่างไร?</p> <p>แมรี เพราะดิฉันเห็นท่าน... หมายถึงคุณหญิงเทรสสิเลียน <i>ยังมีชีวิตอยู่</i> ตอนที่คุณเนวิลออกจากบ้านไปค่ะ</p>
9.การค้นพบ (Discovery)	ทามิราไม่เชื่อว่าออเดรย์จะเป็นฆาตกร จึงให้เนวิลพูดความจริง ว่าจริงๆแล้วเนวิลไม่ได้ทิ้งออเดรย์ แต่เป็นออเดรย์ต่างหากที่ทิ้งเนวิลไปหาเอเดรียนพี่ชายของเธอ เนวิลยอมรับความจริงไม่ได้ แต่ตำรวจต้องจับออเดรย์เพราะหลักฐานมัดตัว	<p>เนวิล ความจริง... เธอหมายความว่า</p> <p>ทามิรา ฉันหมายความว่าความจริงเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของออเดรย์ และเอเดรียนไง! (หันไปหา แบตเทิล) ขอโทษจริงๆค่ะท่านผู้กำกับการ แต่คุณเข้าใจ <i>ข้อเท็จจริง</i> ผิดไปหมด เนวิล สแตรงจ์ไม่ได้ทิ้งออเดรย์ไปแต่งงานกับเคย์ค่ะ <i>ออเดรย์เป็นคนทิ้งเขา</i> มาหาเอเดรียนพี่ชายของฉันท! แต่เอเดรียนกลับประสบบัณฑิตเหตุระหว่างที่จะเดินทางไปหาเขา เนวิลจึงพยายามช่วยออเดรย์อย่างสุดความสามารถ โดยจัดการให้ดูเหมือนว่าเขาเป็นคนทิ้งออเดรย์เอง!</p>
10..จุดสูงสุด (Climax) มีสองลักษณะ 1.การพลิกกลับ 2.การรับรู้	- วันรุ่งขึ้น ป้าทริฟส์เรียกทุกคนให้มารวมกัน เธอเฉลยความจริงโดยชี้ให้เห็นว่าออเดรย์ไม่มีแรงจูงใจในการฆาตกรรมและโชว์หลักฐานที่พบเพิ่ม อธิบายถึงวิธีการและแรงจูงใจในการฆาตกรรมคุณหญิง เพื่อแสดงให้เห็นว่าเนวิลคือฆาตกร	<p>ทริฟส์ (อ่อนโยน) ไซ้จะ เธอว่าอย่าไม่เป็นป่าเข้าใจข้อนี้ดี (เดินไปที่ยกพื้น เคย์ เดินไปหน้าเวทีใกล้คนดู ทริฟส์ พูดกับเนวิล) แต่ว่าเธอเป็นนักกีฬาว่ายน้ำนี้ ไซ้ใหม่จะ เนวิลแล้วเธอก็เป็นนักป็นเขาด้วย มันคงเป็นเรื่องเล็กน้อยมากสำหรับเธอที่จะว่ายน้ำข้ามมาฝั่งนี้ ที่จะป็นขึ้นเชือกที่เธอเตรียมไว้แล้ว (เท็ด ไปทางขวาของโซฟา) ไปที่ห้องของคุณหญิงเทรสสิเลียน ฆ่าท่านเสีย แล้วกลับไปทางเดิมกับที่มา มีเวลาจัดการเก็บเชือกอีกเยอะ ตอนเธอกลับบ้านมาช่วงที่สองครั้ง เธอไม่เจอเท็ดตั้งแต่สี่ทุ่มสี่สิบห้า</p>

		จนห้าทุ่มครึ่ง และ <i>เขา</i> ก็ไม่เจอเธอเช่นกัน ทุกอย่างจึงลงตัว (<i>แบตเทิล</i> ลุกขึ้นไปยืน หน้าประตูทางซ้าย)
11.การ คลี่คลาย (Denouement)	เนวิลถูกต้อนให้จมนุ่ม และยอมรับออกมาในที่สุด เขาคลุ้มคลั่งขึ้นเรื่อยๆจนสติแตกและจะทำร้ายออ เดรย์ ท้ายที่สุดแล้วเนวิลถูกจับ ส่วนออเดรย์ก็ได้ รอดพ้นจากความผิดที่เธอไม่ได้ก่อ	<p>เนวิล ออเดรย์! (<i>ออเดรย์</i> หันขวับมอง เนวิล <i>เขากล่าวด้วยเสียงทุ้มต่ำ</i> <i>เคร่งเครียด</i>) คุณไม่คิดว่าผมจะย้อนกลับมาได้ใช่ไหม? ผม ฉลาดจนพวกนั้นรู้ไม่ทันเลยล่ะออเดรย์ ในขณะที่พวกมันพยายามเปิดประตู ผมก็ กระแทกหน้าต่างแล้วปีนโซดหิ้นตรงหน้าผา มาที่นี่ มีแต่คนที่ปีนเขาจนเคยชินเท่านั้นละ ที่จะทำได้ โดยเฉพาะคนที่มีนิ้วแข็งแรง อย่างผม (<i>เข้ามาใกล้</i> ออเดรย์ <i>มากขึ้น</i> <i>เรื่อยๆ</i>) นิ้วที่แข็งแรง ออเดรย์ และคอบางๆ นั่น พวกตำรวจจะไม่จับคุณแหวนคอบอย่าง ที่ผมอยากให้เกิดขึ้น แต่คุณก็จะตายด้วยวิธี นั้นอยู่ดี (<i>นิ้วใกล้ลำคอออเดรย์มากขึ้นไป</i> <i>อีก</i>) คุณคู่ควรกับใครเลยนอกจากผม!</p> <p>ลิซ เข้ามาทางซ้าย เบนสัน เข้ามาทางประตู กระจก ทั้งสองลากเนวิลออกไปให้ห่าง ออ เดรย์ และพาเขาออกไปทางประตูกระจก ออเดรย์ นั่งหายใจฮักอยู่บนโซฟา ไม่นาน ทามิรา เข้ามาทางซ้าย หล่อнынมองไปทาง ประตูกระจก และเดินมุ่งตรงไป หล่อнын เกือบจะเดินเลยโซฟาไปแล้ว ทว่าสังเกตเห็น ออเดรย์เสียก่อน</p>

4. วิเคราะห์ theme ของเรื่องจาก protagonist

Character : เนวิล สแตร์จ (protagonist)

Super Objective : ต้องการให้ออเดรย์ถูกแขวนคอ

Objective : ต้องการให้ออเดรย์มาพักที่คฤหาสน์นางนวลของคุณหญิงเทรลลีเลียนตามที่เขาเคยชวนเธอไว้ เพื่อให้แผนการที่จะฆ่าคุณหญิงแล้วโยนความผิดให้ออเดรย์สำเร็จ โดยการสร้างหลักฐานปลอมทิ้งไว้ในที่เกิดเหตุ เพื่อให้ตำรวจคิดว่าเขาเป็นฆาตกร และก็สร้างหลักฐานปลอมอีกชุดไว้ใช้สำหรับใส่ร้ายออเดรย์ เขาต้องการให้เธอทนทุกข์ทรมาน ให้สมกับที่เธอหักหน้าทิ้งเขา ชายผู้แสนเพียบพร้อมในทุกๆด้านไปรักคนอื่น

Conflict :

1. ทามีราเพื่อนรักของออเดรย์รู้ความจริงเรื่องออเดรย์กับเอเดรียน เธอบอกกับผู้กำกับการแบทเทิลว่าความจริงแล้วเนวิลไม่ได้ทิ้งออเดรย์ แต่เป็นออเดรย์ต่างหากที่ทิ้งเนวิลไปหาเอเดรียนพี่ชายของเธอ ความจริงข้อนี้ทำให้แผนการที่เนวิลวางไว้ผิดแผนไปหมด เพราะว่าแรงจูงใจที่เขาพยายามสร้างให้ดูเหมือนว่าออเดรย์เกลียดและแค้นเขาที่ทิ้งเธอไปแต่งงานกับคนอื่นนั้นเชื่อถือไม่ได้

2. ตอนที่เนวิลกำลังจะลงมือฆาตกรรมคุณหญิงตามแผนการที่วางไว้ เขาปีนขึ้นมานบนห้องใต้หลังคาด้วยความรีบร้อน จึงทำให้ไม่ได้ทำลายหลักฐานเอาเชือกเส้นนั้นไปทิ้งและเดินลงน้ำหนักมากไป ทำให้ทามีราที่ห้องอยู่ติดกับห้องใต้หลังคาได้ยินเสียง แต่เธอนึกว่าเป็นเสียงหนู แต่นั่นก็เป็นสาเหตุที่ทำให้เนวิลถูกเปิดเผยความจริงได้

Acting :

1. ตำรวจจับออเดรย์ตามที่วางแผนไว้ เนวิลก็สร้างทำเป็นไม่เชื่อว่าออเดรย์คือฆาตกร ออเดรย์เป็นคนดี และพยายามจะแย้งผู้กำกับการแบทเทิลว่าออเดรย์ไม่ใช่ฆาตกรแน่ๆ

2. ป้าทรีฟส์และผู้กำกับการแบทเทิลพยายามจะเปิดโปงความจริงที่ว่า เนวิล คือฆาตกร โดยการพูดจู้ใจดำและสบประมาทเนวิลอย่างรุนแรง จนเนวิลทนไม่ไหวและหลุดพูดความจริงออกมาทั้งหมด

3. แผนการไม่เป็นไปตามที่เนวิลวางไว้ เขาจึงเปลี่ยนแผนทันทีโดยการย้อนกลับมาเพื่อจะฆ่าออเดรย์ในเมื่อตำรวจไม่จับออเดรย์แขวนคอ เขาก็จะบีบคอเธอให้หักเอง

Result : เนวิลถูกตำรวจจับและลากเขาออกไปให้ห่างจากออเดรย์ ก่อนที่เขาจะทำได้ทำร้ายเธอ แผนการทั้งหมดที่วางไว้ล้มเหลวเป็นเพราะตัวเนวิลเองที่ทำพลาด มองข้ามสิ่งเล็กๆน้อยๆ ด้วยความประมาทและคิดว่าตนเองนั้นรอบคอบแล้ว สุดท้ายก็ต้องถูกจับและต้องชดใช้กับสิ่งที่ทำลงไป

Theme : คนที่คิดว่าตัวเองฉลาดและจะเอาชนะทุกสิ่ง โดยไม่สนใจวิธีการ คุณจะได้สิ่งที่ต้องการแค่เวลา
หนึ่ง แต่คุณไม่มีวันได้สิ่งนั้นตลอดไป เพราะสุดท้ายแล้วความจริงย่อมปรากฏ

5. วิเคราะห์ตัวละคร

ตัวละคร	รูปลักษณ์ภายนอก	ประวัติชีวิต	จิตใจ	คุณธรรม	จากบท
1. ทามีรา รอยด์	สาวเจียบขริมผู้ชอบอ่านนิยายฆาตกรรม เป็นหญิงผิวเข้ม ้วยกลางคน ดูหน้าตาดี ทำทางห้าวๆอย่างนักกีฬา	ทำงานอยู่โรงงานผลิตยางที่มลายู สูบบุหรี่จัด	เห็นอกเห็นใจ ผู้อื่น ไม่ค่อยแสดง ความรู้สึก ประชด ดีใจ	รักความยุติธรรม ไม่ยอมคน	บทบรรยาย / บทสนทนาของ ออเดรย์และทามี รา
2. เคย์ สแตรงจ์	รูปร่างหน้าตาสวยดูดี ผมสีแดงเข้ม อายุ ราวๆ 25 ปี	ภรรยาใหม่ของเนวิล	เอาแต่ใจ อารมณ์ ร้อน	รักเดียวใจเดียว	บทบรรยาย
3. แมรี อัลติน	ผู้หญิงผมดำ อายุราว 36 ดูมีความสุขและ วางตัวเรียบร้อย	สาวใช้ของคุณหญิง เทรสลีเลียน	เป็นคนไม่มั่นใจใน ตัวเอง	วางตัวเหมาะสม อ่อนน้อมทำงาน เก่ง กตัญญูต่อผู้มี พระคุณ	บทบรรยาย
4. มาร์ธา ทรีฟส์	หญิงสูงวัย อายุราว 70 เสียงแห้งผากแต่ ชัดเจน สุขุม	เพื่อนของคุณหญิง เป็นทนายหญิงชรา ผู้ฉลาดหลักแหลม และมาก ประสบการณ์ เกษียณจากบริษัท ลอนดอน เฟิร์ม มา หลายปีแล้ว	ชอบสังเกต พฤติกรรมคน ช่าง จินตนาการ	รักความยุติธรรม รอบคอบ ปรับตัว ตามสถานการณ์ได้ ดีแม้ใจจะไม่ ยอมรับ	บทบรรยาย
5. คุณหญิงเทรสลี เลียน	ผมเป็นสีขาทั้งหมด อายุราว 70 ดูเป็น ราชินีสูง	เจ้าของคฤหาสน์ นางนวล มีรสนิยม ชั้นสูง	จิตใจดี แต่ ปากร้าย พูดตรงๆ ไม่คิดร้ายกับใคร	เคร่งในศาสนา ยึดมั่นในขนบของ ชนชั้นสูง	บทบรรยาย
6. เนวิล สแตรงจ์	เป็นสุขภาพบุรุษ ถ่อม ตัว เล่นกีฬาเก่ง ดูดี มีความเพียบพร้อม ทุกอย่าง หน้าตาหล่อ	เป็นนักกีฬาเหรียญ ทอง นักเทนนิส วัย น้ำ ตีกอล์ฟ ปีนเขา เอเวอเรสต์สำเร็จ	จิตใจโลเล ไม่ มั่นคงในความรัก	ไม่รู้จักผิดชอบชั่วดี ปล่อยให้ความแค้น บังตา ไม่รู้ผิดถูก คิดอะไรซับซ้อน	บทบรรยาย / บทสนทนาของ ทามีราและ คุณหญิง / บท

	เหล่า ตัวสูงใหญ่ อายุ 33 ปี		สนใจแต่ความต้องการของตัวเอง ใจร้อน		สนทนาของเท็ดและเคย์ / บทสนทนาของป่าทรีฟส์และผู้กำกับการแบทเทิล
7.ออเดรย์ สแตร์จ	ผมบลอนด์ ผิวขาวใส ดูราวกับเทพธิดา อายุราวๆ 30 ปี	ภรรยาเก่าของเนวิล	เรียบร้อยอ่อนโยน แต่ซึ่มเศร้า	ไม่สู้คน ยอมแพ้ง่าย หนีปัญหา ไม่ตัดสินคนจากภายนอก	บทบรรยาย / บทสนทนาของผู้กำกับการแบทเทิลกับออเดรย์
8.เท็ด ลาติเมอร์	หนุ่มเจ้าเสน่ห์ เป็นคนผิวเข้มที่หน้าตาดีมาก อายุราวๆ 26 ปี	เพื่อนชายคนหนึ่งของเคย์ ว่ายน้ําไม่เป็น	ร่าเริง พร้อมรับฟังทุกปัญหาของคนที่ยรัก	รักเดียวใจเดียว แม้ว่าอีกคนจะไม่รักต่อบกก็ตาม	บทบรรยาย / บทสนทนาของเคย์และเท็ด
9.ผู้กำกับการแบทเทิล	เป็นชายร่างใหญ่ อายุราวๆ 55 ปี ชอบแต่งตัวเรียบๆ หน้าคมเข้มดุคั่น แต่ดูฉลาดปราดเปรื่อง	เจ้าพนักงานแผนกสืบสวนคดีอาชญากรรมนครบาล จากสก็อตแลนด์ ยาร์ด	ไม่เชื่ออะไรง่ายๆ จนกว่าจะได้รับ การพิสูจน์ คดีการฉ้อโกง	รักความยุติธรรม รอบคอบ มีความเป็นผู้นำสูง	บทบรรยาย
10.สารวัตร ลีช	เป็นคนดูอ่อนเยาว์แม้อายุราว 38 ถึง 40 ปี ผอมและผิวคล้ำ พูดติดสำเนียงบ้านนอก (สำเนียงทางใต้) ชัดเจน	หลานชายของผู้กำกับการแบทเทิล เป็นตำรวจท้องที่	เป็นคนซื่อตรง มองโลกในแง่บวก ต้องทำตามคำสั่งอย่างเคร่งครัด ช่างจินตนาการ	รักความยุติธรรม ซื่อสัตย์ เชื่อฟังคำสั่งของ ผู้บังคับบัญชา	บทบรรยาย / บทสนทนาของลีชและแบทเทิล
11.จหน. เบนสัน	อายุไม่เยอะ ผิวขาว ผมบรอนด์ และเป็นคนขริ่มๆ	เจ้าหน้าที่ตำรวจในสำนักงานตำรวจท้องที่	ไม่ยุ่งเรื่องของคนอื่น ทำตามหน้าที่ที่ได้รับมอบหมาย เท่านั้น	รักความยุติธรรม เชื่อฟังคำสั่งของ ผู้บังคับบัญชา เป็นผู้ฟังและผู้ตามที่ดี	บทบรรยาย
12.เอเดรียน	ชายผมบรอนด์ สูง ดูดี มีอารมณ์ขัน อายุ 33 ปี	เป็นลูกบุญธรรมของน้องสาวคุณหญิงเทรลีสเลียน และเป็นพี่น้องกับทามิรา รอยด์	มองโลกในแง่ดี มีอารมณ์ขัน รักศักดิ์ศรีของตัวเอง และคนรัก	ถึงจะทำสิ่งที่ไม่ถูกไม่ควรแต่ก็ต้องทำมันให้ถูกต้อง	จากบทสนทนาของคุณหญิงเทรลีสเลียน ออเดรย์และเอเดรียน
13.แบร์เรตต์	หญิงผมดำ ร่าเริง อายุราว 26 ปี	เป็นหัวหน้าแม่บ้านคนล่าสุดในคฤหาสน์นางนวลของคุณหญิงเทรลีสเลียน	เป็นคนร่าเริง อารมณ์ดี ทำงานบ้านได้ดีแต่บางครั้งก็ไม่มีมารยาท	ทำงานบ้านไม่ค่อยเรียบร้อยแต่ก็ทำได้ทุกอย่างตามที่ คุณหญิงสั่ง	จากบทสนทนาของคุณหญิงเทรลีสเลียน

6. วิเคราะห์ Action ของตัวละคร

Action การกระทำของตัวละคร	Goal (Obj.) ความต้องการอะไรจากคู่/ สถานการณ์ ตัวละครทำอย่าง นั้นเพราะต้องการอะไรจากตัว ละครอีกตัว หรือต้องการอะไร จากสถานการณ์ตรงหน้า อยาก ให้สถานการณ์เปลี่ยนไปอย่างไร	Motivation แรงจูงใจอะไรที่ทำให้ ตัวละครกระทำ action นั้นๆ เช่น รัก อิฉฉา กลัว อยากได้ เป็นต้น	Subtext ความคิดที่เกิดข้างในหัวตัว ละครขณะที่ทำ action นั้นๆ และขณะที่ฟังหรือเห็น ตัวละครอื่นๆ
1. ทามิรา รอยด์ เดินจากป้าย รถเมล์ เข้ามาในห้องรับแขก คฤหาสน์นางนวล	เพื่อมาเยี่ยมคุณหญิงเทรสสิ เลียน ซึ่งเป็นญาติผู้ใหญ่ของเธอ ที่กำลังป่วย	คิดถึงและเป็นห่วง จึง เดินทางกลับมา คฤหาสน์หลังนี้	อยากเจอคุณหญิง
2. เคย์ สเตรงจ์ เดินเข้ามาใน ห้องรับแขกอย่างหุนหันและปา ผ้าขนหนูลงโซฟา เธอเห็นรูปของ ออเดรย์เข้าจึงฉีกรูปนั้นทิ้ง	อยากให้ออเดรย์หายไปให้พ้นๆ จากเนวิล ไม่อยากให้มายุ่งกับเน วิลอีก	เกลียดออเดรย์	ไม่พอใจที่เนวิลสนใจออเดรย์ มากกว่า
3. เคย์หันไปเห็นทามิราพอดี จึง ชวนคุย	บ่นถึงความสนใจของทามิรา ไม่ให้คิดถึงสิ่งที่ตนทำ	กลัวทามิราเห็นสิ่งที่ตน ทำ	เปลี่ยนเรื่องคุยเพื่อจะ ออกไปให้พ้นจาก สถานการณ์นี้
4. แมรี่ อัลติน เข้ามาต้อนรับ ทามิรา	อำนวยความสะดวกดูแลแขก ที่มาพักให้กับคุณหญิงไม่ให้ขาด ตกบกพร่อง	ทำตามหน้าที่	จะได้ไปทำอย่างอื่นบ้าง
5. ป้าทริฟส์ เดินเข้ามาใน ห้องรับแขก จึงเห็นทามิรา	อยากคุยกับทามิรา	คิดถึง ไม่ได้เจอกันนาน	ทามิราหายไปไหนทำไมไม่ กลับมาหาคุณหญิงบ้างเลย
6. เนวิล สเตรงจ์ เดินเข้ามาใน คฤหาสน์จะมาหาออเดรย์ แต่เจอ ทามิราก่อนจึงทักทาย	อยากรู้ว่าทามิรากลับมาเมื่อไหร่	สงสัยว่าทามิรามาตอน ไหน	จะมาทำไม
7. คุณหญิงเทรสสิเล่าเรื่อง ของเนวิลกับป้าทริฟส์และทามิรา	อยากให้ทุกคนได้รับรู้ถึงปัญหาที่ เกิดขึ้นตอนนี้	ไม่พอใจมาก	ไม่น่ารับปากให้เนวิลพาเคย์ มาที่คฤหาสน์เลย
8. คุณหญิงเลยนึกถึงเรื่องของแมรี่ ขึ้นมา จึงเล่าให้ป้าทริฟส์และทามิ ราฟัง	อยากให้รู้ว่าแมรี่เป็นมายังไง ทำไมถึงได้มาดูแลตน	สงสาร	ไม่อยากให้คนอื่นมองว่าแมรี่ เป็นคนรับใช้

9. ออเดรย์ รีบวิ่งเข้ามาหาทามิรา และพูดคุยเรื่องของพวกเขาและกัน แต่เนวิลก็เดินเข้ามาชวนออเดรย์ ไปว่ายน้ำ	ต้องการใช้ทามิราเป็นข้ออ้างในการปฏิเสธเนวิล	อึดอัด	อยากระบายความอึดอัดให้ทามิรารู้ เพราะเธอไม่ได้อยากมาที่นี่
10. เคย์ ทะเลาะกับเนวิลอย่างรุนแรง	เคย์ต้องการให้เธอและเนวิลออกไปจากที่นี่	โกรธ หงุดหงิด	ที่นี่ไม่มีใครชอบเธอ ทุกคนเกลียดเธอ และก็รักแต่ออเดรย์
11. เนวิลถูกคุณหญิงตักเตือนและเธอไม่เห็นด้วยกับการกระทำของเขาทั้งเรื่องของเคย์และออเดรย์	เนวิลต้องทำทุกอย่างให้ถูกต้อง ให้เกรียนติเคย์และเลิกยุ่งกับออเดรย์	ไม่พอใจ	จะไม่ยอมให้เกิดเรื่องเสื่อมเสียในบ้านของตน

SCENE BREAK DOWN " Towards Zero แผนสังหาร " THESIS Project 2019

ACT 1 SCENE 1

Scene	Page	Set	Time	Descriptions	Actor	Costume Props	Set Props	Hand Props	Lighting	Sound
Unit 1	1-3	ห้องโถง รับแขก	เช้า (แดด แรง)	ผนังทางขวามือของเวทีเป็น เว็ງโค้งลึกลับมีประตูกระจกสูง อยู่สามารถมองออกไปเห็น สนามเทนนิสและสวนนอก บ้าน ได้ตรงเว็ງนี้มีตู้หนังสือ แบบมีฝาปิดและเก้าอี้ไม้สลัก ไว้สำหรับนั่งอ่านพร้อมโต๊ะ กลมเล็กและเก้าอี้พนักตรง ทางซ้ายของตู้หนังสือมี ตะกร้าหวายไว้ใส่ขยะ ทาง ซ้ายมือของเวทีมีหน้าต่างติด ผนังสามด้านขนาดใหญ่ พร้อมที่นั่งปิดหน้าต่างแบบ ประกอบกันมาเสร็จสรรพ เปิดเผยให้เห็นทัศนียภาพของ อ่างอีสเตอร์เฮดอันนี้โรงแรม ขนาดมหึมาปลูกไว้บนหน้า ผาฝั่งกรุงกันข้ามหุบหน้าต่าง และที่นั่งนี้ถูกสร้างยกเหนือ จากพื้นและสูงกว่าบริเวณ	- เคย์ - ทามิรา - แมรี่	- กระเป๋าเดินทาง (ทามิรา) - ถุงใส่ไม้กอล์ฟ - หมวก - กระเป๋า (ออเดรย์) - หมวก - หมวกปีกกว้าง ปานามา	- ตู้หนังสือแบบ มีฝาปิด - เก้าอี้ไม้สลัก - โต๊ะกลมเล็ก - เก้าอี้พนักตรง - ตะกร้าหวายใส่ ขยะ - ชั้นวาง เครื่องดื่ม - แก้วน้ำ - ถาด - โซฟา - เก้าอี้ - ชั้นหนังสือ - โคมไฟตั้งโต๊ะ - โต๊ะ - เครื่องเล่น แผ่นเสียง - แผ่นเสียง	- บุหรี่ - ผ้าขนหนู - แก้วน้ำ	- ประตู กระจก - หน้าต่าง ทางซ้าย โคมไประย้า - ประตูห้อง อื่นๆ - ไฟเฟด	- เพลง Theme - เสียงทะเล - เสียงนก นางนวล

Scene	Page	Set	Time	Descriptions	Actor	Costume Props	Set Props	Hand Props	Lighting	Sound
				<p>อื่น ๆ บนเวทีทั้งหมดบนยกพื้น มีฉันทวางถาดซึ่งมีโตะกาแฟ อยู่กลางยกพื้นนี้พร้อมฉันทหนังสือเตี้ยเบียดและโคมไฟแบบตั้งโตะอยู่ด้านซ้ายของหน้าต่างและยังมีโตะอีกตัวอยู่ทางด้านขวาด้วยบนที่นั่งติดหน้าต่างตรงสุดปลายฝั่งซ้ายมีเครื่องเล่นแผ่นเสียงพร้อมกับเป็นเสียงมากมายวางอยู่ใกล้กันถัดไปจากยกพื้นเป็นประตูซึ่งเปิดไปสู่ห้องอื่นๆในบ้าน ตรงกลางก่อนไปทางขวามีโซฟายาวแบบตอนหนักเสียงและมีเก้าอี้แขนข้างเดียวพร้อมเก้าอี้เท้าแขนตรงกลางคนไปทางซ้ายมีเก้าอี้เท้าแขนอีกตัวหนึ่งพร้อมตะกร้าหวายใส่ของอยู่ข้างกัน</p> <p>ฉันทพื้นที่ใกล้กันคู่ฝั่งขวาและซ้ายมีเก้าอี้นุ่มตั้งไว้สองข้าง ฉันทพื้นที่ใกล้กันคู่ฝั่งขวามีโตะ</p>			<ul style="list-style-type: none"> - ตะกร้าหวายใส่ของ - เก้าอี้นุ่ม - โตะเล็ก - กรอบรูป - ที่ปิดพรม - ขวดเหล้า - นิตยสาร 			

Scene	Page	Set	Time	Descriptions	Actor	Costume Props	Set Props	Hand Props	Lighting	Sound
				เด็กตั้งอยู่บนนั้นมีกรอบรูป ของออเครย์ตั้งไว้						
Unit 2	3-9				- ทรีฟส์ - ทามีรา - แมรี่ - เคย์ - เนวิล - คุณหญิง			- แก้วน้ำ - ไม้เท้า - อุปกรณ์ปักเข็ม - บุหรี่		
Unit 3	9-13				- ทรีฟส์ - คุณหญิง - ออเครย์ - ทามีรา - เนวิล - เคย์					
Unit 4	13- 17				- คุณหญิง - ทรีฟส์ - เนวิล - เคย์ - ออเครย์ - แมร์			- ไม้เท้า - นิตยสาร - หนังสือนิยาย		

ACT 1 SCENE 2

Scene	Page	Set	Time	Descriptions	Actor	Costume Props	Set Props	Hand Props	Lighting	Sound
Unit 5	17- 19		มือค้ำหลัง 1 ทุ่ม	เหมือนเดิม หลังมือค้ำ 4 วัน ต่อมา เมื่อม่านเปิด แสงค่อยๆ สว่างขึ้นม่านตรงหน้าต่างปิด ไว้ครั้งเดียว ประตูกระจกเปิด กว้างม่านก็ไม่ได้รูดปิด	- เคย์ - เท็ด - แมรี่		- ขวดวิสกี้ - แก้วน้ำ	- บุษวีร์ - ซองบุษวีร์ - ไม้ขีด	- ภายนอก มืด (ฝนตก ออบ อ้าว) - ไฟที่ ระเบียง - โคมไฟติด ผนัง โคมไฟ ตั้งโต๊ะ	- ฝนเริ่มตก แล้วค่อยๆ หนัก - พ็าร์ร้อง - เพลงออ เดรย์ปะทะ อารมณ์ ระหว่างเคย์ กับเนวิล
Unit 6	19- 22				- ออเดรย์ - ทรีฟล์ - เท็ด - เนวิล - ทามิรา - แมรี่ - เคย์			- นิตยสาร - แก้วน้ำ	- พ็าร์เริ่มแถบ (ทามิรา ไป นอนก่อนนะ คะป้า ราตรี ...)	

Scene	Page	Set	Time	Descriptions	Actor	Costume Props	Set Props	Hand Props	Lighting	Sound
Unit 7	22- 24				- เนวิล - เคย์ - ออเดรย์				- ฟ้าแลบกับ ฟ้าผ่าอย่าง หนัก (เคย์ เด็วก็รู้ว่า ฉันท้ายได้ มากแค่ไหน)	

ACT 2 SCENE 1

Scene	Page	Set	Time	Descriptions	Actor	Costume Props	Set Props	Hand Props	Lighting	Sound
Unit 8	25- 28	ห้องโถง รับแขก (เซตพรีอ พโตน เคลื่อนย้าย)	เช้าตรู่ (อากาศดี)	เมื่อม่านเปิด แสงอาทิตย์สาด ส่องเข้ามาผ่านหน้าต่าง ประตูกระจกเปิดไว้ ถาด เครื่องดื่มถูกเอาออกไปแล้ว มีที่เขี่ยบุหรี่วางอยู่บนโต๊ะ กาแฟ	- ทามิรา - ทรีฟส์ - เลย์ - เนวิล	- กระเป๋าก	- เก้าอี้ไม้สลัก - โต๊ะกลมเล็ก - เก้าอี้พนักตรง - ตะกร้าหวายใส่ ขยะ - ชั้นวาง เครื่องดื่ม - โซฟา - เก้าอี้ - ชั้นหนังสือ - โคมไฟตั้งโต๊ะ - โต๊ะ - เครื่องเล่น แผ่นเสียง - แผ่นเสียง - ตะกร้าหวายใส่ ของ - เก้าอี้นวม - โต๊ะเล็ก	- ชองบุหรี - ผ้าเช็ดหน้า	- บรรยากาศ	- ทะเลนก - ดนตรีหลัง ทราบข่าว คุณหญิง

Scene	Page	Set	Time	Descriptions	Actor	Costume Props	Set Props	Hand Props	Lighting	Sound
Unit 9	28- 31				- ออเดรย์ - เคย์ - ทรีฟส์ - เนวิล - ทามี่รา					

ACT 2 SCENE 2

Scene	Page	Set	Time	Descriptions	Actor	Costume Props	Set Props	Hand Props	Lighting	Sound
Unit 10	31- 33		สายๆ ก่อนเที่ยง	เหมือนเดิม สองชั่วโมงถัดมา เครื่องเรือนถูกเคลื่อนย้าย เพื่อให้สะดวกต่อการ สอบปากคำ โต๊ะกาแฟย้ายไป วางบริเวณเว็ททาง ขวา โซฟา วางไว้บนยกพื้น โต๊ะกลมไป อยู่ตรงกลางก่อนขวา พร้อม เก้าอี้พนักตรง อยู่ทางซ้ายของ โต๊ะ บนโต๊ะกลมมีถาดเล็กๆ วางน้ำหนึ่งเหยือก พร้อมแก้ว สองใบ และ กล่องใส่บุหรี่ ไม้ ขีด รวมทั้งที่เขี่ยบุหรี่ด้วย เก้าอี้เท้าแขนตัว ซ้ายก่อน กลางย้ายไปอยู่หลังโต๊ะกลม และเก้าอี้ในนมซ้ายใกล้คนดู จะให้ย้ายไปเกือบกลางเวทีฝั่ง ซ้าย มีหนังสือ เดอะ ทมม์ วาง อยู่บนที่นั่งติดหน้าต่าง	- ทรีฟลี - แบดเทิล - สารวัตรลิซ		- ถาด - เขี่ยกน้ำ - แก้วน้ำ - ชองบุหรี - ไม้ขีด - ที่เขี่ยบุหรี - หนังสือ เดอะ ทมม์	- ไม้กอล์ฟ	-บรรยากาศ	-ดนตรี -ลิบสวน -สอบสวน

Scene	Page	Set	Time	Descriptions	Actor	Costume Props	Set Props	Hand Props	Lighting	Sound
Unit 11	33- 36				- เกย์ - สารวัตรลีช - แบตเทิล - เบนสัน - ทรีฟส์			- สมุดบันทึก - ไม้กอล์ฟ - ดินสอ		
Unit 12	37- 41				- ทรีฟส์ - แบตเทิล - สารวัตรลีช - เบนสัน - ทามิรา	- สูท (มีคราบ เลือด , เส้นผม)		- กล้องยา - สมุดบันทึก - ดินสอ - ซองนูหรี - ไม้กอล์ฟ		
Unit 13	41- 46				- แบตเทิล - เนวิล - ทรีฟส์ - เบนสัน - สารวัตร ลีช			- นูหรี - ไม้ขีด - ไม้กอล์ฟ		

Scene	Page	Set	Time	Descriptions	Actor	Costume Props	Set Props	Hand Props	Lighting	Sound
Unit 14	46- 48				- สารวัตรลีซ - ออเครย์ - เบนสัน - ทรีฟส์ - แบทเทิล			- ไม้กอล์ฟ		
Unit 15	48- 49				- ทรีฟส์ - แบตเทิล - แมรี่ - เนวิล - ทามิรา		- แก้วน้ำ - เขี่ยกน้ำ			

ACT 3 SCENE 1

Scene	Page	Set	Time	Descriptions	Actor	Costume Props	Set Props	Hand Props	Lighting	Sound
Unit 16	50- 53	ห้องโถง รับแขก (เครื่องเรือน ทุกชิ้นถูกย้าย กลับเหมือน ตอนเริ่มเรื่อง เพียงแค่โต๊ะ กาแฟไปอยู่ยก พื้นตรงกลาง และตะกร้า หวายใส่ของ ถูกยกออกไป แล้ว)	เริ่ม 11 โมง	เครื่องเรือนทุกชิ้นถูกย้ายที่ เดิมเหมือนตอนเริ่มเรื่อง เพียง โต๊ะกาแฟไปอยู่บนพื้นตรง กลาง และตะกร้าหวายใส่ของ ถูกยกออกไปแล้ว	- แมรี่ - ทามิรา - เท็ด - เคย์ - เนวิล	- ชุด	- ตู้หนังสือ แบบมีฝาปิด - เก้าอี้ไม้สลัก - โต๊ะกลมเล็ก - เก้าอี้พนักตรง - ตะกร้าหวาย ใส่ของ - ชั้นวาง เครื่องคั้ม - แก้วน้ำ - ถาด - โซฟา - เก้าอี้ - ชั้นหนังสือ - โคมไฟตั้ง โต๊ะ - โต๊ะ - เครื่องเล่น แผ่นเสียง - แผ่นเสียง - เก้าอี้นวม		- หน้าต่างทุก บานเปิด - ไฟเฟด (คน สุดท้ายออก ทางประตู)	- บรรยากาศ ทะเล - คนตรีออ เครย์โค่นจับ

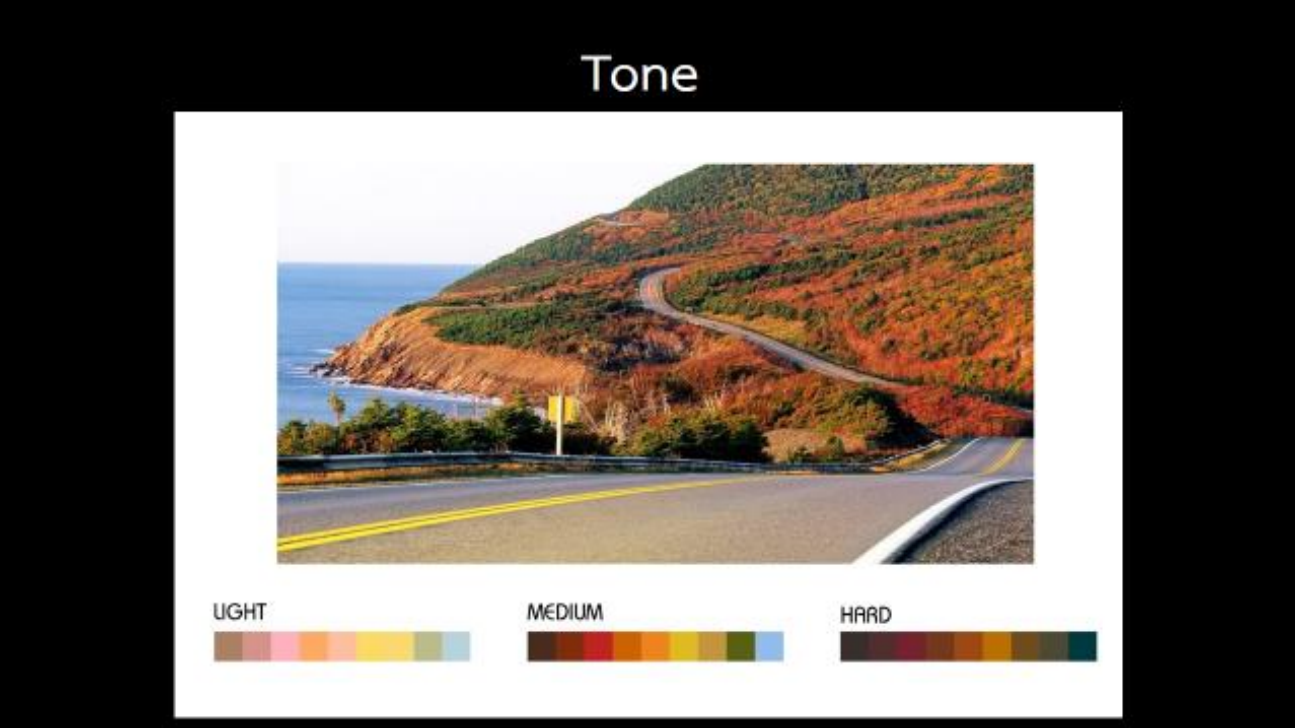
Scene	Page	Set	Time	Descriptions	Actor	Costume Props	Set Props	Hand Props	Lighting	Sound
							<ul style="list-style-type: none"> - โต๊ะเล็ก - ขวดเหล้า - นิตยสาร 			
Unit 17	53- 58				<ul style="list-style-type: none"> - แมรี่ - ออเดรย์ - เนวิล - แบดเทิล - เคย์ - เท็ด - ทามิรา - ลีซ 	ถุงมือหนังขาว		<ul style="list-style-type: none"> - ม้วนกระดาษ - สีนํ้าตาล - แท่งเหล็กเขี่ย - ถ่าน (เตาผิง) - ปากกา - สมุดจด - บันทึกร 		

ACT 3 SCENE 2

Scene	Page	Set	Time	Descriptions	Actor	Costume Props	Set Props	Hand Props	Lighting	Sound
Unit 18	58- 61		กลางคืน	ฉากเหมือนเดิม เวลาค่ำวันเดียวกัน เมื่อเปิดหน้าต่างและฝ้าม่านถูกปิดไว้ ห้องอยู่ในความมืด	- ทรีฟส์ - เนวิล - แมรี่ - เท็ด - เคย์ - แบตเทิล - ทามิรา				- แสง บรรยากาศ กลางคืน - ประตู ทางเดิน - โคมไฟ ระย้าและ โคมไฟติด ผนัง (มาทาท รีฟส์เปิด ตอนเดินเข้า มา)	- บรรยากาศ ทะเล -ดนตรีตอน เฉลยฆาตกร -ตำรวจไล่ จับเนวิล - เนวิลฟัง ประตูและ กระโดด ออกไป - เนวิลพยา ยามฆ่าออ เครย์
Unit 19	62- 63				- ทรีฟส์ - แบตเทิล - เคย์ - แมรี่ - ทามิรา - เนวิล - เท็ด		- เชือก			

Scene	Page	Set	Time	Descriptions	Actor	Costume Props	Set Props	Hand Props	Lighting	Sound
Unit 20	64- 65				<ul style="list-style-type: none"> - แบตเทิล - เนวิล - เลย์ - แมรี่ - ทามี่รา - ออเครย์ - เท็ด - ลีซ 			- นกหวีด		

7. Mood and Tone



8. การออกแบบฉาก

ฉากจะต้องเป็นเซตบ้านเพราะทั้งเรื่องเกิดขึ้นสถานที่เดียวคือ ห้องโถงรับแขก คนดูเห็นจะต้องรู้สึกได้ว่าที่นี้คือคฤหาสน์บ้านของผู้ดี จะต้องมียุคที่ให้นักแสดงเล่นเหลืออยู่พอสมควรไม่แคบจนเกินไป และต้องการบันไดทางขึ้นไปยังห้องอื่นๆ เพื่อให้ฉากได้มีลูกเล่นมากขึ้น

Themes หลักของฝ่ายออกแบบฉาก คือ “ความสมบูรณ์ ที่ไม่สมบูรณ์”

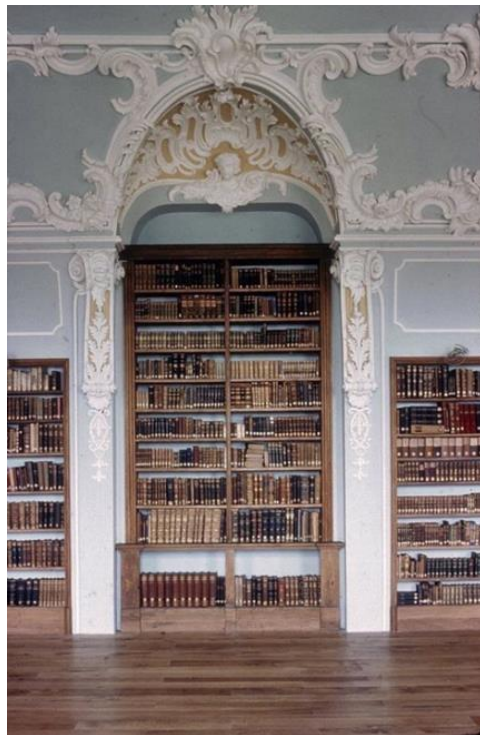
ในบทละครเรื่องนี้เกิดขึ้นในฤดูใบไม้ร่วง จึงได้ยึดเอาใบเมเปิลมาเป็น Mood and Tone ของการออกแบบฉาก เพราะ เนื่องจากในยุควิกตอเรีย ตอนปลายสี่ที่เด่นในตอนนั้น ได้แก่สี เทอร์ควอยส์ ม่วงแดง ส้มอ่อน เขียวบรอนซ์ เขียวมะกอก เหลือง ฟ้ามุ่ย และสีทอง ภายในห้อง ซึ่งที่กล่าวมาก็มีสีที่อยู่ในใบ เมเปิลเช่นกัน



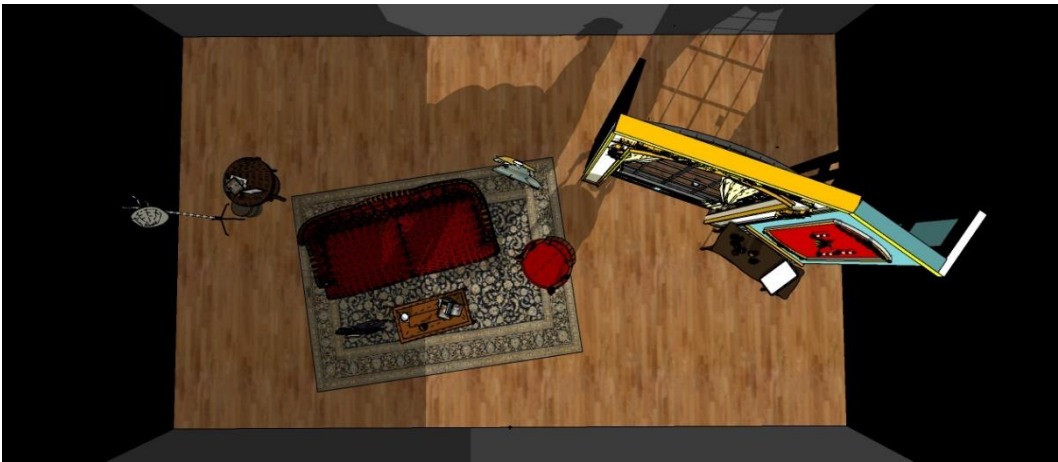
Research Pre Thesis คฤหาสน์สถาปัตยกรรมภายนอกและสถาปัตยกรรมภายใน



แบบฟอร์มลายปูนปั้น Pre Thesis



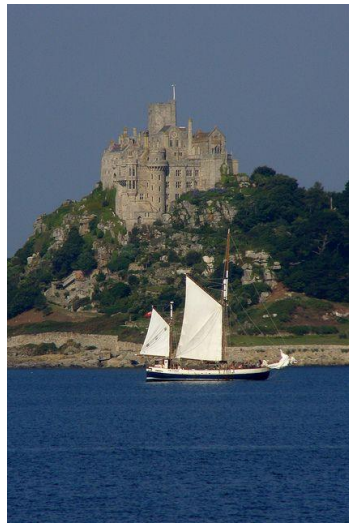
ฉาก Pre Thesis



ฉากวัน On Stage



Reference Thesis คฤหาสน์สถาปัตยกรรมภายนอกและสถาปัตยกรรมภายใน



ฉากที่ออกแบบตาม Reference



SIDE



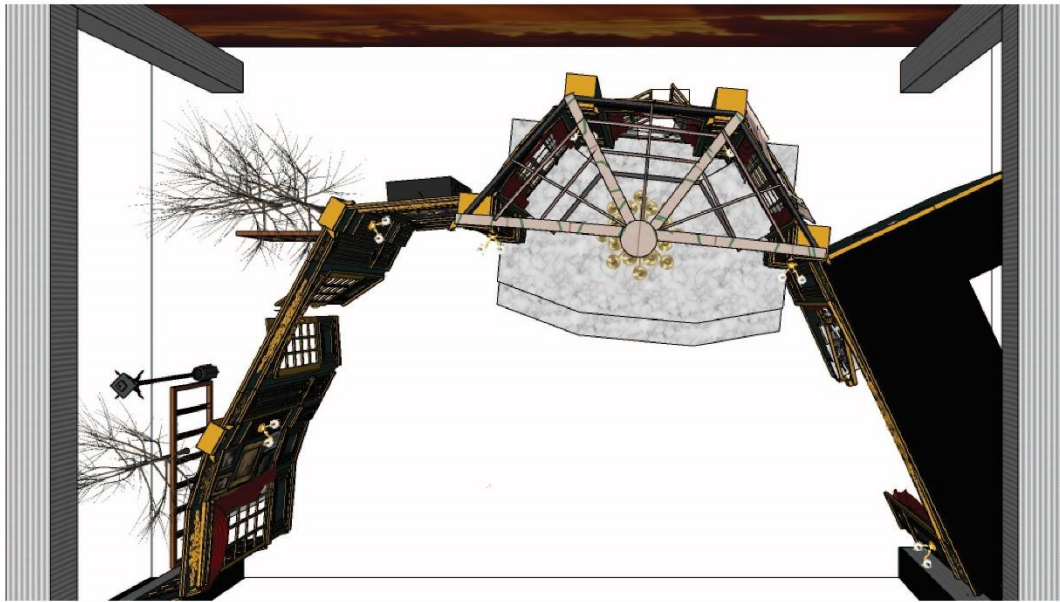
แผนสังหาร 13/10/62

SIDE



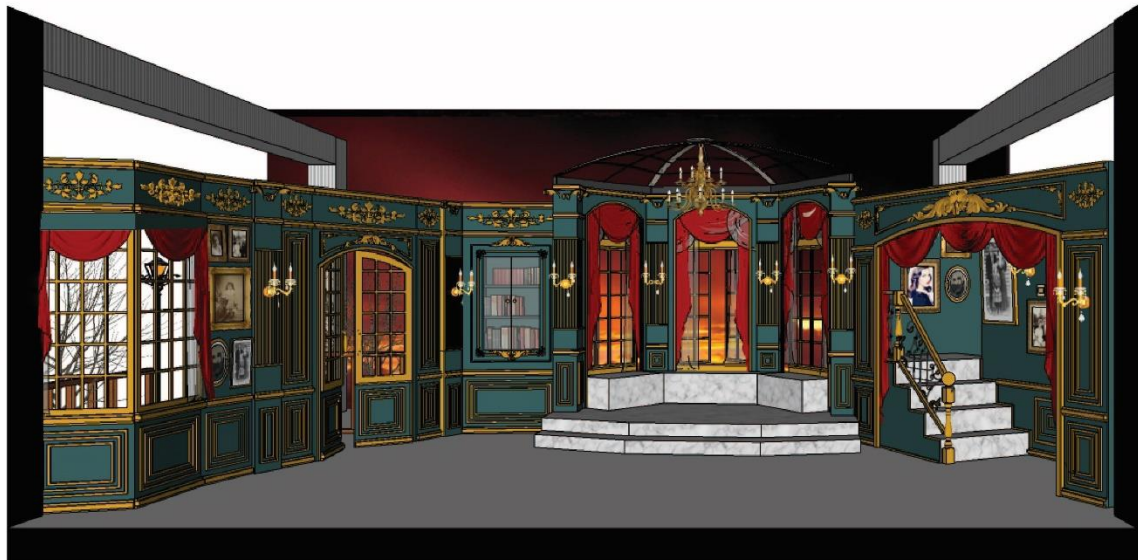
แผนสังหาร 13/10/62

TOP



แผนสังหาร 13/10/62

FRONT



แผนสังหาร 13/10/62

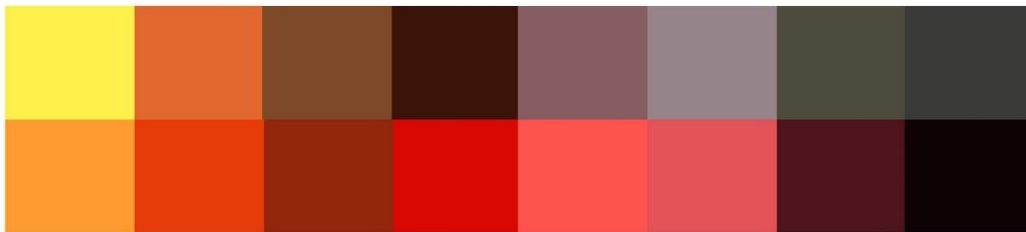
ฉากละครเวทีที่จริงวัน On Stage



9. การออกแบบเครื่องแต่งกาย

จาก Theme 1 ไปถึง 0 แนวคิดในการออกแบบเครื่องแต่งกาย คือ การเผาไหม้ตัวเองของถ่าน จึงดึงสีจากภาพนี้มาเป็นโทนสีในการทำเสื้อผ้าและนำภาพนี้มาใช้เป็นมวลอารมณ์ของเสื้อผ้า ให้คนดูเข้าใจถึงอารมณ์ทั้งหมดของเรื่องนี้ โดยละครจะแบ่งเป็น 3 องก์ แต่ละครองก์จะเร้าความรู้สึกของคนดูขึ้นเรื่อยๆ เหมือนถ่านไฟลุกเผาไหม้ตัวเองไปเรื่อยๆจนมอดดับ ไล่ระดับจากสีอ่อนไปจนถึงสีเข้มสุด

Mood Tone



Costume board

Costume board

cast



ชื่อ แม่รี่ ฮัลติน อายุ 36
 รูปร่างหน้าตา : เป็นคนผมสีดำ ผิวสีน้ำตาล ตัวไม่สูงมากผอมบาง
 อาชีพ คนรับใช้ คุณหญิงคามิลล่า
 ลักษณะนิสัย ถ่อมตัว รอบคอบ มีความรับผิดชอบหน้าที่ที่เข้าใจผู้อื่น
 เห็นอกเห็นใจผู้อื่น ซื่อสัตย์ ซักล้าง ไม่มันใจในตัวเอง คิดเล็กคิดน้อย

Activities



Reserch

องค์1

ฉาก 1



องค์2

ฉาก 2



ฉาก 2



องค์3

ฉาก 1/2



Costume board

cast



ชื่อ เท็ด ลาติเมอร์ อายุ 26

รูปร่างหน้าตา : หนุ่มเจ้าเสน่ห์หน้าตาดี สูงขาว หุ่นดี เพื่อนชายคนหนึ่งของเคย์

Activities



Reserch

องค์ที่ 1
จาก 2



องค์ที่ 3
จาก 1/2



Costume board

cast



ชื่อ ออเดรย์ เสดรณจ์ อายุ 32 ปี
รูปร่างหน้าตา : สูงปานกลาง มือและเท้าเรียวยาว ผมสีทอง
ลักษณะนิสัย : เป็นคนไม่ค่อยพูด เก็บความรู้สึกเก่ง
จะแสดงความรู้สึกอย่างเปิดเผยต่อหน้าคนที่ไว้ใจเท่านั้นเป็นคนเรียบร้อย
ดูสุ่มเก็บความรู้สึก อ่อนโยนและอ่อนหวาน ดูเป็นผู้ดีทุกระเบียดนิ้ว
วางตัวดีมีมารยาท พูดจาสุภาพไพเราะ

Activities



Reserch

องค์1

ฉาก 1



ฉาก 2



องค์2
ฉาก 1/2



องค์3

ฉาก 1/2



Costume board

cast



ชื่อ งามิร่า รอยด์ อายุ:33ปี
รูปร่างหน้าตา : คาคโต จมูกโด่ง คิ้วโก่งน้ำคางเข้ม หน้าตาดีแต่ดู
น่าตุ้เคร่งขรึม ผิวเข้ม สูงโปร่งรูปร่างสม ส่วนไม่อ้วนไม่ผอมเกินไป หัว เหมือนนักกีฬา
ลักษณะนิสัย : สุบุพพริ้งใจ เพื่อนสนิทกับบอโศเรย์ ชอบอ่านนิยายฆาตกรรม
สืบสวนสอบสวน พูดภาษาละตินได้

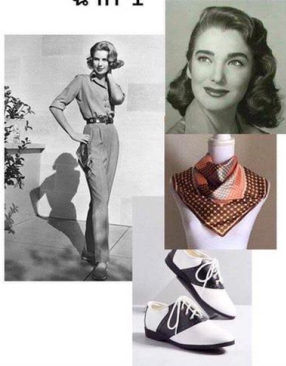
Activities



Reserch

องก์1

ฉาก 1



ฉาก 2



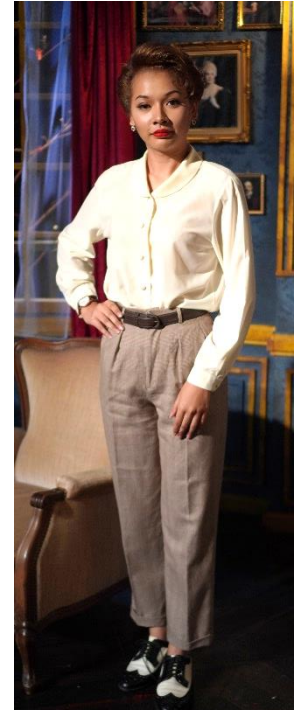
องก์2

ฉาก 1/2



องก์3

ฉาก 1/2



Costume board

cast



หลานชายของแบดเทิลเป็นคนดูอ่อนเยาว์เมื่ออายุราว 38ปี
ผม ผิวคล้า พุดติดสำเนียงบ้านนอกทางใต้ชัดเจน อังกฤษ

Activities



Reserch

ฉาก 2



ฉาก 3
ฉาก 1/2



Costume board

cast



ชื่อ เคย์ แสตรงค์ อายุ 25 ปี
เป็นภรรยาใหม่ของเนวิล
- รูปร่าง สูง ขาว ใบหน้าสวย มีผมสีแดงและชอบสีแดงมีเสน่ห์กับผู้ชาย
- ลักษณะนิสัย ใจร้อน เอาแต่ใจ ชี้แจงเหตุผลทุกอย่างคาย
-ฐานะ ปานกลาง

Activities



Reserch

องค์1

ฉาก1



ฉาก2



องค์2

ฉาก1/2



องค์3

ฉาก1/2



Costume board

cast



ชื่อ คามิลล่า เทรซีเลียน อายุ 75ปี
- รูปร่างหน้าตา ใบหน้ามีความเที่ยวย่น สีมมเป็นสีขาวยังหัว ผมสั้น ผมหยักศก
- รูปร่างสมส่วน ไม่อ้วนไม่ผอมจนเกิน
-ฐานะ เป็นราชินีสูง
- ลักษณะนิสัย เป็นคนไม่ชอบคนคำค้อยกว่า มักใช้คำพูดที่รุนแรงแบบผู้ดี

Activities



Reserch

องค์1 จาก 1



Costume board

cast



ชื่อ มาร์ธา ทริพ์ส์
 - อายุ 75 ปี
 รูปร่างหน้าตา ใบหน้ามีความเหี่ยวย่น สีส้มเป็นสีขาวทั้งหัว ผมสั้น ผมหยักศก
 - รูปร่างสมส่วน ไม่อ้วนไม่ผอมจนเกินไป
 - ส่วนสูง 160 เซนติเมตร น้ำหนัก 54 กิโลกรัม
 - อาชีพ อดีตเคยทำอาชีพอาชีพทนาย ของบริษัท ลอนดอน เวิร์ม ปัจจุบันได้เกษียณ

Activities



ฉาก 1



ฉาก 2

ฉาก 1



Reserch

ฉาก 2

ฉาก 1/2



ฉาก 3

ฉาก 2



Costume board

cast



ชื่อ เนวิล สเตร็งจ์ อายุ 30 ปี น้ำหนัก 75 กก. ส่วนสูง 180 ซม.
 รูปร่าง : ชาว สูงสง่า หุ่นดีเป็นนักกีฬา
 หน้าตา : หน้าตาหล่อเหลา ในหน้าตาดูมีลูกเล่น เจ้าเสน่ห์
 อาชีพ : เป็นนักกีฬาเทนนิส เป็นนักกีฬาบินเขา เป็นนักว่ายน้ำ
 ฐานะทางสังคม : เป็นคนมีหน้ามีตาอยู่ในสังคมมีคอนับหน้ามีตา
 มีผู้หญิงมารุมล้อมมากมายเพราะด้วยความหล่อและความสามารถ

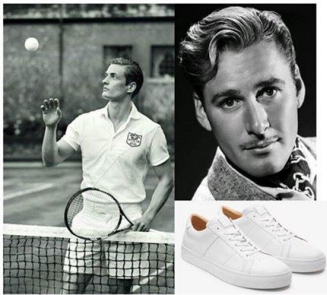
Activities



Reserch

องค์1

ฉาก 1



ฉาก 2



องค์2

ฉาก 1/2



องค์3

ฉาก 1/2



Costume board

cast



ชื่อ ผู้กำกับกร แบทเทิล
เจ้าหน้าที่สืบสวนคดีอาชญากรรมนครบาล
จาก สก็อตแลนด์ ยาร์ด เป็นชาย ร่างใหญ่
หน้าเข้มดูเป็นคนฉลาดอายุ 55 ปี
ชอบแต่งตัวเรียบง่ายสบายๆ

Activities



Reserch

องก์2

ฉาก 2



องก์3

ฉาก 1/2



Costume board

cast



เจ้าหน้าที่ตำรวจ เบนสัน อายุ 35 ปี
ผิวขาว ผมบลอนด์ เป็นคนขรึม

Activities

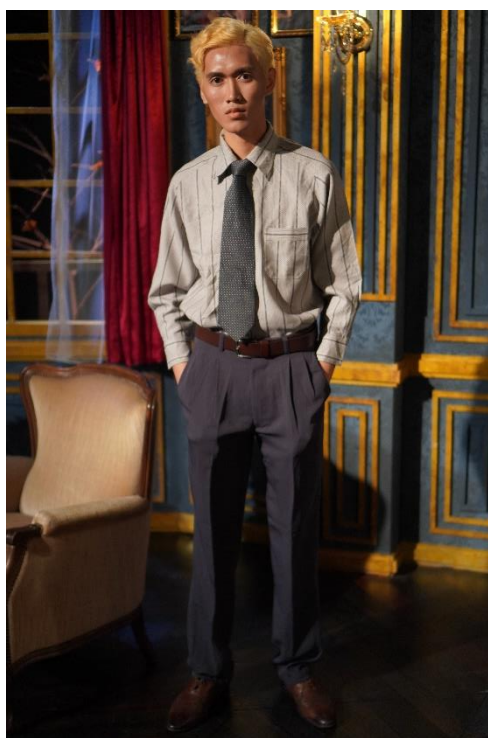


Reserch

องก์2
ฉาก 2



องก์3
ฉาก 2



Costume board

cast



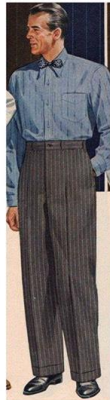
ชื่อ เอกรียล รอยด์ เป็นพี่ชายของ ชงทามิว่า
เป็นเพื่อนสนิทของเนวิลและแอบรักอเดรียมาตลอด

Activities



Reserch

องก3
ฉาก 1



Costume board

cast



หัวหน้าคนใช้ของคุณหญิง เทรสิเลียน

Activities



Reserch

องค์1
ฉาก 1

องค์2
ฉาก 1/2

องค์3
ฉาก 1



เครื่องแต่งกายวัน On Stage

องค์ 1 ฉาก 1



องค์ 1 ฉาก 2



องก์ 2 ฉาก 1 และ ฉาก 2



องก์ 3 ฉาก 1 และ ฉาก 2



10. การออกแบบแสง

จากแนวคิด “จุดเริ่มต้นสู่จุดเริ่มต้นของจุดจบ” นำมาใช้เป็นการเปลี่ยนบรรยากาศของการเปลี่ยนเวลาจากรุ่งเช้าไปสู่ช่วงเย็น กล่าวคือในองก์แรกฉากที่ 1 พระอาทิตย์เริ่มขึ้น นั่นคือจุดเริ่มต้นแล้วมุ่งสู่ช่วงเวลาเย็นที่พระอาทิตย์เริ่มตกในฉากที่ 2 จากพระอาทิตย์ที่เป็นจุดเริ่มต้นนั้นจบลงที่พื้นดิน และเวลานั้นเองคือจุดเริ่มต้นของแผนสังหาร ที่จะนำไปสู่จุดจบของเรื่อง และการเปลี่ยนบรรยากาศของเรื่องมีดังนี้

องก์ 1 ฉาก 1 : 6 โมงเช้า

องก์ 1 ฉาก 2 : มื้อค่ำหลัง 1 หุ่่ม

องก์ 2 ฉาก 1 : เข้าตรู่

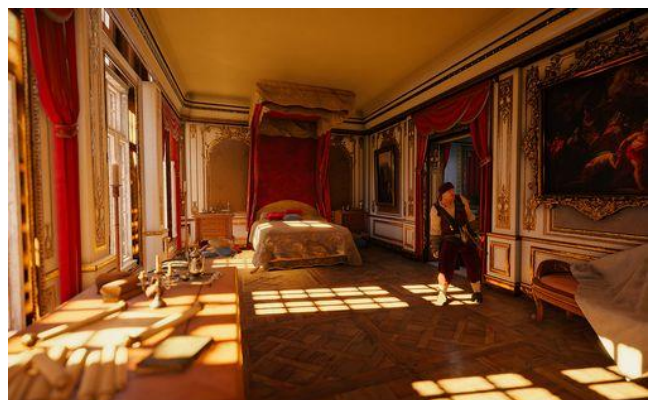
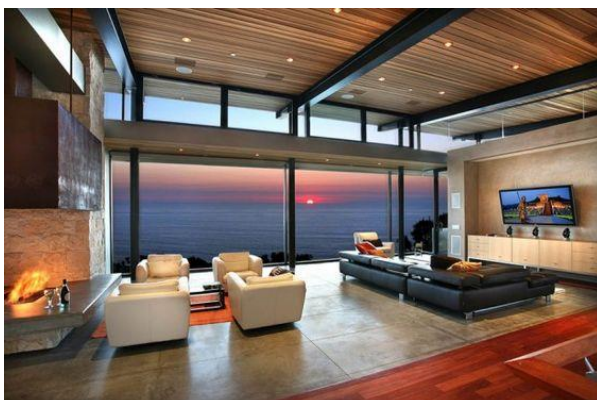
องก์ 2 ฉาก 2 : สายๆก่อนเที่ยง

องก์ 3 ฉาก 1 : 11 โมงเช้า

องก์ 3 ฉาก 2 : กลางคืน

นอกจากบรรยากาศแล้วจะเพิ่มแนวคิด “ค่อยๆสว่างไสวจนเหลือเพียงแสงเทียนเล่มสุดท้าย” แทนแสงทุกอย่างที่อยู่ในภายในตัวห้อง อย่างแสงจากประตูของอีกห้องหนึ่ง และแสงจากโคมไฟต่างๆ ที่จะค่อยๆเปิดไล่ไปจนห้องสว่างไสวจนจบฉากที่ต้องใช้ทรานซิสชัน บรรยากาศจะเปลี่ยนแปลงไปตามกาลเวลา แต่แสงภายในจะค่อยๆปิดจนเหลืออย่างสุดท้ายแล้วดับลง เหลือเพียงแสงบรรยากาศที่เปลี่ยนไป จนเริ่มฉากใหม่ก็จะเริ่มจากจุดใดจุดหนึ่งเช่นเดิม

Reference Thesis การกำเนิดแสง



การออกแบบแสงวัน On Stage

ช่วงเวลาเช้า



ช่วงเวลาเย็น



ไฟจากในบ้าน



11. บทละครที่ได้รับการแก้ไขล่าสุด

จากแนวคิดการทำงานของการออกแบบแสง ทำให้มีความจำเป็นต้องเพิ่มตัวละครเพื่อเชื่อมทรานซิชันระหว่างฉาก เพราะแสงจะโพลีให้เห็นถึงเวลาที่เปลี่ยนของฉาก มีการดับไฟน้อยที่สุดเพื่อให้ผู้ชมรู้สึกถึงบรรยากาศของเวลาจริงๆ ตัวละครที่เพิ่มเข้ามาคือ แบริร์เรตต์ เป็นหัวหน้าแม่บ้าน จะเป็นตัวละครที่เข้ามาเก็บกวาดห้องทุกครั้งที่มีการเปลี่ยนฉากและจะจากนวนิยายต้นฉบับมีฉากที่แบริร์เรตต์ไปพบว่ามีแม่รีโดนวางยานอนหลับ จึงเพิ่มให้ตัวละครนี้ได้มีบทสนทนากับตัวละครอื่นๆผ่านฉากการเล่าเหตุการณ์ที่ไปเจอแม่รีโดนวางยา อีกทั้งระหว่างองก์ 2 ฉาก 1 และฉาก 2 ต้องมีการเคลื่อนย้ายเฟอร์นิเจอร์เพื่อเข้าสู่ฉากสืบสวน จึงให้ตัวละครแบริร์เรตต์ออกมาเป็นคนสั่งให้แม่บ้านคนอื่นๆยกของเปลี่ยนที่ โดยแม่บ้านคนอื่นๆก็คือแบล็คสเตจใส่ชุดแม่บ้านเพื่อให้กลมกลืนกับเหตุการณ์และให้ผู้ชมไม่รู้สึกแปลก บทอยู่ที่หน้า

อีกหนึ่งตัวละครที่เพิ่มเข้ามาคือ เอเดรียน เขาเป็นพี่ชายของทามิร่าและเป็นคนที่ออคเรย์เลือกแทนเนวิล เหตุผลที่เพิ่มเข้ามาเพราะในบทละครจะมีฉากที่ทามิร่าพูดถึงความจริงในความสัมพันธ์ของออคเรย์กับเอเดรียน เพื่อช่วยให้ออคเรย์ฟื้นผิด จึงเพิ่มฉากย้อนอดีต (Flash black) เพื่อให้ผู้ชมได้เห็นถึงความสัมพันธ์ของทั้งสองตัวละครได้ชัดเจนมากกว่าการบอกเล่าของตัวละครตัวอื่น



ออคเรย์และเอเดรียน



แบริร์เรตต์

บทละครที่ได้รับการแก้ไขล่าสุด

แผนลี้ภัย

แปลโดย
ภาณุวัฒน์ อินทวัฒน์

จาก
Toward Zero

ของ
Agatha Christie

รายนามตัวละคร

ตามลำดับการปรากฏตัว

- 1. ทามิรา รอยด์** สาวเงียบขริ่มผู้ชอบอ่านนิยายฆาตกรรม เห็นอกเห็นใจผู้อื่น เป็นหญิงผิวเข้ม ้วยกลางคน ดูหน้าตาดีดูหัวๆอย่างนักกีฬา สบู่หรือจัด
- 2. เคย์ สแตรงจ์** ภรรยาใหม่ของเนวิล เอาแต่ใจ อารมณ์ร้อน รูปร่างหน้าตาสวยดูดี ผมสีแดงเข้ม อายุราวๆ 25 ปี
- 3. แมรี อัลติน** สาวใช้ของคุณหญิงเทรลลีเลียน เป็นคนไม่มั่นใจในตัวเอง เป็นผู้หญิงพมด้า อายุราว 36 คูมี ความสุขและวางตัวเรียบง่าย แต่ก็ทำงานเก่งพอตัว
- 4. มาร์ธา ทรีฟส์** หญิงสูงวัยเพื่อนของคุณหญิง อายุราว 70 ชอบสังเกตพฤติกรรมคน เป็นทนายหญิงชรา ผู้ฉลาด หลากแหลมและมากประสบการณ์ เสียงแห้งผากแต่ชัดถ้อย เกษียณจากบริษัท ลอนดอน เพิร์ม มาหลายปีแล้ว
- 5. คุณหญิงเทรลลีเลียน** เจ้าของคฤหาสน์นางนวล มีรสนิยมชั้นสูง ผมเป็นสีขาวยาว หวี เป็นราชินีกุลเต็มเปี่ยม อายุราว 70
- 6. เนวิล สแตรงจ์** ชายหนุ่มผู้ชักนำภรรยาทั้งสองมาที่คฤหาสน์ จิตใจโลเล ไม่มั่นคงในความรัก เป็นสุภาพบุรุษ เล่นกีฬาเก่ง ถ่อมตัว ดูดี มีความเพียบพร้อมทุกอย่าง หน้าตาหล่อเหลา ตัวสูงใหญ่ อายุ 33 ปี เป็นนักกีฬาเหรียญทอง นักเทนนิส วัยหนุ่ม ตีกอล์ฟ ปีนเขาเอเวอเรสต์สำเร็จ
- 7. ออเดรย์ สแตรงจ์** ภรรยาเก่าของเนวิล เป็นผู้หญิงเรียบร้อยอ่อนโยน แต่ซิมเศร้า ผมบลอนด์ ผิวขาวใส ดูราวกับ เทพธิดาอายุราวๆ 30 ปี
- 8. เท็ด ลาดิเมอร์** หม่อมเจ้าเสน่ห์ เพื่อนชาย คนหนึ่งของเคย์ เป็นคนผิวเข้มที่หน้าตาดีมาก อายุราวๆ 26 ปี สิ่งเดียวที่เขาทำไม่ได้คือ การว่ายน้ำ
- 9. ผู้กำกับการ แบตเทิล** เจ้าพนักงานแผนกสืบสวนคดีอาชญากรรมนครบาล จากสก๊อตแลนด์ ยาร์ด เป็นชายร่างใหญ่ อายุราวๆ 55 ปี ชอบแต่งตัวเรียบง่าย หน้าคมเข้มดูดี แต่ดูฉลาดปราดเปรื่อง
- 10. สารวัตร ลีซ** หลานชายของแบตเทิล เป็นคนดูอ่อนเยาว์แม้อายุราว 38 ถึง 40 ปี ผอมและผิวคล้ำ พูดติด สำเนียงบ้านนอก (สำเนียงทางใต้) ชัดเจน
- 11. จนท. เบนสัน** เจ้าหน้าที่ตำรวจ อายุไม่เยอะ ผิวขาว ผมบลอนด์ และเป็นคนขริ่มๆ
- 12. เจน แบร์เรตต์** หัวหน้าคนใช้คนล่าสุดในคฤหาสน์ ของคุณหญิงเทรลลีเลียน
- 13. เอเดรียน รอยด์** พี่ชายของทามิรา รอยด์ ชายวัยกลางคนเป็นเพื่อนสนิทของเนวิล แอบรักออเดรย์มาตลอด

ฉากและลำดับเวลา

การกระทำทั้งหมดในละครเรื่องนี้เกิดขึ้นในห้องรับแขกของ คฤหาสน์นางนวล บ้านของคุณหญิง เทรลลีเลียน ที่ ซัลท์ครีก, คอร์นวอลล์ ในยุคปัจจุบันที่เขียน (1954)

- องก์ 1 :** ฉาก 1 – ยามเช้า เดือนพฤศจิกายน (หน้า 1 - 17)
ฉาก 2 – หลังมื่อค่ำ, ผ่านไป 4 วัน (หน้า 17 - 24)
- องก์ 2 :** ฉาก 1– เช้าตรู่วันถัดมา (หน้า 24 - 31)
ฉาก 2 – ผ่านไป 2 ชั่วโมง (หน้า 31 - 49)
- องก์ 3 :** ฉาก 1– เช้าวันรุ่งขึ้น (หน้า 49 - 58)
ฉาก 2 – ค่ำวันเดียวกัน (หน้า 59 - 66)

จากผู้แปล:

- ภาษาที่ใช้ในเรื่องมีการใช้ศัพท์ยาก และระดับภาษาที่โบราณ จึงจะพยายามคงไว้ตามต้นฉบับ ยกเว้นเวลาที่ตัวละครอายุน้อย (เนวิล เคย์ ออเดรย์ เท็ด) สนทนากันเอง อาจทำให้รู้สึกมีความถ้อยห่าง เป็นภาษาวรรณกรรมมากกว่าภาษาพูดยุคปัจจุบัน
- สรรพนามที่ใช้ เลือกให้เหมาะสมกับฐานะและระดับชั้นทางสังคม รวมถึงอารมณ์ในแต่ละขณะ ดังนั้นจึงอาจไม่ได้เหมือนกันตลอดทั้งเรื่อง
- ป้าทรีฟส์ ใช้ภาษาระดับสูงมาก และเป็นทางการอย่างยิ่ง ผู้แปลพยายามคงไว้เช่นนั้น หากผู้กำกับจะปรับเปลี่ยนก็สุดแท้แต่ดุลยพินิจ

องก์ 1

ฉาก 1

ฉาก: ห้องรับแขกในคฤหาสน์นางนวล บ้านของ **คุณหญิงเทรลลีเลียน** ที่เขต ซัลท์ครีก จังหวัดคอร์นวอลล์ ขณะนี้เป็นเช้าวันหนึ่งในเดือนพฤศจิกายน ห้องนี้เป็นห้องขนาดใหญ่และงดงามมาก มองปราดเดียวก็สัมผัสได้ว่าเจ้าของจะต้องเป็นคนที่มั่งคั่งรสนิยมชั้นสูงเป็นพิเศษ จนสามารถผสมผสานความวิจิตรอลังการ และความอบอุ่นสบายๆเข้าด้วยกันได้อย่างลงตัว ผืนผนังทาสีขาวสะอาดตา เป็นวงโค้งลึก มีประตูกระจกสูงอยู่สามารถมองออกไปเห็นสนามเทนนิส และสวนนอกบ้านได้ ตรงเบื้องนี้ มีตู้หนังสือแบบมีฝาปิด และเก้าอี้ไม้สลักไว้สำหรับนั่งอ่าน พร้อมโต๊ะกลมเล็ก และเก้าอี้พนักตรง ทางซ้ายของตู้หนังสือมีโต๊ะเก้าอี้หวายไว้ใส่ช่

ทาง ซ้ายมือ ของเวทีมีหน้าต่างติดผนังสามด้านขนาดใหญ่ พร้อมทั้งนั่งติดหน้าต่างแบบประกอบกันมาเสร็จสรรพ เผยให้เห็นทัศนียภาพของอ่าวอีสเตอร์เฮด อันมีโรงแรมขนาดมหึมาปลูกไว้บนหน้าผาฝั่งตรงกันข้าม ชุดหน้าต่างและที่นั่งนี้ถูกสร้างยกเหนือจากพื้น และสูงกว่าบริเวณอื่นๆบนเวทีทั้งหมด บนยกพื้น มีชั้นวางถาดซึ่งมีเครื่องดื่มและแก้วมากมาย มีโต๊ะกาแฟอยู่กลางยกพื้นนี้ พร้อมชั้นหนังสือเดี่ยวๆ และโคมไฟแบบตั้งโต๊ะ อยู่ทางซ้ายของหน้าต่าง และยังมีโต๊ะอีกตัวอยู่ทางด้านขวาด้วย บนที่นั่งติดหน้าต่างตรงสุดปลายฝั่งซ้าย มีเครื่องเล่นแผ่นเสียง พร้อมกับแผ่นเสียงมากมายวางอยู่ใกล้กัน ถัดไปจากยกพื้นเป็นประตูซึ่งเปิดไปสู่ห้องอื่นๆในบ้าน

ตรงกลางค่อนไปทางขวา มีโซฟาขาวแบบพนักเสียงและมีเท้าแขนข้างเดียวพร้อมเก้าอี้เท้าแขน ตรงกลางค่อนไปทางซ้าย มีเก้าอี้เท้าแขนอีกตัวหนึ่ง พร้อมโต๊ะเก้าอี้หวายใสของวางอยู่ข้างกัน ตรงพื้นที่ใกล้คนดูฝั่งขวาและซ้าย มีเก้าอี้หวายตั้งไว้สองข้าง ตรงพื้นที่ใกล้คนดูฝั่งขวา มีโต๊ะเล็กตั้งอยู่ บนนั้นมีกรอบรูปของ **ออเดรย์** วางไว้

ในตอนกลางคืน ห้องนี้จะใช้เทียนไฟฟ้าซึ่งยึดไว้กับโคมไฟติดผนัง ซึ่งอยู่ตรงเชิงผนังด้านขวา สวิตช์อยู่ข้างประตู

เมื่อม่านเปิด ผู้ชมจะเห็น **เจน แบริร์เรต** กำลังทำความสะอาดห้องรับแขกอย่างเช่นเคยในทุกๆเช้า เธอกำลังฮัมเพลงคัม อินทู เคอะ การ์เด้น มีอด อย่างมีความสุขขณะที่กำลังทำความสะอาด ผู้ชมจะเห็นที่ปิดพรมวางทิ้งไว้ฝั่งเก้าอี้หวายฝั่งซ้าย ดูไม่เข้ากับห้องห้องนี้เสียเลย ไม่นาน **ทามิรา รอยด์** เดินเข้ามาผ่านประตูกระจกในทันที หล่อนเป็นหญิงผิวเข้ม วัยกลางคน ดูหน้าตาดีแม้จะดูห้าวๆอย่างนักกีฬาไปบ้าง หล่อนถือกระเป๋าเดินทางมาพร้อมถุงใส่ไม้กอล์ฟ

ทามิรา สวัสดีจ๊ะ (มองอย่างแปลกใจ) ฉันทมาหาคุณหญิงเทรลลีเลียนนะ

แบริร์เรต กรุณารอซักครู่นะคะ ดิฉันจะไปเรียนคุณหญิงเทรลลีเลียนให้ทราบ เตี่ยนี่เลยคะ (ออกไปทางซ้ายของเวทีอย่างเร่งรีบ จนไม่ทันได้เก็บที่ปิดพรมไปด้วย)

เมื่อ **แบริร์เรต** ออกไปจากห้องรับแขก **ทามิรา** จึงเริ่มสำรวจห้องรับแขกที่ไม่ได้กลับมาเสียมานาน ในทันทีที่หล่อนเดินเข้ามาถึงโซฟา เสียงกระแทกประตูปิดก็ดังกึกก้องมาจากนอกฉากทางฝั่งซ้าย ราวกับใครสักคนรีบร้อนออกจากห้องของตนมากจนเกินไป **ทามิรา** ชะงักไป รีบเดินไปที่หน้าต่าง วางสัมภาระลงด้านซ้าย เปิดประจกบานกลาง จากนั้นก็หยิบบุหรีขึ้นจุดสูบ

เคย์ สแตรงจ์ ถัดเข้ามาจากฝั่งขวา หล่อนสวมชุดเทนนิส ถือผ้าขนหนูมาด้วยผืนหนึ่ง ดูเหมือนจะไม่พอใจอะไรบางอย่าง หล่อนเข้ามาในห้องโดยไม่เห็น **ทามิรา** หล่อนปาผ้าขนหนูลงโซฟา จากนั้นก็ตรงไปที่โต๊ะฝั่งขวาใกล้คนดู จะหยิบบุหรีออกจากกล่องซึ่งวางอยู่บนโต๊ะนั้น ในขณะที่มือเอื้อมหยิบ สายตาก็หันไปเห็นภาพของ **ออเดรย์** หล่อนจึงเลิกสนใจบุหรีเสีย แล้วหยิบกรอบรูปแทน หล่อนกระซอกจากกรอบ แล้วฉีกมันเป็นสอง! แล้วโยนทิ้งไปในโต๊ะเก้าอี้หวายอย่างโกรธแค้น **ทามิรา** หันมองขวับ **เคย์** จึงชะงักไปครู่ มองไปรอบห้องแล้วสังเกตเห็น **ทามิรา** เข้า หล่อนมองอีกฝ่ายราวกับเด็กที่ถูกจับได้ว่าทำผิด พุดอะไรไม่ออกอยู่พักหนึ่ง

เคย์ เธอเป็นใครนะ

ทามิรา (ขยับไปทางขวาของยกพื้น) ฉันทเพิ่งจะเดินมาจากป้ายรถเมล์ คือฉันท...

เคย์ (แทรก) ฉันทรู้ว่าเธอเป็นใคร เธอคือคนจากมลายูใช่ไหม?

ทามิรา (หัวนๆ) ไซ่ ฉั้นเพิ่งมาจากมลายู

เคย์ (ตรงไปที่โต๊ะกาแฟตรงกลาง) ฉั้นแค่... แค่ม้ามาหยิบบุหรี่ยี่นั่นะ (กลับไปหยิบบุหรี่ยี่จากโต๊ะกลาง เดินผ่านประตูกระจก แล้วหันกลับมา) ช่างแม่ง ฉั้นจะต้องแก้ตัวกับเธอทำไม ฉั้นไม่สนใจอยู่ดี ว่าเธอจะคิดยังไงกับฉั้น (รีบออกไปทางขวา ทามิรามองหล่อนอย่างครุ่นคิด)

แมรี่ อัลติน เข้ามาจากทางซ้าย หล่อนเป็นผู้หญิงผมดำ อายุราว 36 คุมีความสุข และวางตัวเรียบๆ แต่ก็ทำงานเก่งพอตัว อย่างไรก็ตามมีบางอย่างที่ดู แปลก เกี่ยวกับท่าทีสงบเสงี่ยมเจียมตัวของหล่อน **ทามิรา** หันมองแมรี่ทันที

แมรี่ (ขยับไปทางซ้ายค่อนกลาง) คุณทามิราหรือคะ? (**ทามิรา** เข้ามาอยู่ทางขวาของแมรี่ เซคแฮนด์กับหล่อน) คุณหญิงเทอร์สลิเลียนยังไม่ลงมาเลยคะ ดิฉั้น แมรี่ อัลติน คนรับใช้ของคุณหญิงคะ

ทามิรา คนรับใช้?

แมรี่ จริงๆควรเรียกดิฉั้นว่าเลขานุการิณีไซ่ใหม่ล่ะคะ? แต่ดิฉั้นจดเขาวเลขไม่เป็น แล้วความสามารถที่ทำได้ดีที่สุดก็แค่พวกงานบ้าน เรียก คนรับใช้ น่าจะเหมาะที่สุดแล้วล่ะ

ทามิรา ฉั้นรู้เรื่องเธอหมดแล้ว คุณหญิงเทอร์สลิเลียนเขียนจดหมายมาเล่าให้ฟังตอนช่วงคริสต์มาส ท่านเล่าว่าเธอช่วยเหลือดูแลท่านดีมากเลยนะ

แมรี่ ดิฉั้นรักท่านคะ อยู่ด้วยแล้วมีชีวิตชีวาดี

ทามิรา (เดินไปทางซ้ายของโซฟา) น้อยไปสิ (หันไปหาแมรี่) ไซ่ขอท่านเป็นยังงัยบ้างแล้วตอนนี้?

แมรี่ ก็ช่วยเหลือตัวเองไม่ค่อยได้เลย ดิฉั้นละสงสาร

ทามิรา เสียใจด้วยนะ

แมรี่ (เดินไปที่ยกพื้น) รับเครื่องดื่มเป็นอะไรดีคะ?

ทามิรา ไม่เป็นไรจ๊ะ ขอบใจ (เดินไปทางสุดปลายข้างขวาของยกพื้น มองออกไปนอกหน้าต่าง) ตายละ โรงแรมใหญ่โตอลังการอะไรปานนั้น?

แมรี่ โรงแรมใหม่คะ ชื่อ ฮีสต์เฮด เบย์ โฮเทล เพิ่งสร้างเสร็จไปเมื่อปีที่แล้วนี่เองนะคะ... คุนากลับออกคะ (หล่อนรีบปิดหน้าต่างที่ทามิราเปิดไว้ก่อนหน้า) คุณหญิงไม่ชอบให้ใครเปิดหน้าต่างเลย ท่านกลัวว่าใครจะผลัดตกลงไป... นั้นแหละคะ โรงแรมนั้นน่ากลัวจะตาย (เดินข้ามฝั่งไปที่โซฟา หยิบผ้าขนหนูที่ **เคย์** ทิ้งไว้ ขึ้นมาใช้ปิดพวกหมอนอิง) ดิฉั้นเดาว่าเวลาคุนมาเยี่ยมที่นี่ตอนเด็กๆ คงยังไม่มีอะไรที่ฝั่งตรงข้ามเลยสินะคะ เว้นแต่พวกหมู่บ้านชาวประมง (วรรค) คุนเคยมาที่นี่เวลาปิดเทอมไซ่ไหมคะ? (หล่อนพับผ้าขนหนู แล้ววางพักไว้ที่ปลายโซฟา)

ทามิรา จ๊ะ แล้วคุนท่าน มอร์ทิเมอร์ ก็ชอบพาฉั้นไปล่องเรือ แกชอบล่องเรือมากจนคลั่งทีเดียว

แมรี่ ค่ะ... แล้วท่านก็จมน้ำตายที่นั่น...

ทามิรา แล้วคุณหญิงก็เห็นเหตุการณ์นั้นด้วย สงสัยเหลือเกินว่าท่านทนนอยู่ที่นี้มาจนตอนนี้ได้อย่างไร

แมรี่ ท่านคงอยากอยู่กับความทรงจำต่างๆของคุนท่านละมังคะ แต่ท่านไม่ยอมให้ที่คุนหาสนี่มีเรืออีกแม้แต่ลำเดียว แม้แต่เรือส่วนตัวของเรา ท่านก็สั่งทำลายหมด

ทามิรา แล้วถ้าฉั้นจะล่องเรือ หรือพายเรือไปไหนบ้าง ก็ต้องไปขึ้นที่ท่าอย่างเดียวเลยหรือจ๊ะ?

แมรี่ (ตรงไปที่ถาดวางแก้ว) ไม่เช่นนั้นก็ข้ามไปฝั่ง ฮีสต์เฮดคะ เดียวนี้หาเรือได้แค่นั้นแล้ว

ทามิรา (ไปที่โซฟา) ฉันเกลียดการเปลี่ยนแปลง เกลียดมาตลอดเลย (อย่างตั้งใจ) ขอร้องได้ไหมจ๊ะ ว่ามีใครคนอื่นอยู่ที่นี่อีกบ้างไหม?

แมรี่ มีคุณป้าทริฟส์ คุณรู้จักแกไหมคะ? (**ทามิรา พยักหน้า**) แล้วก็พวกสแตร์จันซ์คะ

ทามิรา (เข้าไปทางซ้ายของหล่อน) พวกสแตร์จันซ์? หมายถึง ออเดรย์ สแตร์จันซ์ ภรรยาคนแรกของเนวิลมาที่นี้ด้วยหรือ?

แมรี่ ออเดรย์มาที่นี้คะ แต่... เนวิลก็พาภรรยาใหม่เขามาด้วยคะ

ทามิรา ไม่แปลกไปหน่อยหรือ?

แมรี่ คุณหญิงเทรสลิเลียนก็คิดว่ามันแปลกจริงๆคะ

ทามิรา อีต้อต้นาคูเลย... เอ๊ะ?

ในทันใด **มาร์ธา ทริฟส์** ก็เข้ามาทางประตูกระจกด้านขวา ยกหมวกปีกกว้างอย่างคนปานามา ขึ้นมาพัดตัวเอง หล่อนเป็นทนายหญิงชรา ผู้ฉลาดหลักแหลม และมากประสบการณ์ หล่อนเกษียณจากบริษัท ลอนดอน เฟิร์ม มาหลายปีแล้ว บัดนี้ เป็นเพียงผู้ชอบสังเกตดูพฤติกรรมมนุษย์เท่านั้น เสียงของหล่อนแห้งผาก แต่ชัดถ้อย

ทริฟส์ (ในขณะที่เข้ามา) แดดแรงทีเดียวล่ะตรงนอกชานนั้น (เห็น **ทามิรา**) ตายจริงหนูทามิรา ไม่ได้เจอกันหลายปี ดีใจจังเลย (หยุดยืนอยู่ข้างโซฟา)

ทามิรา (เข้าไปหาทริฟ) ดีใจที่ได้กลับมาเจอป้าคะ (ทั้งสองกอดกัน)

แมรี่ (เข้าไปหากระเป๋าดูเส้นทางของทามิรา) คุณคะ ให้ดิฉันยกสัมภาระขึ้นไปเก็บให้ไหมคะ?

ทามิรา (รีบเข้าไปหาแมรี่) ไม่เป็นไรเลยจ๊ะ (หยิบกระเป๋า และถุงกอล์ฟ)

(แมรี่นำทางทามิราออกไปประตูทางฝั่งซ้าย แต่แล้วก็เห็นที่ปิดปรวมวางไว้ จึงเข้าไปเก็บ)

แมรี่ เอาจริงรี แบร์เร็ต! พวกแม่บ้านพวกนี้เหลือทนจริงๆ ถ้าคุณหญิงเห็นของทิ้งเกะกะไม่เป็นระเบียบแบบนี้ท่านจะต้องโกรธมากแน่ๆ

ทามิรา ตามแมรี่ไปที่ประตู ระหว่างทางมอง**ทริฟส์** ซึ่งยืมกลับมาให้จากนั้นทั้งคู่ก็เดินลับออกประตูไป เมื่ออยู่คนเดียว **ทริฟส์** เดินไปทางชั้นหนังสือ แต่สังเกตเห็นภาพออเดรย์ที่ถูกฉีกขาดในตะกร้าขยะ จึงก้มลงหยิบอย่างยากลำบาก หลังจากที่ได้เห็นภาพนั้น ก็เลิกคว้งสงสัย แล้วส่งเสียงจิกจิกอย่างตำหนิตัวคนเดียว

เคย์ (จากข้างนอก ฝั่งซ้าย) คุณจะไปไหนนะเนวิล!

เนวิล (จากข้างนอก ฝั่งซ้าย) ขอเข้ามาในบ้านครู่เดียว (**ทริฟส์** ที่งูปลกลับลงในตะกร้า **เนวิล สแตร์จันซ์** เข้ามาจาก ประตูกระจก เขาสวมชุดเทนนิส ในมือถือแก้วใส่น้ำมะนาว เดินเข้ามาที่โต๊ะกาแฟ แล้ววางแก้วบนนั้น) ออเดรย์ ไม่อยู่หรือครับ?

ทริฟส์ ไม่อยู่

เนวิล เธออยู่ไหน พอทราบไหมครับป้า?

ทริฟส์ ฉันจะไปรู้ได้อย่างไร?

เคย์ (จากข้างนอก) เนวิล! เนวิล! (**ทริฟส์** เดินไปทางโซฟา ฝั่งซ้ายที่ใกล้กับคนดู)

เนวิล (ขมวดคิ้ว) ทำเอ๊ย!

เคย์ (จากข้างนอก ไกลเข้ามา) เนวิล!

เนวิล (เดินไปที่ประตูกระจกแล้วตะโกนกลับไป) มาแล้ว! มาแล้ว!

(ทันใดนั้น ทามีรา เข้ามาทางประตูฝั่งซ้าย)

ทามีรา (เดินไปทางซ้ายของโต๊ะกาแฟ) เนวิล

เนวิล (เข้ามาทางขวาของโต๊ะกาแฟ) หัวดีดี ทามีรา (เนวิล จับมือ ทามีรา เพื่อทักทาย เหนือโต๊ะกาแฟ) มาถึงเมื่อไหร่กันนะ?

ทามีรา เพิ่งถึงเลย

เนวิล ไม่เจอกันนานมากเลยนะ เธอกลับมาบ้านครั้งสุดท้ายเมื่อไหร่ล่ะ? 3 ปีที่แล้วใช่ไหม?

ทามีรา 7 ปี

เนวิล พระเจ้า! ใช่หรือ? เวลาผ่านไปเร็วจัง

เคย์ (จากข้างนอก) เนวิล!

เนวิล (ไปยืนอยู่ใกล้โซฟา) มาแล้วครับเคย์!

(เคย์เข้ามาทางประตูกระจก จากนั้นก็เดินเข้ามาทางขวาของเนวิล)

เคย์ ทำไมถึงไม่มาซักที ฉันกับเท็ดรอนานมากแล้วนะ

เนวิล ผมก็แค่มาหาออเดรย์

เคย์ (หันหนี) ช่างออเดรย์เถอะนะ! เราไปกันแค่นี้ก็ได้! (เคย์ และ เนวิล ออกไปทางประตูกระจก เสียงพวกเขาค่อยๆ จางหายไป)

ทามีรา เคย์เป็นใครหรือคะ?

ทรีฟส์ (เดินจากโซฟามาทางขวาของโต๊ะกาแฟ) คุณนายคนใหม่ของ ตาเนวิล สตรงจิ่งล่ะ

(คุณหญิงเทรลลีเลียน เข้ามาทางด้านซ้าย แมรี เป็นคนประคองเธอเข้ามา คุณหญิง ใช้ไม้เท้าค้ำ ผมของเธอเป็นสีขาวทั้งหัว มาดูเป็นราชินีกุลเต็มเปี่ยม เธอมีอายุเท่ากับ ทรีฟส์ เล็กน้อย แมรี ถืองานปักเย็บของคุณหญิงเข้ามาด้วย)

ทรีฟส์ อรุณสวัสดิ์จ๊ะ คามิลลา

คุณหญิง อรุณสวัสดิ์ มาร์ธา (ทักทายกันอย่างรักใคร่) อ้า ทามีรา มาเสียที ดีใจที่ได้เจอเธอนะ

ทามีรา (เขินอาย) หนูก็ดีใจอย่างยิ่งที่ได้มาค่ะ

(แมรี เองงานปักของคุณหญิงใส่ตะกร้าใส่ของ และเข้าไปจัดหมอนอิงที่เก้าอี้ทำแขนทางซ้าย)

คุณหญิง เล่าเรื่องเธอมาให้ฟังบ้างซิ

ทามีรา (พึมพำ) ไม่มีอะไรจะเล่าค่ะ

คุณหญิง (มองหล่อน) ยังเป็นเหมือนกับตอน 14 ไม่ผิด เสียขริมชิมกะทือ แล้วก็ยังไม่ได้พูดเก่งไปกว่าที่เคยเป็นสักนิด

(ทรีฟส์ เดินเข้าไปที่ภาคเครื่องตี๋ม)

ทามีรา หนูไม่เก่งเรื่องพูดนี่คะ

คุณหญิง ไม่เก่งก็ต้องฝึก เอาเหล่าเซอร์รี่กันไหม? มาร์ธา? ทามีรา?

ทามีรา ขอบคุณค่ะ (แมรี่ รินเหล่าเซอร์รี่สองแก้ว)

คุณหญิง (ชี้ไปที่โซฟา) นั่งเสียสิ ใครสักคนต้องหาเรื่องคุยให้ฉันอารมณ์ดีบ้างได้แล้ว (นั่งลงที่เก้าอี้ทำแขนฝั่งซ้ายก่อนกลาง) ทำไมถึงไม่ทำตัวเหมือน เอเดรียน บ้างนะ? ฉันล่ะอยากให้เธอได้เจอพี่ชายเขานะแมรี่ เป็นคนหนุ่มที่ดีไปหมดทุกด้าน ฉลาด มีอารมณ์ขัน (ทามีรานั่งบนโซฟา) คุณสมบัติทุกอย่างนั่นทามีราไม่มีสักข้อ แล้วอย่ามายืมให้ฉันนะ ทามีรา รอยด์ ทำอย่างกะฉันขมอยู่ นี่ฉันด่าอยู่นะเธอ

ทามีรา เอเดรียนเขาเป็นหน้าเป็นตาของครอบครัวเราล่ะคะ

แมรี่ (ส่งแก้วเหล่าเซอร์รี่ให้ ทรีฟส์) ได้ยินมาว่าเขาตาย... เขาถูกฆ่าในสงครามหรือคะ?

ทามีรา เปล่า เขาตายด้วยอุบัติเหตุทางรถยนต์เมื่อ 2 ปีก่อน

แมรี่ น่ากลัวจริง (ส่งแก้วเหล่าเซอร์รี่ให้ ทามีรา)

ทรีฟส์ คนหนุ่มสาวสมัยนี้ขับรถแย่งกันเหลือเกิน

(คุณหญิงเทรสลีเลียน หยิบงานปักของตัวเองขึ้นมา)

ทามีรา ในกรณีนี้ พวกมาลัยของเอเดรียนมีปัญหาล่ะคะ (หยิบบุหรีขึ้นมาจะจูดสูบ หันมองคุณหญิง) ขออนุญาตนะคะ

คุณหญิง ถ้าไม่เห็นเธอสูบบุหรีก็คงไม่เชื่อว่าเป็นเธอ แต่นี่แน่ะ อยู่บ้านทำนองอย่างนี้ดูตาย จะมานั่งสูบบุหรีสบายใจเฉิบได้ยังไงกัน... ฉันมีเรื่องต้องให้เธอช่วย

ทามีรา (ประหลาดใจ) ช่วยเธอคะ? (ทรีฟส์ ไปนั่งตรงที่เท้าแขนของโซฟา)

คุณหญิง ตอนนี้พวกเรากำลังเผชิญกับสถานการณ์ยุ่งยาก มีคนบอกเธอหรือยังว่ามีใครอยู่ที่นั่นบ้าง? (แมรี่เอาแก้วใส่เหล่าเซอร์รี่ไปให้คุณหญิง หล่อนพูดกับแมรี่) ไม่ ไม่ เข้าใจไปทีจะตี๋ม เทกลับใส่ขวดซะ (แมรี่ทำตามคำสั่ง)

ทามีรา ค่ะ มีคนบอกแล้ว

คุณหญิง เธอว่ามันเป็นเรื่องน่าอายไหม?

ทามีรา คือ...

ทรีฟส์ เธอต้องชัดเจนกว่านี้ คามิลลา

คุณหญิง ฉันก็ตั้งใจอยู่แล้ว ตอนที่ฉันยังเป็นสาวเรื่องแบบนี้จะเกิดขึ้นไม่ได้เด็ดขาดเชียว ผู้ชายเจ้าชู้มันก็เป็นเรื่องธรรมชาติของผู้ชาย แต่นั่นไม่ได้หมายความว่าเราจะปล่อยให้ชีวิตแต่งงานพังพินาศอย่างนี้ได้!

ทรีฟส์ ถึงวิถีของยุคสมัยนี้จะน่าเศร้าเพียงใด แต่เราก็ต้องยอมรับมัน คามิลลา (แมรี่เข้าไปที่เก้าอี้มุมทางซ้าย แล้วนั่งบนที่เท้าแขนฝั่งด้านในเวที)

คุณหญิง นั่นไม่ใช่ประเด็นจะมารู้ว่า พวกเราตีใจกันมากตอนที่เนวิลแต่งงานกับออเดรย์ (กับ**ทามิรา**) ถึงพี่ชายเธอจะแอบชอบออเดรย์ แต่สุดท้ายเนวิลก็ได้หลอนไป

ทามิรา ก็แน่นอนอยู่แล้วค่ะ เนวิล เขาได้ทุกอย่างในชีวิตเสมอ

คุณหญิง แต่พี่เธอก็ต้องแพ้ไปนะ...

ทามิรา หนูไม่โทษเนวิลหรอกค่ะ ทำอย่างไรได้ละคะก็เขามีทุกอย่าง หน้าตาดี เป็นนักกีฬาเหรียญทอง แถมยังได้แข่งว่ายน้ำที่ เดอะ แชนแนล อีก

ทรีฟล์ ไหนจะเรื่องที่เขาไปปิ่นเขาเอเวอเรสต์สำเร็จอีก ซุคโค้อ้าวคไปได้ไม่จบไม่สิ้น

ทามิรา เมนส์ ซานา อิน คอร์ปอเร ซาโน

คุณหญิง บางทีฉันก็คิดนะว่า คนเรายอมจ่ายเงินตั้งแพงไปเรียน แต่สุดท้ายก็จำภาษาละตินได้แค่ประโยคเดียวนั้นหรือ?

ทรีฟล์ คามิลลาที่รักมันไม่เกี่ยวอะไรกันกับสิ่งที่เราพูดกันอยู่เลยนะ

คุณหญิง แมรี เธอก็รู้ว่าฉันไม่ชอบให้ใครนั่งบนที่วางแขน

แมรี (ลูก) ขอภัยค่ะ คุณหญิง (หล่อนเดินไปนั่งที่เก้าอี้สวมฝักซ้าย **ทรีฟล์**ก็รีบลุกอย่างรู้สึกผิดแล้วไปนั่งกับ**ทามิรา**ที่โซฟายาว)

คุณหญิง เอาละ ถึงไหนแล้วนะ

แมรี คุณหญิงเพิ่งพูดถึงตอนคุณออเดรย์ แต่งงานกับคุณเนวิลค่ะ

คุณหญิง เอ้อ ใช่ ออเดรย์แต่งงานกับเนวิล แล้วพวกเราทุกคนก็ยินดีกันมาก มอร์ทิเมอร์เหมือนจะมากเป็นพิเศษ ใช่ไหมมาร์ธา?

ทรีฟล์ ใช่จ๊ะ ใช่

คุณหญิง แล้วสองคนนั้นก็มีความสุขกันดีจนนางเคย์นั้นเข้ามา เนวิลทิ้งผู้หญิงดี ๆ อย่างออเดรย์ไปรักกับคนอย่างนั้นได้ยังไง ฉันไม่มีวันเข้าใจมันเลย

ทรีฟล์ ฉันเข้าใจ ฉันเห็นเรื่องแบบนี้มามาก

คุณหญิง นางเคย์ไม่มีอะไรคู่ควรกับเนวิลด้วยซ้ำ ไม่มีหัวนอนปลายเท้า

ทามิรา แต่ก็ต้องยอมรับนะค่ะ ว่าเขาสวยอย่างน่าประหลาด

คุณหญิง ชั้นต่ำ แม่ของนางนะ ชื่อเสียงโด่งดังไปทั้งริเวียร่า

ทามิรา ดั่งด้านไหนหรือคะ?

คุณหญิง ช่างมันปะไร แต่โตมาแบบนี้ก็สมควรแล้วที่จะเป็นคนแบบนี้ นางเคย์หวังจะจับเนวิลตั้งแต่ครั้งแรกที่ได้พบ แล้วก็ไม่มีวันหยุดมารยาจนกว่าเนวิลจะเลิกกับออเดรย์จริงๆ ฉันจะโทษใครได้นอกจากนางเคย์นั้นคนเดียว

ทรีฟล์ เธอก็ต้องโทษมันอยู่แล้ว เธอรักเนวิลมากนี่

คุณหญิง เนวิลมันโง่ ยอมหย่าร้างกับภรรยาเพียงเพื่อความลุ่มหลงจอมปลอม แม้ออเดรย์ผู้นำสงสารแทบจะใจสลายทีเดียว (กับ **ทามิรา**) เขาไปหาแม่เธอที่วิหารจาดัวนี่ แล้วสติแตกไปเลย

ทามิรา อ้อ ค่ะ ทราบ

ทรีฟล์ พอหย่ากันได้ ตาเนวิลก็ไปแต่งกับยัยเคย์

คุณหญิง ว่ากันตามหลักการแล้ว ฉันน่าจะปฏิเสธไปเลยนะ ตอนที่พวกนั้นจะขอมาเยี่ยมเราที่นี่

ทรีฟล์ ถ้าเราทำอะไรตามหลักการมากไป ก็คงต้องอยู่แต่กับหลักการ ไม่ได้อยู่กับผู้คนเสียบ้าง

คุณหญิง ปากร้ายเสียจริงมาร์ธา... แต่ก็นั่นละ มันคือความจริง ทำยที่สุดฉันยอมรับเคย์ในฐานะภรรยาของเนวิล แม้ว่าฉันจะมีวันชอบนางได้เลยก็ตาม ตอนนั้นฉันตั้งตาคอยสิ่งทั้งโกธเลยจริงๆ ไซ้ไหมแมรี่

แมรี่ ค่ะ คุณหญิง

คุณหญิง ตอนที่เนวิลเขียนจดหมายมา *ขอร้อง* ว่าเขาจะกลับมาบ้านพร้อมนังเคย์ มันยังมีหน้ามาบอกอีกว่า มันหวังก็แต่ว่าออเดรย์และเคย์จะเป็นเพื่อนกันได้ (*เยาะเย้ย*) เพื่อน! ฉันบอกเลยว่า ฉันไม่สามารถรับคำขอได้ในตอนนี้ เพราะ แน่แน่นอนว่าออเดรย์จะต้องเจ็บปวดมากแน่ๆ

ทรีฟล์ (*วางแก้วที่โต๊ะกาแฟ*) แล้วเขาว่าอย่างไร

คุณหญิง มันว่ามันปรึกษาออเดรย์แล้ว หล่อนคิดว่าไม่มีปัญหาอะไร

ทรีฟล์ ก็แล้วความจริงออเดรย์มีปัญหาอะไรหรือเปล่าล่ะ?

คุณหญิง ปรากฏว่าเขาอยากมา (*โยนงานปักไปให้ แมรี่*) แก้มบให้ฉันที

แมรี่ คุณออเดรย์เขาก็ยืนยันว่าเขาไม่มีปัญหาจริงๆนะคะ

คุณหญิง แต่ออเดรย์ก็ดูขยาดอย่างแรง แถมยังดูไม่มีความสุขเอาเสียเลย ถ้าถามฉันนะ ฉันว่าตอนนี้เนวิลเป็นเหมือนพระเจ้าเฮนรี่ที่ 8

ทามิรา (*งุนงง*) พระเจ้าเฮนรี่ที่ 8¹?

คุณหญิง รู้ตัวดีทุกอย่างไงล่ะ แถมยังจะรู้สึกผิดอีกด้วย มันรู้มันทำออเดรย์เสียใจ และพยายามอย่างที่สุดที่จะแก้ต่างให้ตัวเอง (*แมรี่ ลุกขึ้น เดินเลยโซฟาไปแล้วเอาไหมไปเก็บในตะกร้าใส่ของ*) โอโย ฉันไม่เข้าใจความไร้สาระของโลกสมัยใหม่นี้เอาเสียเลย (*ก๊อบก๊อบแมรี่*) เธอเข้าใจไหม? (*ทามิรา วางแก้วของตนบนโต๊ะกาแฟ*)

แมรี่ ประมาณหนึ่งค่ะ

คุณหญิง เจอล่ะ ทามิรา?

ทามิรา หนูเข้าใจออเดรย์ค่ะคุณหญิง แต่หนูไม่เข้าใจเนวิล ทำแบบนี้เหมือนไม่ใช่เนวิลเลย

ทรีฟล์ จริงนะ ป้าเห็นด้วย เหมือนไม่ใช่เนวิลเลยที่จะหาเรื่องเข้าตัวแบบนี้ (*แมรี่ ย้ายแก้วของ ทามิรา และ ทรีฟล์ ไปไว้ที่ถาด*)

แมรี่ บางทีคุณออเดรย์อาจเป็นคนต้นคิดก็ได้ล่ะคะ

คุณหญิง ไม่หรอก เนวิลเขาว่าเป็นความคิดเขาคนเดียว

¹ กษัตริย์อังกฤษผู้เจ้าชู้และมีชายาหลายองค์ ทรงออกจากศาสนาคาทอลิก เพื่อจะได้สามารถแต่งงานกับชายาองค์ใหม่ได้ ช้ำยังจะให้ชายาทุกพระองค์มาอาศัยร่วมกันในวังจนเกิดเหตุจลาจลริษยา ทะเลาะเบาะแว้งจนเป็นเรื่องอื้อฉาวไปทั่วยุโรป

แมรี่ ไม่น่าเขาอาจจะ คิด ว่าเป็นความคิดเขาก็ได้ค่ะ (ทรีฟล์ เฟ่งมอง แมรี่ ไม่ละสายตา)

คุณหญิง โง่อะไรขนาดนั้นะ พาผู้หญิงสองคนมาเจอกัน แล้วทั้งสองคนก็รักเขามากเสียด้วย (ทามิรา มองคุณหญิง) ออเดรย์วางตัวได้ดีมาก แต่เนวิลนั้นแหละ สนอกสนใจหล่อนมากเกินไป นังเคย์ก็เลยทิ้งเอา แล้วยังนางไม่รู้จักควบคุมตัวเองด้วยแล้ว ก็มีแต่เรื่องขายขี้หน้าอยู่ไม่เว้นแต่ละวัน (กับทรีฟล์) จริงไหม? (ทรีฟล์ มองจ้องอยู่ที่ประตูกระจก ไม่ได้ใส่ใจฟัง) มาร์ธา?...

ทรีฟล์ ก็ปฏิเสธไม่ได้ว่าเกิดเรื่องเครียดทุกวัน

คุณหญิง ดีใจที่เธอยอมรับตามตรง

แบร์เร็ต (เคาะประตูฝั่งซ้าย) คุณแมรี่ค่ะ! คุณแมรี่

คุณหญิง ใครกันนั้น?

แมรี่ (เดินไปทางประตูฝั่งซ้าย) แบร์เร็ต คงจะ...อยากรู้อะไรสักอย่างละมังคะ

คุณหญิง (หยุดคิด) ฝากสอนแม่พวกนี้ด้วยนะว่า ให้เคาะเฉพาะประตู ห้องนอน เท่านั้น (แมรี่ออกไปทางประตูซ้าย) หัวหน้าคนใช้คนล่าสุดของเรา ผิวปากเป็นเพลง คัม อินทู เดอะ การ์เด้น มีอด ขณะที่เราเสิร์ฟอาหาร! (แมรี่ กลับมาทางซ้าย)

แมรี่ แค่อะไรกลางวันคะคุณหญิง เดียวคิดฉันไปจัดการให้ค่ะ (ออกไปอีกครึ่งทางซ้าย)

คุณหญิง ฉันไม่รู้จะอยู่ยังไงถ้าไม่มีแมรี่ เป็นคนถ่อมตัวเสียจนบางที่ฉันก็สงสัยว่ามีตัวตนของนางจริงๆเหลืออยู่บ้างไหม

ทรีฟล์ ฉันเข้าใจเลย แม้นั้นอยู่กับเธอมาจะ 2 ปีแล้ว แต่เทือกเถาเหล่ากอเขาเป็นอย่างไรนะ?

คุณหญิง พ่อของเขาเป็นอาจารย์วิชาอะไรสักอย่าง ถ้าฉันจำไม่ผิดนะ ตอนนี่เขาพิการ แมรี่จึงต้องช่วยดูแลเขา นำส่งสารนะ ไม่เคยได้ใช้ชีวิตเป็นของตัวเอง แล้วตอนนี้ ก็อาจจะหายไปเสียแล้ว... (ลุกขึ้นและเอางานปักไปเก็บใส่ตะกร้า)

ทรีฟล์ ก็ไม่แน (เดินไปที่หน้าต่าง) ยังเล่นเทนนิสกันอยู่เลย

(ทามิรา ลุกขึ้น เดินตามไปยืนข้างหลังทรีฟล์ มองออกนอกหน้าต่างไปทางขวา)

คุณหญิง เนวิล กับเคย์รี?

ทรีฟล์ เปล่า เคย์กับเพื่อนชายของนาง จากโรงแรม อีสต์เฮด เบย์นั่นไง – พ่อหนุ่มลาติเมอร์

คุณหญิง นายคนที่เหมือนหลุดมาจากเวทีละครนั่นนะรี (เดินไปอยู่ทางซ้ายของโต๊ะกาแฟ) ไม่แปลกที่จะเป็นเพื่อนกัน

ทรีฟล์ สงสัยจริงว่าเขาหาเลี้ยงชีพด้วยอะไร

คุณหญิง ด้วยความเจ้าเล่ห์เสียกรรมมัง ฉันว่า

ทรีฟล์ (เดินกลับมาหน้าเวทีฝั่งขวา) หรือไม่ก็ด้วยหน้าตา เป็นคนหนุ่มที่หล่อเหลาเอาการจริงๆ (เพื่อฝัน) หัวสวยใช้ได้ น่าสนใจมากเลย ครั้งสุดท้ายที่ฉันเห็นผู้ชายหัวทรงนี้ก็คือศาลอาญากลาง เป็นนักโทษที่ถูกจับเพราะไปทำร้ายเจ้าของร้านขายอัญมณี

คุณหญิง มาร์ธา! เธอจะบอกฉันว่า...

ทรีฟล์ (กังวล) ไม่ ไม่ เธอเข้าใจฉันผิดเสียแล้ว ฉันไม่ได้จะสื่อไปทางนั้นเลยจริงๆ ก็เพียงแค่พูดถึงลักษณะทางกายภาพเท่านั้นเองนั่นละ

คุณหญิง โธ่ ฉันทก็คิดว่า...

ทรีฟส์ ที่ทำฉันคิดไปถึงเรื่องที่ศาล ก็เพราะเมื่อเช้าฉันเจอผู้กำกับการแบดเทิล จากสก็อตแลนด์ ยาร์ด เขาลงมาพักผ่อน วันหยุดกับหลานชายเขาใกล้ๆนี่เอง หลานเขาเป็นตำรวจท้องถิ่น

คุณหญิง เธอสนใจเรื่องอาชญาวิทยามากเกินไป ว่าตามจริงเลยนะฉันกลัวมาก ฉันรู้สึกเหมือนจะมีอะไรเลวร้ายเกิดขึ้นตลอดเวลา (เดินไปขึ้นยกพื้น)

ทรีฟส์ (เดินข้ามห้องไปอยู่ทางขวาของคุณหญิง) ใช่ ถ้าคิดว่ามีดินปืนฟุ้งกระจายอยู่ในอากาศ ประกายไฟเล็กๆก็จะก่อให้เกิดระเบิดครั้งใหญ่ได้

คุณหญิง จำเป็นต้องพูดจาง่ายๆกับเป็น กาย โฟคส์² ด้วยหรือ? พูดอะไรที่น่าภิรมย์สักหน่อยสิ

ทรีฟส์ (ยิ้มให้คุณหญิง) พูดอะไรดีล่ะ? ‘คนเราตายกันทุกวี่ทุกวัน หนอนก็ชอบไซศพวกพวกเขา – แต่รักแท้จะไม่ถูกหนอนกิน’ ดีไหม?

คุณหญิง นั่นน่าภิรมย์แล้วหรือ? ฉันทจะออกไปที่ชานด้านนอกสักครู่

ทรีฟส์ เดินไปที่ประตูกระจกแล้วมองออกไป คุณหญิงจะเดินไปออกประตู แต่ออเดรย์สวนเข้ามาพอดี หล่อนเป็นผู้หญิงผมบลอนด์ ผิวขาวใส ดูราวกับเทพธิดา แต่ก็มีบางสิ่งน่าแปลกประหลาด กับทำที่ที่ดูซีมีเคร้าของหล่อน แต่เมื่ออยู่กับทามีรา หล่อนก็จะดูเป็นธรรมชาติ และเป็นสุขมากกว่า

คุณหญิง (ทันทีที่ออเดรย์เข้ามา) ขอบคุณพระเจ้า

ออเดรย์ เอ้อมมือพุ่งเข้าหา ทามีรา ผ่านคุณหญิงเทรลลีเลียนและทรีฟส์ไป

ออเดรย์ ทามีรา ทามีราที่รัก

(ทั้งคู่กอดกันอย่างรักใคร่ คุณหญิงมองทรีฟส์อยู่ชั่วขณะหนึ่งจากนั้นจึงมอง ทามีรา และ ออเดรย์)

คุณหญิง มาร์ธา ไปกันเถอะ

(ทรีฟส์ และ คุณหญิง พากันเดินออกไปจากห้อง ผ่านประตูกระจก)

ออเดรย์ (หลังเงียบไปพักหนึ่ง) ดีใจจังที่ได้เจอเธอ

ทามีรา เหมือนกันจ๊ะ

ออเดรย์ หลายปีเชียวที่เธอไม่กลับบ้าน โรงงานผลิตยางนั้นไม่มีวันหยุดให้บ้างเลยหรือ

ทามีรา ฉันเกือบได้กลับมาแล้วเมื่อสองปีก่อน... (เงียบไปอย่างกระอักกระอ่วน)

ออเดรย์ สองปีก่อน! แต่เธอก็ไม่มา

ทามีรา ที่รัก เธอก็รู้ว่ามันมีเหตุผลบางอย่าง

ออเดรย์ (นั่งลงบนเก้าอี้เท้าแขน และกล่าวอย่างรักใคร่ สนทนกัน) นี่ ทามีรา เธอยังสวยเหมือนครั้งที่เจอกันล่าสุดเลยนะ แถมยังจะสูบบุหรี่จัดอยู่อีกต่างหาก

² กาย โฟคส์ (Guy Fawkes) หนึ่งในคณะผู้ก่อการร้ายที่พยายามลอบวางระเบิดเพื่อปลงพระชนม์กษัตริย์ เจมส์ที่ 1 แห่งอังกฤษ เขาเป็นผู้รับผิดชอบในการขนย้ายดินปืนเข้าไปเก็บในห้องใต้รัฐสภา แต่ก็ทำไม่ได้ไม่สำเร็จ ถูกจับเสียก่อน – ผู้แปล

ทามิรา (ขยับไปทางโต๊ะกาแฟ เจียบไปพักหนึ่ง) อ้อ เหนอจะ?

ออเดรย์ โอ๊ย ทามิรา ฉันดีใจสุดๆเลยที่เธอกลับมา ในที่สุดฉันก็มีคนให้คุยด้วย ทามิรา บางสิ่งบางอย่างมันผิดปกติ

ทามิรา ผิดปกติ?

ออเดรย์ ที่นี่เปลี่ยนไปมาก ตั้งแต่ที่เข้ามาที่รู้สึกว่ามันมีอะไรบางอย่างแปลกๆ เธอไม่รู้สึกเลยหรือ? ไม่สิ เธอจะรู้สึกได้ยังไง ในเมื่อเธอเพิ่งมาถึงนี่เนอะ อีกคนที่ไม่รู้สึกอะไรเลยก็คือเนวิล

ทามิรา หึ... เนวิล

ออเดรย์ เธอไม่ชอบเขาหรือ?

ทามิรา (ไม่พอใจ) ฉันไม่ชอบนิสัยเขาเนอะ... ไม่ชอบมาตลอด (ค่อยๆมีสติรู้ตัว) ขอโทษทีจ้ะ

ออเดรย์ ฉันไม่เห็นรู้

ทามิรา มีหลายสิ่งที่เรา...ไม่รู้ เกี่ยวกับผู้คน

ออเดรย์ (ครุ่นคิด) ไซ... หลายอย่าง

ทามิรา ช่างมันเถอะ ว่าแต่ทำไมเธอถึงตัดสินใจมาที่นี่ ทั้งๆที่เนวิลและภรรยาใหม่เขาก็มาด้วย? เธอ จำเป็น ต้องยอมมาหรือ?

ออเดรย์ (ยืนขึ้น แล้วไปยืนทางซ้ายของเก้าอี้ทำแขน) เฮ้อ ฉันว่าแล้วว่าเธอจะไม่เข้าใจ

ทามิรา (เดินไปอยู่ทางขวาของเก้าอี้ทำแขน) แต่ฉันเข้าใจเธอนะ ฉันรู้หมดทุกเรื่องแล้ว (ออเดรย์มองทามิราอย่างไม่ค่อยแน่ใจนัก) ฉันรู้ว่าเธอจะต้องเจอกับอะไรมาบ้าง (อย่างหมายความว่าเต็มที) แต่ทั้งหมดคืออดีตนะ ออเดรย์ มันผ่านไป แล้ว เธอต้องเลิกคิดถึงอดีต แล้วมองเรื่องอนาคตบ้าง

(เนวิล เข้ามาทางประตูกระจก และเดินไปทางขวาของโซฟา)

เนวิล สวัสดี ออเดรย์ ไปไหนมาทั้งเช้าเลย

(ออเดรย์ ขยับไปทางขวาของเก้าอี้นวมตัวซ้ายใกล้คนดู ทามิรา เดินไปอยู่เหนือโต๊ะกาแฟ)

ออเดรย์ ไม่ได้ไปไหนเป็นพิเศษค่ะ

เนวิล แต่ผมหาคุณไม่เจอตั้งนาน ลงไปว่ายน้ำก่อนมือเที่ยงกันไหม?

ออเดรย์ (เดินไปที่โต๊ะกาแฟ) ไม่ดีกว่าค่ะ (มองนิตยสารที่อยู่บนโต๊ะ ทามิรา เดินไปที่ยกพื้น) คุณเห็น 'ลอนดอน อิลลาส เทต' ฉบับอาทิตย์นี้บ้างไหมคะ?

เนวิล (ขยับไปทางขวาของออเดรย์) ไม่เห็นครับ มาเถอะ อากาศวันนี้อุ่นดีนะ

ออเดรย์ ฉันสัญญากับแมรีไว้ค่ะว่าจะไปซื้อของที่ซัลทิงตัน เป็นเพื่อนเธอ

เนวิล แมรีไม่ว่าอะไรหรอก (ออเดรย์หยิบนิตยสาร เขาจึงฉวยมือหล่อนไว้) มาเถอะนะ ออเดรย์

ออเดรย์ ไม่ดีกว่าค่ะ (เคย์ เข้ามาทางประตูกระจก)

เนวิล (ในพลาทงที่เห็นเคย์) ผมพยายามชวนออเดรย์ไปว่ายน้ำด้วยกันนะ

- เคย์ (เดินไปทางขวาของโซฟา) เหนือ? แล้วออเดรย์ว่ายังไงล่ะ?
- ออเดรย์ ออเดรย์บอกว่า 'ไม' จ๊ะ (ถอนมือจากเนวิลแล้วออกไปทางประตูด้านซ้าย)
- ทามิรา ฉันทัวนะคะ จะไปเอาของออกจากกระเป๋า (เดินไปหยุดที่ตู้หนังสือครู่หนึ่ง เลิกหนังสือไปอ่าน แล้วออกไปทางประตูด้านซ้าย)
- เคย์ รู้เรื่องแล้วสินะคะ ไปกันได้รึยังคะ เนวิล?
- เนวิล 'ไม่รู้สิ (หยิบบัตรโดยสารขึ้นจากโต๊ะกาแฟ เดินไปนั่งที่โซฟา หลังพิงที่เท้าแขนข้างหนึ่ง ยกเท้าขึ้นเหยียดยาว)
- เคย์ (หมดความอดทน) ตัดสินใจเสียที!
- เนวิล ผมว่าอีกเดี๋ยวคงจะไปอาบน้ำ แล้วก็เดินเล่นในสวน แค่นั้น
- เคย์ วันนี้อากาศเหมาะจะว่ายน้ำเล่นนะคะ
- เนวิล ไม่ชวนเพื่อนของคุณล่ะ?
- เคย์ เท็ดหรือคะ? ฉันทัวนะคะไว้ที่ชายหาดแล้วก็ขึ้นมาตามคุณเนี่ย... ไปนอนเล่นริมหาดก็น่าสนใจดีอยู่นะคะ (ลูบผมเขา)
- เนวิล (จับมือเคย์ออกจากผมตัวเอง) กับ ลาดิเมอร์นะ? (ส่ายหัว) ไม่น่าสนใจแม้แต่น้อย
- เคย์ คุณไม่ชอบเขาสินะคะ
- เนวิล ไม่ใช่ว่าเกลียด แต่ถ้าคุณจะมาชกมวยเขาอย่างกับหุ่นเชิดแบบนี้...
- เคย์ (ดึงหูเขาเบาๆ) ตายจริง ฉันทัวนะคะนี่
- เนวิล (จับมือเคย์ออกจากหูตัวเอง) หึงคุณกับลาดิเมอร์หรือ? ไร้สาระนะ เคย์
- เคย์ เท็ด เขาหล่อเซียวนะคะ
- เนวิล ก็คงอย่างนั้น เขามีเสน่ห์อย่างนุ่มละติน
- เคย์ ไม่ต้องประชดหรือคะ เขามีเสน่ห์ต่อสาว ๆ มาก
- เนวิล โดยเฉพาะกับสาวแก่แม่หม้ายล่ะสิ!
- เคย์ (พอใจ) คุณหึงจริงๆด้วย
- เนวิล ที่รัก ผมไม่ได้ใส่ใจเลย คนแบบนั้นนะผมไม่ให้ค่าด้วยหรอก
- เคย์ คุณก็แต่หยาบคายกับเพื่อนๆฉันทัวนะคะ แต่ฉันทัวนะคะต้องมาค้ำอยู่กับเพื่อนๆของคุณ!
- เนวิล หมายความว่าอย่างไร?
- เคย์ (เดินจากโซฟาไปที่โต๊ะกาแฟ) ก็ยัยคุณหญิงทรสสิเลียนหนึ่งเดียว กับป้าแก่ทริฟส์จอมจู้จี้จ้าน กับพวกคนอื่น ๆ นั้นนะ (นั่งบนโต๊ะกาแฟ จ้องหน้าเนวิล) คุณคิดว่าฉันทัวนะคะหรือที่ต้องมาอยู่กับพวกเขา (ทันทีทันใด) เนวิล เราต้อง อยู่ที่นี่จริงๆหรือ เราหนีกันไปอื่นเลยไม่ได้หรือ พงษ์นี้เราไปจากที่นี่กัน ฉันทัวนะคะจะตายแล้ว

- เนวิล เราเพิ่งมาถึงนะ
- เคย์ เราอยู่มาสิวันแล้ว สิวันเต็มๆ! ไปจากที่นี่กันเถอะ เนวิล ฉันขอร้องล่ะ
- เนวิล ทำไมล่ะ?
- เคย์ เพราะฉันไม่อยากอยู่แล้วใจคะ เราคงหาข้อแก้ตัวได้ไม่ยาก ขอร้องนะคะที่รัก
- เนวิล ไม่ได้หรอก ที่รัก เราตั้งใจจะมาอยู่ที่นี่ครึ่งเดือน ดังนั้นเราจะอยู่ที่นี้ครึ่งเดือน คุณไม่เข้าใจผมเลย คุณท่าน มอร์ทิเมอร์ เทรลลีเลียน เคยเป็นผู้ปกครองของผม ผมมาค้างที่นี่ทุกๆปีตอนเป็นเด็ก คุณหาสน์นางนวนลนี่ก็เปรียบเหมือนบ้านหลังหนึ่งของผมเช่นกัน ถ้าจะไปคุณหญิงคงจะเสียใจน่าดู (ยิ้ม)
- เคย์ (ลุกขึ้นเดินไปทางฝั่งซ้ายของหน้าต่าง พูดอย่างหมดความอดทน) เออ ก็ได้ ก็ได้! ฉันเข้าใจค่ะว่าเราต้องประจบยัยแก่นั้น เพื่อที่ว่าพอนางตายเราจะได้ ได้มรดก!
- เนวิล (พูดลุกขึ้น แล้วรีบเดินไปที่ยกพื้น โกรธมาก) มันไม่ใช่เรื่องของการประจบประแจง! เธอไม่น่ามองเรื่องนี้เป็นแบบนี้เลย คุณหญิงท่านไม่มีอำนาจตัดสินใจในเรื่องเงินทั้งนั้น คุณท่านมอร์ทิเมอร์ทำพิธีกรรมไว้แล้วว่ามีคนจัดการทรัพย์สินทั้งหมดของท่านไว้จนกว่าคุณหญิงจะเสียชีวิต ไม่ว่าจะอย่างไร มรดกก็จะตกเป็นของผม และภรรยาอยู่แล้วตามกฎหมาย ทั้งหมดที่ท่านทำนั้นก็เพราะรักผมทั้งนั้น
- เคย์ ค่ะ แต่ท่านไม่ได้รักฉัน! ท่านเกลียดฉันจะตาย
- เนวิล อย่างเงาเลยขอร้อง
- เคย์ (เดินไปทางซ้ายของเก้าอี้เท้าแขนฝั่งซ้ายค่อนกลาง) ท่านเกลียดฉันจริงๆนะ ตาแข็งๆไร้วิญญาณนั้นมองฉันหัวจรดเท้าอย่างดูถูกทุกครั้งที่เราเจอกัน! แล้วยัยแมรี อัลดินนั้นก็ทำอย่างกับฉันเป็นคนแปลกหน้าที่เจอกันบนรถไฟ ทุกคนยอมให้ฉันอยู่ที่นี้ก็เพื่อคุณหญิงทุกซ์ทรามา คุณไม่เข้าใจสถานการณ์เลยหรือคะ?
- เนวิล ทุกคนก็รักคุณมากๆนะเคย์ (เดินไปที่โต๊ะกาแฟ โยนนิตยสารลงบนโต๊ะ) คุณคิดไปเองทั้งหมด
- เคย์ ค่ะ ทุกคนทำตัวสุภาพ แต่ทุกคนก็รู้ว่าทำแบบนั้นแล้วฉันจะยิ่งหงุดหงิด อย่างไรก็ตามพวกเขาก็เห็นเป็นฉันคนนอกอยู่ดีนั่นแหละ
- เนวิล ก็เป็นเรื่องธรรมดา
- เคย์ อ้อ ค่ะ ฉันก็คิดว่ามันเป็นเรื่องธรรมดา เพราะทุกคนรักยัยออเดรย์ใจคะ ใช่มั้ยล่ะ? (หันไปมองประตูทางซ้าย) ออเดรย์ผู้น่ารัก ขาดตระกูลดี เยือกเย็น แต่จิตใจไร้ชีวิต! ยัยคุณหญิงไม่เคยให้อภัยฉันเลยที่ไปแย่งตำแหน่งเมียคุณมาจากนาง! (กลับตัว เดินไปที่เก้าอี้เท้าแขน ทางซ้ายค่อนกลางและโน้มตัวพิงพนัก) จะบอกอะไรให้ล่ะ นังออเดรย์ทำฉันขุ่นขื่นจนพอง ไม่เคยมองออกเลยว่านางคิดอะไร รู้สึกอะไรอยู่
- เนวิล (ลุกขึ้นนั่งบนโซฟา) โธ่ ี่เง่าน่าเคย์ อย่าทำตัวไร้สาระได้ไหม
- เคย์ นังออเดรย์คงแค้นคุณมากที่มาแต่งงานกับฉัน ฉันเคยเห็นนะ ครั้งหรือสองครั้งนี่แหละ มันมองคุณด้วยสายตาที่น่ากลัวมากทีเดียว
- เนวิล คุณก็แค่อดคติน่าเคย์ ออเดรย์ทำตัวน่ารักจะตายไป ไม่มีใครจะนิสัยดีเท่าเธออีกแล้ว
- เคย์ คุณเดินๆก็เป็นอย่างนั้น แต่ความจริงแล้วไม่ใช่ มีอะไรซ่อนอยู่ ฉันรู้ดีเลยล่ะ (รีบวิ่งไปที่โซฟาทางขวาของเนวิลแล้วคุกเข่าลงข้างๆเขา) ฉันขอเถอะนะ เราไปจากที่นี่กันเถอะ ตอนนี้เลย ก่อนที่ทุกอย่างจะสายเกินไป

เนวิล อย่าเล่นใหญ่ได้ไหมเคย์ ผมจะไม่ทำให้คุณหญิงเสียใจเพียงแค่เพราะคุณคิดมากในเรื่องไม่เป็นเรื่อง!

เคย์ มันเป็นเรื่องแน่ะ ฉันว่ามีบางสิ่งที่คุณไม่รู้เกี่ยวกับนังออเดรย์ผู้เลอค่าของคุณ

(คุณหญิงเทรสลีเลียน และ ทรีฟส์ เข้ามาจากประตูกระจก)

เนวิล (โกรธจัด) เขาไม่ใช่ออเดรย์ผู้เลอค่า... ของผม!

(คุณหญิงเทรสลีเลียน ตรงเข้ามาที่ด้านหลังโซฟา)

เคย์ ไม่ใช่เหรอ? ใครก็คงคิดว่าคุณยังรักมันอยู่ ก็เล่นติดตามมันไปซะทุกที่แบบนั้น! (ในที่สุดของเห็นคุณหญิง)

คุณหญิง ไม่ลงไปว่ายน้ำหรือจ๊ะ แม่เคย์?

เคย์ (ลุกขึ้น ประหม่า) ก็... ว่าจะไปคะ

คุณหญิง น้ำขึ้นสูงทีเดียววันนี้ ว่ายน้ำกันสนุกแน่ (ใช้ไม้เท้าเคาะขาโซฟา) แกละ เนวิล?

เนวิล (ขุ่นเคือง) วันนี้ไม่อยากครับ คุณหญิงป้า

คุณหญิง (กับเคย์) ฉันคิดว่า เพื่อนของเธอ รอเธออยู่ข้างล่างโน่นแน่ะ (เคย์ ลังเลไปครู่ ก่อนจะเดินข้ามฝั่งไปออกประตูกระจก ทรีฟส์ เดินมาหน้าเวทีฝั่งขวา) แกทำตัวแย่มากนะเนวิล แกต้องลุกขึ้นต้อนรับฉันสิเวลาที่ฉันเดินเข้ามาในห้อง เป็นอะไร ลืมเรื่องกิริยา มารยาทไปเสียหมดแล้วหรือ?

เนวิล (รีบลุกทันที) ขออภัยครับคุณหญิงป้า

คุณหญิง (ไปที่เก้าอี้เท้าแขนฝั่งซ้ายก่อนกลาง) แกทำให้พวกเราทุกคนอึดอัดไม่สบายใจ ไม่ต้องสงสัยเลยว่าทำไมเมียแกถึงหงุดหงิดงุ่นง่านอย่างนั้น

เนวิล เมียผม... ออเดรย์หรือครับ?

คุณหญิง ตอนนี่เคย์เป็นเมียแก

เนวิล ผมคิดว่าคนเคร่งศาสนาอย่างคุณหญิงป้าจะรับไม่ได้เสียอีก

คุณหญิง (นั่งลงบนเก้าอี้เท้าแขน) แกหยาบคายเกินไปแล้วนะเนวิล

(เนวิล ไปทางขวาของคุณหญิงเทรสลีเลียน ฉวยมือหล่อน แล้วเข้าไปหอมแก้มเบาๆ)

เนวิล (จู่ๆก็ไปรยเสน่ห์ทันที) ผมต้องขออภัยคุณหญิงป้าด้วยจริงๆครับ ให้อภัยผมด้วยเถิด ผมก็แค่กังวลมากจนไม่รู้ตัวว่าพูดอะไรออกไป

(ทรีฟส์ นั่งลงบนเก้าอี้ริมทางขวา)

คุณหญิง (อย่างรักใคร่) หลานรัก แกคาดหวังว่าความคิดโง่ๆ ที่จับเอาเมียเก่าเมียใหม่มาเจอกัน พยายามให้เขาเป็นเพื่อนกัน มันจะเกิดผลยังไงหรือ?

เนวิล (อย่างชาญฉลาด) ผมคิดว่ามันเป็นเรื่องสมเหตุสมผลที่สุดแล้วครับ

คุณหญิง ไม่สมเหตุสมผลอย่างยิ่งกับผู้หญิงสองคนนั้น

เนวิล ออเดรย์ก็ไม่มีปัญหาอะไรนี่ครับ

- ทรีฟล์** ความคิดนี้มันมาจากไหนหรอเนวิล? *(เนวิลปล่อยมือจากคุณหญิง แล้วเดินไปทางโซฟา)*
- เนวิล** *(อย่างกระตือรือร้น)* คือ ผมบังเอิญเจอออเดรย์ที่ลอนดอนนะครับ เธอดูปกติดี น่ารักเหมือนเดิม ดูไม่ได้ฝงใจ หรือมาดร้ายอะไรแบบนั้น ขณะที่ผมคุยกับเธอ จู่ๆก็คิดว่ามันน่าจะเหมาะนะ ถ้า... ถ้าคุยกับเธอ จะเป็นเพื่อนที่ดีต่อกันได้ ถ้าเราอยู่ด้วยกันได้ทั้งสามคน แล้วจะมีที่ไหนเล่าครับ ที่จะอยู่ด้วยกันอย่างอบอุ่นได้เท่าที่นี้
- ทรีฟล์** มันเป็นความคิดของเธอคนเดียวเลยหรอ?
- เนวิล** ใช่สิครับ เป็นความคิดผม แล้วออเดรย์ก็ยินดีที่จะ... ลอง
- ทรีฟล์** แล้วแม่เคย์เขายินดีด้วยไหม?
- เนวิล** เอ่อ ก็... ไม่นะครับ จริงๆผมก็รำคาญเคย์หน่อยๆ ไม่เข้าใจว่าทำไม ผมหมายถึง ถ้าใครจะคัดค้าน ก็ควรจะเป็นออเดรย์มากกว่า
- คุณหญิง** *(ลุก)* แหม ฉันคงแก่เกินไปเสียแล้ว *(ทรีฟล์ก็ลุกเช่นกัน)* ไม่ว่าคนสมัยนี้จะทำอะไร ฉันก็มองเป็นเรื่องเหลวไหลทั้งสิ้น *(เดินไปทางประตูซ้าย)*
- ทรีฟล์** *(ไปทางประตูซ้ายเช่นกัน)* คนเราควรปรับตัวให้เข้ากับยุคสมัยนะ คามิลา *(เปิดประตู)*
- คุณหญิง** เหนื่อยเหลือเกิน ฉันคงต้องเอนหลังสักหน่อยก่อนมือเที่ยง *(หันหาเนวิล)* ทำตัวดีๆละเนวิล ไม่ว่าจะเกิดเหตุหรือไม่มีก็ตาม แม่เคย์ก็หึงแกอยู่ *(ย้ำคำด้วยการใช้ไม้เท้าเคาะพรม)* ฉันจะไม่ทนให้มีเรื่องเสื่อมเสียในบ้านของฉันเด็ดขาด *(พูดออกไปนอกเวที ทางซ้าย)* นี่ แมรี ฉันอยากไปเอนหลังที่โซฟาในห้องหนังสือ *(คุณหญิงออกไป ทรีฟล์ ปิดประตูตามหลัง)*
- เนวิล** *(นั่งบนโซฟา)* คุณหญิงป่าทำอย่างกับผมอายุ 6 ขวบ
- ทรีฟล์** *(เดินไปทางขวา หันหลังให้คนดู)* อายุปูนนั้น ก็สมเหตุผลผลที่จะมองเธอเป็นเด็ก 6 ขวบนั้นละ
- เนวิล** *(พยายามสงบสติอารมณ์อย่างยากลำบาก)* ครับ คงจะเป็นอย่างนั้น... แก่แล้วไม่มีอะไรดีเลยนะ
- ทรีฟล์** *(นั่งไปสักพักแล้วหันกลับมา)* แต่มันก็มีข้อดีเหมือนกันนะ ฉันยืนยันได้ *(อย่างประชดประชัน)* เช่น ไม่ต้องมีอารมณ์ร่วมอะไรกับใครเลย...
- เนวิล** *(ยิ้มมุมปาก)* เป็นข้อดีที่เดียว *(ลุกขึ้นและไปที่หน้าต่าง)* ผมว่า ผมควรไปง้อเคย์สินะครับ แต่ผมก็ยังไม่เข้าใจอยู่ดีว่าเธอจะโกรธอะไรผมขนาดนี้ ถ้าออเดรย์จะหึงผมก็พอจะเข้าใจได้ ทำไมเป็นเคย์ก็ไม่รู้ ป้าเข้าใจไหมครับ? *(เขายิ้ม แล้วออกไปผ่านประตูกระจก)*
- ทรีฟล์** นั่งดูคางอย่างใช้ความคิดอยู่พักใหญ่ จากนั้นจึงเดินไปที่ตะกร้าขณะ หยิบภาพออเดรย์ที่ถูกฉีกขาดขึ้นมา เดินไปที่ตู้หนังสือเพื่อจะเอาใส่ในช่องเอกสาร แต่ **ออเดรย์** เข้ามาจากทางซ้ายพอดี มองไปรอบๆเผื่อว่า **เนวิล** จะอยู่ในห้อง หล่อนถือนิตยสารเข้ามาเล่มหนึ่ง
- ออเดรย์** *(เดินเข้ามาหน้าโต๊ะกาแฟ ประหลาดใจ)* คุณป้ามารธา... ทำอะไรกับรูปของหนูคะนั้น? *(วางนิตยสารบนโต๊ะ)*
- ทรีฟล์** *(หันไป ยื่นภาพให้ออเดรย์ดู)* เหมือนว่าจะมีคนฉีกมันขาดนะจ๊ะ
- ออเดรย์** ใครกันคะ?
- ทรีฟล์** ยัยแบร์เรตต์ล่ะมั้ง ป้าว่า เขาเป็นแม่บ้านที่ใส่หมวกเงิจะ ที่เข้ามาทำความสะอาดห้องนี้เนะ ป้าจะเอามาเก็บไว้จนกว่าจะหาทางซ่อมมันได้ *(ทั้งสองมองตากันครู่หนึ่ง ก่อนที่ทรีฟล์จะเอาภาพเก็บในช่องเก็บเอกสารของตู้หนังสือ)*

ออสเตรีย แบริร์เรตต์ไม่ได้ทำหรือก ไซไหมคะ?

ทรีฟส์ ป้าไม่รู้เรื่องอะไร แต่คิดว่าไม่ใช่จ๊ะ

ออสเตรีย เคย์หรือเปล่านั้นคะ?

ทรีฟส์ ป้าบอกว่าป้าไม่รู้ใจจ๊ะ

(เสียบกันไปพักหนึ่ง ระหว่างนั้น ออสเตรีย เดินไปที่เก้าอี้ทำแขนฝั่งขวา)

ออสเตรีย โธ่ หนูอึดอัดจังเลยคะป้า

ทรีฟส์ แล้วทำไมหนูถึงตัดสินใจมาที่นี่ล่ะ?

ออสเตรีย เพราะหนูจะมาที่นี่เวลานี้เสมอเลยคะ (เดินไปอยู่หน้าเก้าอี้ทำแขนซ้ายก่อนกลาง)

ทรีฟส์ แต่ในเมื่อเนวิลเองก็จะมา ทำไมหนูไม่เลื่อนไปก่อน?

ออสเตรีย หนูทำไม่ได้คะ คือหนูมีงานคะป้า หนูจำเป็นต้องหาเงิน แล้วงานที่ทําก็ให้หยุดแค่สองอาทิตย์นี้ หนูไม่สามารถเปลี่ยนวันหยุดได้เลย

ทรีฟส์ งานดีไหม?

ออสเตรีย ก็ไม่ใช่ว่าดีคะ แต่ได้เงินดี

ทรีฟส์ (เดินไปทางขวาของโต๊ะกาแฟ) แต่ ออสเตรียจ๊ะ เนวิลเป็นคนฐานะค่อนข้างดีทีเดียว ทางกฎหมาย เมื่อหย่ากันแล้วเขาควรจะต้องจ่ายค่าเสียหายให้มิใช่หรือ?

ออสเตรีย หนูไม่เคยรับเงินจากเนวิลสักเพนนีเดียว แล้วก็รับไม่ได้ด้วยคะ

ทรีฟส์ อย่างนั้นหรือ อย่างนั้นหรือ... ตอนป้าเป็นทนาย ลูกความบางคนก็มองอย่างนั้น ป้าเลยต้องเตือนเขาไว้บ้าง บางทีท้ายที่สุด คนเราก็ต้องยอมปล่อยให้สามัญสำนักทำงานบ้างนะจ๊ะ ป้ารู้ว่าหนูไม่ค่อยมีเงินเป็นของตัวเอง ดังนั้นมันยุติธรรมและเหมาะสมที่สุดแล้วที่เนวิลจะจ่ายเงินให้หนูเอาไว้ดูแลตัวเองบ้าง แล้วคนแบบเขาก็จ่ายได้แน่นอน ใครเป็นทนายของหนูจ๊ะ? เพราะป้าน่าจะช่วยเหลือ...

ออสเตรีย (นั่งบนเก้าอี้ทำแขนฝั่งซ้าย) ไม่ใช่เรื่องทนายหรือคะ หนูไม่เอาอะไรจากเนวิลเอง ไม่เอาสักอย่างเดียว

ทรีฟส์ (มองอีกฝ่ายอย่างครุ่นคิด) ป้าเข้าใจ หนูตัดสินใจแล้ว... เด็ดขาดเสียด้วย

ออสเตรีย คะป้าจะมองแบบนี้ก็ได้

ทรีฟส์ เนวิลเป็นคนต้นคิดจริงๆไซไหม เรื่องที่คิดจะมาที่นี่นะ?

ออสเตรีย (เสียบขาด) ไซสิคะ

ทรีฟส์ แล้วหนูก็เห็นด้วย?

ออสเตรีย คะหนูเห็นด้วย ทำไมจะไม่ล่ะคะ?

ทรีฟส์ สถานการณ์เลยไม่ค่อยดีเท่าไรไซไหมล่ะ?

ออสเตรีย แต่หนูก็ไม่ได้ทำอะไรผิดนี่คะ

ทรีฟล์ ไซ่ หนูไม่ผิด ชัดเจนเลยละ

ออเดรย์ (ลูก) ป้าหมายความว่ายังไงคะ?

ทรีฟล์ ป้าแค่สงสัย...

ออเดรย์ ป้ารู้ไหมคะว่า บางทีหนูก็... กลัวป้าหน่อยๆ

ทรีฟล์ ทำไมล่ะจ๊ะ?

ออเดรย์ ไม่รู้สิคะ หนูว่าป้าเป็นคนฉลาดหลักแหลมมากทีเดียว แล้วก็ช่างสังเกต บางทีหนูก็...

แมรี่ (เข้ามาจากทางซ้าย) คุณออเดรย์ขา ช่วยไปหาคุณหญิงที่เกิดค่ะ คุณหญิงให้ตาม ท่านอยู่ในห้องหนังสือ

ออเดรย์ ได้สิจ๊ะ (ออกไปทางด้านซ้าย **ทรีฟล์** นั่งบนโซฟา **แมรี่** ไปที่ถาดเครื่องดื่ม เก็บแก้วที่ใช้แล้ว)

ทรีฟล์ แมรี่ เธอคิดว่าจริงๆแล้ว ใครเป็นคนวางแผนให้พวกนั้นมาเจอกันหรือ?

แมรี่ (เดินไปทางขวาของถาดเครื่องดื่ม) คุณออเดรย์ละมังคะ

ทรีฟล์ ทำไมล่ะจ๊ะ?

แมรี่ (ไปทางซ้ายของ**ทรีฟล์**) ดิฉันคิดว่า... คุณเขายังรักสามีเก่าอยู่คะ

ทรีฟล์ เธอคิดอย่างนั้นหรือ?

แมรี่ แล้วจะเป็นอย่างอื่นได้หรือคะคุณ? คุณเนวิลเขาไม่ได้รักคุณเคย์จริงๆหรอกคะ คุณน่าจะรู้

ทรีฟล์ (อย่างครมคาย) ความลุ่มหลงแบบฉับพลันเช่นนี้คงอยู่ได้ไม่นานหรอก

แมรี่ คุณคิดว่าคุณออเดรย์น่าจะมีศักดิ์ศรีมากกว่านี้สินะคะ

ทรีฟล์ จากประสบการณ์ของฉันทนะ **ศักดิ์ศรี** เป็นคำที่ผู้หญิงอย่างเรามากใช้เสมอ แต่เราก็พูดแต่ปาก ใจเราไม่เคยมีศักดิ์ศรีได้เลย เมื่อไรก็ตามที่มันเป็นเรื่องของความรัก

แมรี่ (อย่างขมขื่น) ดิฉันไม่มีวันรู้หรอกคะ (มองออกไปนอกหน้าต่าง) ขอตัวนะคะ (ออกไปทางซ้าย)

(**ทามิรา** เข้ามาจากประตูกระจก ในมือถือหนังสือมาเล่มหนึ่ง)

ทรีฟล์ อ้าว แม่หนูทามิรา ลงไปที่ท่าเรือมาหรือ?

ทามิรา (เดินมากลางเวที) เปล่าค่ะ หนูไปนั่งอ่านนิยายสืบสวนมา ไม่ค่อยสนุกเท่าไร (มองหนังสือ) จริงๆนะคะ ทุกเรื่องเลย มักจะเริ่มเรื่องผิดที่ เริ่มที่การฆาตกรรม แต่ฆาตกรรมไม่ใช่จุดเริ่มเรื่องที่ตลกหรือคะ

ทรีฟล์ อย่างนั้นหรือ? แล้วควรเริ่มตรงไหนจ๊ะ?

ทามิรา ในความคิดหนูนะคะ ฆาตกรรมควรเป็นจุดจบของเรื่อง (นั่งที่เก้าอี้ทำแขน ทางซ้ายเยื้องกลาง) เพราะเนื้อเรื่องจริงๆ มันควรจะเกิดขึ้นก่อนหน้านั้น บางทีก็หลายปีก่อนเกิดเหตุฆาตกรรม มันควรจะเป็นอย่างนั้นค่ะ เหตุผลและสถานการณ์ที่ชักจูงให้ตัวละครมาพบกันในที่ที่หนึ่ง วันวันหนึ่ง ช่วงเวลาใดเวลาหนึ่ง จากนั้น... ทุกอย่างจึงค่อยนำไปสู่... ช่วงเวลาสังหาร

ทรีฟล์ (ลูกขี้ม) เป็นวิธีคิดที่น่าสนใจจ๊ะ

ทามิรา (อย่างขอโทะขอโทย) เกรงว่า หนูจะอธิบายความคิดตัวเองได้ไม่ค่อยดีเท่าไหร่นะคะ

ทรีฟล์ (เดินไปที่โตะกาแพ) ป้าว่าหนูอธิบายได้ดีแล้วจะ (ใช้โตะกาแพแทนลูกโลก) คนที่อยู่ต่างที่ต่างถิ่น นิสัยต่างกัน มาบรรจบพบเจอกันในสถานที่หนึ่ง ในช่วงเวลาใดเวลาหนึ่ง แล้วทุกสิ่งก็มุ่งไปสู่ช่วงเวลาสังหาร (เจียบไปพักหนึ่ง) ช่วงเวลาสังหาร (ทรีฟล์ มองทามิรา ไฟค่อยๆเผาจนมีดสนิทรระหว่างม่านเคลื่อนปิด)

- จบฉาก 1 -

ฉาก 2

ฉาก: เหมือนเดิม หลังมื่อค่ำ 4 วันต่อมา เมื่อม่านเปิด แสงค่อยสว่างขึ้น ม่านตรงหน้าต่างปิดไว้ครึ่งเดียว ประตูกระจกเปิดกว้าง ม่านก็ไม่ได้รู้ดปิด คินนี่อากาศอบอุ่น ค่อนข้างอบอ้าว และเมฆหนา **เคย์** นั่งอยู่ที่โซฟายาวกำลังสูบบุหรี่ เธออยู่ใน เครสออกงาน และดูจะขุ่นมัว เบื่อหน่าย **เท็ด ลาดิเมอร์** ยืนอยู่บนยกพื้น มองออกไปนอกหน้าต่าง เขาเป็นคนผิวเข้มที่หน้าตาดีมาก อายุราวๆ 26 ปี สู้สำหรับมื่อค่ำของเขาดูเหมาะกับสีผิวของเขาอย่างยิ่ง ทั้งสองกำลังสนทนากันในขณะที่แบร์เร็ดกำลังทำ ความสะอาด เก็บแก้วเครื่องดื่มเข้าไปในครัว

เคย์ (เจียบไปครู่) เท็ด ฉันขอบอกเลยว่าคินนี่มันวุ่นวายจนน่าฆ่า

เท็ด (หันมอง) คุณน่าจะเชื่อผมและไปที่โรงแรมนั้นอย่างที่ผมบอก (ขยับลงมาตรงสุดขอบยกพื้น) มีงานเต้นรำด้วย วง ไม่ได้ดังอะไร แต่ก็น่าสนใจ

เคย์ ฉันอยากไปจะตาย แต่เนวิลไม่ให้ไป

เท็ด เลยต้องทำตัวเป็นแม่บ้านแสนดีนี่นะ

เคย์ ใช่ แล้วก็ไ้รางวัลเป็นการต้องมานั่งเบื่องจนจะตายอยู่นี่ไง

เท็ด เป็นชะตากรรมของแม่บ้านทุกคน (มองไปที่แบร์เร็ด สลื่อว่าให้ออกจากห้องนี้ไปซะ หล่อนจึงออกไปทางซ้ายของเวที จากนั้นเขาขยับไปใกล้เครื่องเล่นแผ่นเสียงตรงที่นั่งติดหน้าต่าง) มีแผ่นเพลงเด่นบ้างไหม? อย่างน้อยเรามาเต้นกัน ดีกว่าจะได้ไม่เบื่อ

เคย์ ไม่มีอะไรแบบนั้น ที่นี่ หรือ มีแต่โมสาร์ท กับ บาค พวกเพลงคลาสสิคนี่ะ

เท็ด (ไปที่โตะกาแพ) เอ้อ อย่างน้อยคินนี่เราก็ไม่ต้องเจอยัยคุณหญิงหนึ่งเหี้ยวนั้น (หยิบบุหรี่ออกจากกล่อง) นางไม่เคยลงมากินมื่อค่ำเลยนี่ หรือนางไม่มาเพราะว่าผมอยู่ด้วย? (จุดบุหรี่สูบ)

เคย์ คุณหญิงนางเข้าอนตอนหนึ่งทุ่มทุกวัน นางเป็นโรคหัวใจอ่อนแอ หรืออะไรสักอย่าง เลยต้องให้คนเอาใส่ถาด ขึ้นไป เสิร์ฟถึงที่นอน

เท็ด ไม่ใช่ชีวิตที่น่าสนุกสักเท่าไร

เคย์ (ลูกพรวดขึ้น) ฉันเกลียดบ้านนี้สุดๆ (เดินไปหน้าโซฟา แล้วอ้อมไปทางขวา) เราไม่น่าจะมาที่นี่เลยให้ตายเหอะ

เท็ด (เข้าไปทางซ้ายของหล่อน) ไฉนที่รัก เป็นอะไรไป?

เคย์ ไม่รู้สิ (ข้ามไปยืนด้านหน้าเก้าอี้เท้าแขนตัวที่อยู่ทางซ้ายค่อนกลางเวที) แคบางครั้งฉันก็... กลัว

เท็ด (เดินไปทางขวาของโตะกาแพ) พุดจาไม่สมกับเป็นคุณเลย เคย์

- เคย์ (สงบสติอารมณ์ได้) ไม่สมกับเป็นฉันเลยใช่ไหมล่ะ แต่บรรยากาศมันประหลาดมาก ฉันไม่รู้ว่าเป็นอะไร แต่ฉันว่านางออสเตรียน่าจะอยู่เบื้องหลังเรื่องนี้ทั้งหมด
- เท็ด มันก็แค่ความคิดโง่ๆของเนวิล พาคูณมาที่นี่พร้อมกับเมียเก่า
- เคย์ (นั่งเก้าอี้เท้าแขนตัวที่อยู่ทางซ้ายค่อนกลาง) ฉันไม่คิดว่ามันเป็นความคิด ของเขา ฉันเชื่อว่า นาง บังคับให้เขาทำแบบนี้
- เท็ด ทำไมคิดอย่างนั้นล่ะ?
- เคย์ ไม่รู้สิ เพื่อที่จะสร้างปัญหาให้ฉันล่ะมั้ง
- เท็ด (เข้าไปหาเคย์แล้วลูบแขนหล่อ่น) เธอแค่ อยากรู้อยากเห็นเท่านั้นแหละน่า ที่รักของผม
- เคย์ (จับมือเขาออกจากแขนตัวเอง หงุดหงิด) ฉันไม่อยากรู้อะไร และฉันไม่ใช่ที่รัก ของคุณ
- เท็ด คุณเป็น ของผม แน่ ถ้าไม่มีไอ้เนวิลนั่น (ไปที่ถาดเครื่องดื่ม เทวิสก็ผสมโซดาสองแก้ว) แล้วนี่ เนวิลอยู่ไหนล่ะ
- เคย์ ไม่รู้สิคะ
- เท็ด พวกนั้นไม่ใช่คนเข้าสังคมเลยนะ ออเครียออกไปคุยกับยัยป้าทริฟส์ที่ระเบียง คุณหาที่มานั่งก็เอาแต่เดินไปเดินมาในสวนคนเดียว สูดบุหรี่ยาวแล้วมวนแล้วสูดสูด น่าคบกันทั้งนั้น
- เคย์ (รังเกียจ) ฉันไม่สนใจทำอะไรทั้งนั้นแหละ ถ้าพวกบ้านนั้นจะจมน้ำตายกันหมด... ยกเว้นเนวิล
- เท็ด ผมจะมีความสุขกว่านี้อีก ที่รัก ถ้าคุณรวมเนวิลเข้าไปด้วย (ถือแก้วเครื่องดื่มไปให้ เคย์) ดื่มซะ คนดี คุณจะรู้สึกดีกว่านี้มากเลยล่ะ (เคย์ รับเครื่องดื่มไปจิบ)
- เคย์ พระเจ้า แรงมาก
- เท็ด เดิมโซดาไหม?
- เคย์ ไม่ใช่เนวิล ฉันว่าเธอไม่น่าจะออกตัวแรงขนาดนั้นว่าไม่ชอบเนวิล
- เท็ด ก็เขามีอะไรให้ผมชอบล่ะ? เขาไม่ใช่คนประเภทที่ผมจะชอบ (ชมชื่น) สุภาพบุรุษอังกฤษตามอุดมคติ เล่นกีฬาเก่ง ถ่อมตัว ดูดี มีความเพียบพร้อมทุกอย่าง ได้ในทุกๆสิ่งที่ตัวเองต้องการ รวมไปถึงสาวน้อยของผมด้วย
- เคย์ ฉันไม่ใช่สาวน้อย ของเธอ
- เท็ด (เดินไปอยู่หลังโต๊ะกาแฟ) ใช่สิ ถ้าเกิดผมรวยได้เท่าเนวิล...
- เคย์ ฉันไม่ได้แต่งงานกับเนวิลเพราะเงิน
- เท็ด โอ๊ยผมเข้าใจดีเลย ค่าสินไหมชดเชยเดอเรเนียน ดวงตาเป็นประกายอย่างน้ำค้าง...
- เคย์ ฉันแต่งงานกับเนวิล เพราะฉันตกหลุมรักเขา
- เท็ด ผมไม่ได้บอกว่าคุณไม่รักเขา ที่รัก แต่เงินเขาน่ะช่วยผลักดันให้คุณตกได้แรงขึ้น
- เคย์ คิดอย่างนั้นจริงๆหรือ?
- เท็ด (เดินไปตรงกลางเวที) ก็อยากจะเชื่ออย่างนั้น ผมจะได้ไม่ต้องเจ็บนัก

- เคย์** (ลุกขึ้น เดินไปทางซ้ายของเขา) เธอเป็นคนน่ารักนะเท็ด ฉันไม่รู้ว่าจะชีวิตจะเป็นยังไง ถ้าไม่มีเธอ
- เท็ด** ลองรักกันดูไหมล่ะ ผมก็อยู่ข้างคุณเสมอนั่นแหละ คุณน่าจะรู้อยู่แล้ว ทาสรักที่ชื่อสตีล หรือสัตว์เลี้ยงที่รักดี.. จะชื่อสตีล หรือสัตว์เลี้ยง ก็ขึ้นอยู่กับว่าใช้เรียกผู้ชายหรือผู้หญิง (จูบไหล่ เคย์)
- (ทันใด แมรี เข้ามาทางฝั่งซ้าย สวมกระโปรงงานดินเนอร์แบบเรียบร้อย เคย์ รับผิดชอบจากเท็ดไปที่ยกพื้นทางฝั่งซ้าย)
- แมรี** (ซื่อๆ) มีใครเห็นคุณทรีฟส์ไหมคะ คุณหญิงเทรสสิเลียนต้องการพบท่าน
- เท็ด** อยู่ตรงระเบียงข้างนอกนะ แมรี
- แมรี** ขอขอบคุณค่ะคุณเท็ด (ปิดประตู) อากาศอบอุ่นอย่างไรไม่รู้ ดิฉันว่าน่าจะมีพายุเข้า (เดินไปที่ประตูกระจก)
- เท็ด** หวังว่าจะยังไม่เข้าจนกว่าผมจะกลับถึงโรงแรมนะ (เดินไปทางซ้ายของแมรี แล้วมองออกไปข้างนอก) ผมไม่ได้เอาเสื้อโค้ทมา ถ้าฝนตกละก็คงเปียกโชกถึงเนื้อหนังระหว่างเดินไปที่ท่าเรือ
- แมรี** ดิฉันจะหามให้คุณยืมให้ได้เลยคะ ถ้าจำเป็น ไม่เช่นนั้น คุณเนวิลคงจะให้คุณยืมเสื้อกันฝนของเขาได้ (ออกไปทางประตูกระจก)
- เท็ด** (เดินไปกลางเวที) น่าสนใจ ผมว่าเขาเป็นม้ามืดทีเดียว
- เคย์** ฉันทึ่งนางมากกว่า (รีบไปที่เก้าอี้เท้าแขนฝั่งซ้ายค่อนกลาง นั่งและจิบวิสกี้) ก้มหน้าก้มตาเป็นทาสอารมณ์ยัยแก่นั้น แล้วก็ไม่ได้อะไรเลยสักอย่าง เงินมรดกของนางก็จะตกมาที่ฉัน กับเนวิลอยู่ดี
- เท็ด** (ไปทางขวาของเคย์) บางที เขาอาจไม่รู้เรื่องมรดก
- เคย์** ถ้าอย่างนั้นคงตกลงมาดู (ทั้งคู่หัวเราะ)
- ออเดรย์ และ ทรีฟส์** เข้ามาทางประตูกระจก ทรีฟส์ ใส่ชุดเดรสอย่างโบราณ ออเดรย์ สวมเดรสงานเลี้ยง หล่อเหลาเท็ด และ เคย์ อยู่ด้วยกัน จากนั้นเดินมาอยู่หน้าโซฟา ทรีฟส์ หุคอยู่หน้าประตู และหันหน้ามองข้ามไหล่ก่อนพูด
- ทรีฟส์** ฉันทึ่งขอตัวไปพูดคุยสักเพะหะกับคุณหญิงเทรสสิเลียนเสียหน่อย น่าจะคุยกันเรื่องความทรงจำ ข่าวน่าสนใจอะไรเทือกนั้น พูดจาว่าร้ายใส่กันบ้าง เธอก็รู้ละ มันเป็นการเพิ่มรสชาติให้บทสนทนาได้ดีทีเดียว (เดินไปทางประตูฝั่งซ้าย) จริงไหมจ๊ะ ออเดรย์?
- ออเดรย์** ท่านเลือกคนที่ท่านต้องการแล้วก็เรียกไปคุยราวกับเป็นพระราชโองการของราชินีกุล
- ทรีฟส์** กล่าวได้ฉลาดมาก ออเดรย์ ป้ารู้สึกถึงความเป็นราชินีกุลจากคุณหญิง เทรสสิเลียนได้เสมอ (ออกไปทางซ้าย)
- ออเดรย์** (เฉื่อยชา) ร้อนมากเลยนะคะ ว่าไหม? (นั่งบนโซฟา)
- เท็ด** (เดินเข้าไปใกล้พัดเครื่องตี) เอา... เครื่องตีไหม?
- ออเดรย์** (ส่ายหัว) ไม่เป็นไรค่ะ อีกสักพักฉันคงจะไปนอนแล้ว
- (เงียบไปสักพัก เนวิล ก็เข้ามาทางซ้าย เขาสวมชุดสูทสำหรับดินเนอร์ ถือนิตยสารเข้ามาเล่มหนึ่ง)
- เคย์** คุณไปทำอะไรที่ไหนมาตั้งนานคะเนี่ย เนวิล?
- เนวิล** ผมต้องเขียนจดหมายสักสองสามฉบับนะเคย์ มีอะไรหลายอย่างที่จะต้องเขียนบอกคนโน้นคนนี้
- เคย์** (ลุก) คุณควรจะไปทำอะไรแบบนั้น ตอนอื่น! (ไปที่พัดเครื่องตี แล้ววางแก้วเหล้าของตัวเอง)

เนวิล (เดินไปอยู่หลังโต๊ะกาแฟ) ยิ่งเสร็จเร็วก็ยิ่งดีไม่ใช่เหรอ? อ้อ นี่ 'ลอนดอน อิลลัสเตรเตด' เห็นว่ามีคนอยากได้

เคย์ (ยื่นมือออกมา) ขอคุณค่ะเนวิล

ออสเตรย์ (แทบจะพร้อมไปกับเคย์) โอ้ ขอคุณค่ะเนวิล (ยื่นมือออกมาเช่นกัน เนวิล ลังเลว่าจะให้ใครดี)

เคย์ (เกือบทำตัวร้าย) ฉันทันทีแหละอยากได้ เอามาสิ

ออสเตรย์ (ลดมือลง งุนงง) อ้อ ขอโทษนะ ฉันทันทีว่าคุณคุยกับฉันนะค่ะเนวิล

เนวิล (ลังเลอีกสักพัก ท้ายที่สุดก็ยื่นให้ออสเตรย์) นี่ครับ ออสเตรย์

ออสเตรย์ เอ่อ แต่ว่า...

เคย์ (พยายามเก็บกดความโกรธ แทบจะร้องไห้) ในนี้มันอบอ้าวจริงๆ! (รีบไปที่โต๊ะกาแฟ หยิบกระเป๋าตัวเอง แล้วรีบไปที่โซฟา) ไปสูดอากาศกันดีกว่าเท็ด ฉันทนอยู่ในรูกุนนารังเกียจนี้ไม่ได้อีกต่อไปแล้ว! (แทบจะเดินสะดุดขณะที่เร่งออกไปจากห้อง)

(เห็นมองเนวิลอย่างโกรธแค้น ก่อนจะเดินตามเคย์ออกไป เนวิลโยนนิคยสารลงบนโต๊ะกาแฟ)

ออสเตรย์ (ลุก ราบเรียบ) ไม่ควรทำแบบนั้นเลยเนวิล

เนวิล ทำไมล่ะ?

ออสเตรย์ (เดินไปอยู่หน้าโต๊ะ เคียงไปทางซ้าย) มันไม่ค่อยฉลาดเลยนะค่ะ ตามไปขอโทษเคย์เถอะนะค่ะ

เนวิล แล้วทำไมผมจะต้องขอโทษล่ะ?

ออสเตรย์ ไม่ว่าจะทำไมก็ควรค่ะ คุณหยาบคายกับภรรยาตัวเองมากไปแล้ว

(แมรี เข้ามาทางประตูกระจก ยืนอยู่หลังโซฟา)

เนวิล คุณเป็นภรรยาผมออสเตรย์ และจะเป็นตลอดไป (เห็นแมรีพอดี) อ้าว แมรี นี่เธอจะขึ้นไปหาคุณหญิงป่าหรือเปล่า?

(ออสเตรย์ เดินไปทางซ้ายสุดของยกพื้น)

แมรี (ข้ามไปทางซ้ายค่อนกลาง) ค่ะ ถ้าหากว่าคุณทริฟส์ ลงมาแล้ว (ทามีรา เดินเข้าผ่านประตูกระจก มายืนทางขวาของโซฟา เนวิลมองทามีราสักพัก จากนั้นออกไปทางประตูกระจกอย่างหนักอกหนักใจ) โธ่ เอ๊ย! นี่ดิฉันเหนื่อยที่สุดเท่าที่เคยเป็นแล้วในชีวิตนี้ หากคุณหญิงจะสั่งกระดิ่งเรียกอีกคืนนี้ ดิฉันมั่นใจเลยว่าจะหลับเป็นตายไม่ได้ยินเสียงมันแน่นอน (นั่งบนเก้าอี้เท้าแขนทางซ้ายค่อนกลาง)

ออสเตรย์ (หันมอง และเดินไปทางปลายยกพื้นฝั่งขวา) กระดิ่งอะไรกันจ๊ะ?

แมรี กระดิ่งในห้องดิฉันค่ะ หากคุณหญิงต้องการอะไรขึ้นมาตอนกลางคืน ท่านจะสั่งเรียก เป็นกระดิ่งแบบโบราณที่มีสายโยงไปถึงห้องคุณหญิงท่านค่ะ มันส่งเสียงได้เบามาก แต่คุณหญิงท่านยืนยันว่ามันคงจะใช้งานได้ดีกว่าระบบไฟฟ้า (ทาว) ขออภัยค่ะ อากาศมันอ้าวเกินไปจริงๆ เลี้ยงวงมากนะค่ะ

ออสเตรย์ ไปนอนดีกว่าไหมจ๊ะ แมรี เธอดูหมดแรงแล้วนะ

แมรี ดิฉันจะรีบไปเลยค่ะ ทันทีที่คุณทริฟส์เธอพูดธุระกับคุณหญิงเสร็จ ดิฉันจะรีบพาคุณหญิงไปขึ้นเตียง ตัวดิฉันจะได้ไปนอนเองได้เสียที แฮ็ เป็นวันที่เหนื่อยอะไรอย่างนั้นนะ

(เท็ด เข้ามาทางประตูกระจก และเดินมาทางขวาฝั่งใกล้คนดู)

ทามิรา ก็เหนื่อยจริงๆนะ

ออเดรย์ (หลังจากมองเท็ดพักเดียว) ทามิรา! ไปคุยกันตรงระเบียงไหม? (เดินไปหน้าประตูกระจก)

ทามิรา (เข้าไปหา ออเดรย์) ได้สิ ฉันจะเล่าให้เธอฟังเรื่องนิยายสืบสวนที่ฉันอ่านอยู่ด้วย... (ทั้งสองออกไป เจียบไปพักหนึ่ง ขณะที่เท็ดมองทั้งสองสาวเดินออกไปจากห้องจนพ้นสายตา)

เท็ด แมรี คุณกับผมเป็นแกะดำไม่เข้ากับใครสินะครับ คงต้องอยู่เป็นเพื่อนกันแล้วละ (ไปที่เก้าอี้รถเข็น) ขอรินเกล้าให้คุณนะครับ

แมรี ดิฉันไม่ตี้มคะ ขอขอบคุณ

เท็ด (รินเกล้าให้ตัวเอง) คู่หนึ่งก็ปรับความเข้าใจกันอยู่ในสวนกุหลาบ อีกคู่ก็เพื่อนรักวัยเด็กคุยสัพเพเหระกันที่ระเบียง แล้วพวกเราจะไปเข้ากับเขายังไงล่ะจริงไหม? เรามั่นคนนอกที่แท้จริง (มาอยู่สุดปลายยกพื้นฝั่งที่ใกล้คนดู ยกแก้วขึ้น) ต้มให้กับความเป็นคนนอกครับ แล้วก็ขอให้พวกคนในเขามีความสุขกันในนรก (ดื่ม)

แมรี คุณดูเศร้าณะคะ

เท็ด คุณก็เหมือนกันนะ

แมรี (นั่งไปเล็กน้อย) ก็ไม่เชิงนะคะ

เท็ด (ไปอยู่หน้าโต๊ะกาแฟทางขวา) มันรู้สึกอย่างไรกันหรือ ที่ต้องคอยตาม คอยประคอง วิ่งขึ้นว้างลงบันได รับใช้คุณหญิง แก่ๆนั้นทุกเมื่อเชิ้อวันไม่จบไม่สิ้นนะ ฮี?

แมรี ก็ดีกว่าไปทำอย่างอื่นนะคะ

เท็ด (ไม่เชื่อ) นั่นสินะ... (หันไปมองทางนอกระเบียง)

แมรี (นั่งไป) คุณดูไม่ค่อยมีความสุขเลยคะ

เท็ด ใคร? ผมนะหรือ?

แมรี คุณเคย...(วรรค) คุณรักคุณเคยมาเสมอใช่ไหมคะ?

เท็ด ก็ไม่เชิง

แมรี แล้วเขารักคุณไหมคะ?

เท็ด (ไปทางขวาค่อนกลาง) คงจะรัก... จนกระทั่งเนวิลเข้ามา เนวิลผู้ร่ำรวย และพื้นเพสูงส่ง (เดินไปทางซ้ายของโซฟา) ถ้ามีเงินเท่ามันผมก็ไปป็นเขาหิมาลัยได้เหมือนกันนั่นแหละ

แมรี คุณคงไม่ไปจริงๆหรือใช่ไหมคะ?

เท็ด ก็คงไม่แหละ (ฉับพลัน) เธอต้องการอะไรในชีวิตเธอ?

แมรี (ลุกขึ้น หลังจากหยุดทันที) มันน่าจะหายไปแล้วคะ

เท็ด ก็แค่ น่าจะ

แมรี่ ค่ะ... แค่น่าจะ (เดินไปที่ยกพื้น) ฉันก็แค่ต้องการเงินเล็กน้อยๆ ไม่ต้องเยอะหรอกค่ะ ขอแค่เพียงพอ

เท็ด เพียงพอสำหรับอะไร?

แมรี่ สำหรับจะใช้ชีวิตได้ด้วยตัวเองก่อนมันจะสายเกินไปค่ะ ฉันไม่เคยมีอะไรเป็นของตัวเองเลย

เท็ด (เดินไปทางขวาของแมรี่) คุณเกลียดพวกนั้นเหมือนผมไหม? พวก คนใน นะ

แมรี่ (รุนแรง) เกลียดพวกเขาหรือคะ? ฉัน... (หาว) ไม่หรือคะ ฉันเหนื่อยเกินกว่าจะเกลียดใครคะ

(ทรีฟส์ เข้ามาทางซ้าย)

ทรีฟส์ อ่า แมรี่ ถ้าเธอจะไม่ว่าอะไร คุณหญิงเทรสสิเลียนอยากให้เธอไปหาเขาตอนนี้ล่ะจะ ป้าว่าคุณหญิงเธอง่วงแล้วล่ะ

แมรี่ ดีเชียวค่ะ ขอบคุณนะค่ะ คุณทรีฟส์ เดี่ยวดิฉันจะขึ้นไปเลยค่ะ (ไปที่ประตูทางซ้าย) ดิฉันอาจจะไม่ได้กลับมาอีก ฉะนั้น... ราตรีสวัสดิ์นะค่ะ คุณลาติเมอร์ ราตรีสวัสดิ์ค่ะคุณทรีฟส์

เท็ด ราตรีสวัสดิ์ (แมรี่ ออกไปทางซ้าย ทรีฟส์ ไปตรงปลายฝั่งซ้ายของยกพื้น) ผมเองก็ควรจะต้องกลับได้แล้ว ถ้าโชคดีผมอาจจะไปถึงท่าเรือ และกลับไปโรงแรมได้ทันก่อนที่พายุจะเข้า (ไปที่โซฟา ทามิรา เข้ามาทางประตูกระจก)

ทามิรา กลับแล้วหรือคะ คุณลาติเมอร์? อยากให้ฉันหาเสื้อโค้ทให้ไหมคะ?

เท็ด ไม่เป็นไรครับ ผมจะลองเสีงโซกดุ

ทามิรา (เดินไปที่ยกพื้น) พายุใหญ่กำลังจะมาจริงๆ

ทรีฟส์ แม่หนูออเดรย์ อยู่ที่ระเบียงหรือเปล่านั้น?

ทามิรา หนูไม่ทราบเลยค่ะ (ไปทางประตูฝั่งซ้าย) ไปนอนก่อนนะค่ะป้า ราตรีสวัสดิ์ค่ะ (ทามิรา ออกไปทางซ้าย ทันใดนั้นก็ มีแสงฟ้าแลบ และเสียงฟ้าร้องคำรามก้องจากนอกเวที)

เท็ด (ชั่วร้าย) สงสัย เพื่อนสมัยเด็ก จะมีความหลังไม่ค่อยดีนักละมัง นั่นฟ้าร้องใช่ไหม ไร้ต้องเดินไปอีกไกลเชียว (เดินไปที่ประตูกระจก) แต่ผมว่าน่าจะทันนะ

ทรีฟส์ เดี่ยวฉันไปด้วย จะได้ลงกลอนประตูสวน (เดินไปที่ประตูกระจก เท็ด และ ทรีฟส์ ออกไปทางนั้น)

ออเดรย์ (ข้างนอก พูดกับเท็ด) ราตรีสวัสดิ์ค่ะ

หล่อนเข้ามาทางประตูกระจกอย่างรวดเร็ว ฟ้าแลบ และฟ้าร้องอีกครั้ง ออเดรย์ ยืนนิ่งอยู่สักพัก จากนั้นก็เดินเข้าไปที่ยกพื้น นั่งตรงที่นั่งติดหน้าต่าง แล้วมองออกไปยังฟ้ายามราตรี เนวิล ตามเข้ามาทางประตูกระจก แล้วไปที่โซฟา

เนวิล ออเดรย์

ออเดรย์ (ลุกอย่างรวดเร็ว และไปทางซ้ายของยกพื้น) ฉันทจะไปนอนแล้ว เนวิล ราตรีสวัสดิ์ค่ะ

เนวิล (ตามไปที่ยกพื้น) อย่าเพิ่งไป ผมอยากคุยด้วย

ออเดรย์ (ประหม่า) อย่ายึดกุมค่ะ

เนวิล (ตรงไปทางขวาของหล่อน) ผมอยากคุย ผมต้องคุย ช่วยฟังผมสักนิดนะ ออเดรย์

ออสเตรย์ (กลับไปทางผนังด้านซ้ายถัดจากหน้าต่าง) อย่าเลยคะ ฉันขอ

เนวิล แต่คุณจะไม่มีความรู้เลยนะว่าผมจะบอกอะไร (ออสเตรย์ไม่ตอบ) ออสเตรย์ เรากลับไปเป็นเหมือนเดิมได้ไหม ลืมไปให้หมดว่าเคยมีเกิดอะไรขึ้นบ้าง ได้ไหมครับ

ออสเตรย์ (หันกลับมาเพียงเล็กน้อย) หมายถึงเรื่องเคย์ด้วยหรือคะ?

เนวิล เคย์จะเข้าใจ

ออสเตรย์ คุณหมายความว่าอย่างไร เข้าใจ?

เนวิล (ตื่นเต๋น) ผมจะบอกความจริงกับเขา ว่าคุณเป็นผู้หญิงเพียงคนเดียวที่ผมรัก และนี่คือความจริงออสเตรย์ เชื่อผมเถอะนะ

ออสเตรย์ (สิ้นหวัง) คุณรักเคย์ ตอนที่คุณแต่งงานกับเขาค่ะเนวิล

เนวิล การแต่งงานกับเคย์คือความผิดพลาดครั้งใหญ่ในชีวิตผม ตอนนั้นผมเข้าใจแล้วว่าผมมันช่างโง่เหลือเกินที่... (เคย์เข้ามาทางประตูกระจก)

เคย์ (มาที่กลางเวทีเยื้องขวา) ขอโทษที่ต้องขัดฉากซึ่งกินใจนี้ละ แต่ฉันไม่ไหวแล้ว

เนวิล (เดินไปตรงกลางของยกพื้น) เคย์ ฟังนะ...

เคย์ (เกรี้ยวกราด) ฟัง?! ฉันได้ยินทุกอย่างเท่าที่อยากจะฟังแล้ว ได้ยินมากไปด้วยซ้ำ!

ออสเตรย์ (เหมือนจะโล่งใจ) ฉันจะไปนอนแล้ว (เดินไปทางประตูซ้าย) ราตรีสวัสดิ์

เคย์ (ข้ามเวทีไปทางขวาของออสเตรย์) ดีจริงเชียว! ไปนอน! เธอได้ทุกอย่างตามแผนร้ายกาจที่วางไว้แล้วสินะ แต่เธอจะหนีปัญหาไปง่าย ๆ อย่างนั้นไม่ได้ ฉันจะต้องคุยกับเธอให้รู้เรื่อง หลังจากที่ฉันจัดการกับเนวิลเรียบร้อยแล้ว

ออสเตรย์ (เย็นชา) ไม่ใช่เรื่องของฉัน ราตรีสวัสดิ์ (ออสเตรย์ออกไปทางซ้าย มีแสงฟ้าแลบ และเสียงฟ้าร้องจากข้างนอก)

เคย์ (มองออสเตรย์จนลับตา) โธ่เอ๊ย มาทำเป็นเยือกเย็น...

เนวิล (ขยับไปทางขวาของโต๊ะกาแฟ) นี่ เคย์ ออสเตรย์ไม่รู้ไม่เห็นอะไรเลยเรื่องนี้ มันไม่ใช่ความผิดของเขา ถ้าจะ โทษใครก็โทษผมเถอะ

เคย์ (เดินไปทางด้านหลัง ไกลจากคนดู) ฉันโทษแน่ คุณเป็นผู้ชายประสาอะไร (หันไปหาเนวิล แผลดเสียงดังขึ้นเรื่อยๆ) คุณทิ้งเมียคุณชมซานมาหาฉัน แล้วก็หย่ากัน คลั่งรักฉันอยู่นาที่หนึ่ง อีกนาที่หนึ่งก็เบื่อฉันแล้ว แล้วตอนนี้คุณก็คงอยากกลับไปหา... (มองไปทางประตูฝั่งซ้าย) นังแมวยั่วสาวทหน้าซัด เสียงแหลม หน้าด้าน...

เนวิล (โกรธ) หยุดเดี๋ยวนี้ละ เคย์!

เคย์ (ขยับไปทางยกพื้น) แต่นางก็เป็นอย่างนั้นจริงๆนี่ นังคนเจ้าเล่ห์ จอมวางแผน นัง...

เนวิล (คว่ำแขนหล่อน) หยุดพูด!

เคย์ (ตื่นหนีมาได้) ปล่อยฉันนะ! (เดินซำๆไปทางโซฟา) คุณต้องการทำอะไรกันแน่?

เนวิล (หันหนี มองไปทางผนังด้านหลัง) ผมทนต่อไปไม่ไหวแล้ว คุณจะตำผมเลย หรือตำทราผมเพียงใด ก็ไม่มีประโยชน์แล้ว เคย์ ผมทนต่อไปไม่ได้จริงๆ (เคย์ นั่งลงบนโซฟา เขาหันกลับมา) ผมว่า... จริงๆนะ... ผมคงจะรักออสเตรย์มาตลอดเลย

ผมเพิ่งเข้าใจเดี๋ยวนี้ ความรักที่ผมให้คุณมัน... มันแค่ความลุ่มหลงบ้าง ไม่มีอะไรดีเลย คุณกับผมเราเข้ากันไม่ได้ เราอย่ามาทรมานกันต่อไปอีกเลย... (เดินผ่านหลังโซฟา ไปหยุดทางขวา)

เคย์ (ด้วยเสียงที่พยายามกดให้เบาที่สุด) คุณพยายามจะบอกอะไรฉันเนวิล?

เนวิล เราหย่ากันก็ได้... เราเลิกกัน!

เคย์ ตามกฎหมายคุณต้องรออีก 3 ปี!

เนวิล ผมรอได้

เคย์ แล้วถึงเวลานั้น ฉันว่าคุณคงกลับไปขอให้ยัยยอเดรย์ผู้แสนหวาน ยอดรักของคุณกลับมาแต่งงานกับคุณอีกครั้งสินะ นั่นคือจุดประสงค์ของคุณใช่ไหม?

เนวิล ถ้าเขายินยอมนะ

เคย์ มันคงจะยอมอยู่แล้ว แต่ฉันล่ะ คุณจะเอาอย่างไรกับฉัน?

เนวิล ผมจะจ่ายค่าเสียหายเพื่อชดเชยคุณให้ดีที่สุด

เคย์ (ควบคุมตัวเองไม่ได้) ไม่ต้องพูดเรื่องเงินเลยนะ (ลุกและเข้าไปหาเขา) ฟังให้ดีนะเนวิล ฉันจะ ไม่มีวันหย่ากับคุณ! (หุบปากเขา) คุณรักฉัน แล้วคุณก็แต่งงานกับฉัน และฉันจะไม่ยอมให้คุณกลับไปหาอีตอกนั่นที่จ้องแต่จะล่อให้คุณติดกับมันหรอก!

เนวิล (โยน เคย์ลงบนโซฟา) หุบปากเคย์ เห็นแก่พระเจ้าเถอะ คุณจะมาทำตัวแบบนี้ทำไม!

เคย์ มันต้องการให้เป็นแบบนี้ไงล่ะ ให้ฉันเป็นแบบนี้ ปานนี้มันคงยิ้มกริ่มให้ความสำเร็จตัวเองไปแล้ว แต่ยังไงมันก็จะไม่ยอมรับออกมาตรงๆหรอก เดียวก็รู้ว่าฉันจะร้ายได้มากกว่านี้แค่นั้น

ชบน้าลงโซฟากระเปิดร้องไห้อย่างบ้าคลั่ง **เนวิล** ตูสิ้นหวัง **ทรีฟส์** เข้ามาทางประตูกระจก และมองดูทั้งสอง ในขณะนั้น มีฟ้าแลบ ฟ้าผ่ารุนแรง แล้วพายุก็โหมกระหน่ำในขณะที่ม่านปิด

- จบฉาก 2 -

องก์ 2

ฉาก 1

ฉาก: เหมือนเดิม เข้าสู่วันรุ่งขึ้น เมื่อม่านเปิด แสงอาทิตย์สาดส่องมาผ่านหน้าต่าง ประตูกระจกเปิดไว้ ถาดเครื่องดื่มถูก **แบร์เริร์ต** กำลังเก็บอยู่ **ทามิรา** เดินเข้ามาผ่านประตูกระจก สูดบุหรืออยู่ ซึ่งกำลังจะหมดมวนแล้ว หล่อนเหลียวซ้ายแลขวาหาที่เชี่ย เมื่อเห็นมีวางอยู่บนโต๊ะกาแฟ ก็รีบมุ่งพุ่งไปดับบุหรี จากนั้นจึงหยิบซองใหม่เปิดกำลังจะสูบอีกมวน **แบร์เริร์ต** จึงทักทายหล่อนทันที

แบร์เริร์ต อรุณสวัสดิ์ค่ะ คุณทามิรา

ทามิรา อรุณสวัสดิ์ค่ะ แบร์เริร์ต

แบร์เริร์ต ตื่นเช้าจังเลยนะคะ

ทามิรา ฉันทันเข้าเป็นปกติจ๊ะ

(ทรีฟล์ เข้ามาทักทาย ทามิรา พอดีจากฝั่งซ้าย แบร์เรียดต์ จึงออกไปทางฝั่งซ้าย)

ทรีฟล์ อรุณสวัสดิ์จ๊ะ ทามิรา

ทามิรา (เดินไปอยู่ด้านหลังโต๊ะกาแฟ) อรุณสวัสดิ์ค่ะ ป้า ดูเหมือนว่าวันนี้จะอากาศดีนะคะ

ทรีฟล์ จ๊ะ (ไปทางซ้ายของยกพื้น แล้วมองออกไปนอกหน้าต่าง) ป้าว่าที่พายุเข้าเมื่อคืน จะทำให้อากาศแย่ลงไปอีก แต่มันพัดเอาความอบอ้าวเมื่อคืนนี้ไปหมด ซึ่งกลับกลายเป็นว่าดีไปเสียอีก (ขยับไปสุดทางฝั่งขวาของยกพื้น) ตื่นก่อนหน้านี้หลายชั่วโมงตามเคย ไซ้ไหมจ๊ะ?

ทามิรา สักหกโมงเช้าได้ค่ะ ไปเดินตรงหน้าผามา แล้วก็เพิ่งกลับเนี่ยค่ะ

ทรีฟล์ เห็นแมรี่บ้างไหมจ๊ะ

ทามิรา ยังไม่เห็นเลยค่ะ

ทรีฟล์ สงสัยจะคอยดูแลคุณหญิงเทรสสิเลียนอยู่ ป้าว่าคุณหญิงคงไม่ค่อยพอใจนักกับเรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อคืน (ไปทางซ้ายของโซฟา)

ทามิรา (จุดบุหรี่สูบ) อะอะกันไปสักนิดเลยนะคะ

ทรีฟล์ (ขยับไปทางขวาฝั่งใกล้คนดู) เธอฉลาดในการพูดให้อะไรดูเบาลงมากนะ ทามิรา เรื่องของตาวนิลกับยัยเคย์นะ

ทามิรา (ประหลาดใจ) นวนิลกับเคย์? เสียงอะอะที่หนูว่า คือนวนิลทะเลาะกับคุณหญิงนะคะ

ทรีฟล์ (ขยับไปทางขวาของโซฟา) จริงหรือ? ตอนไหนกัน?

ทามิรา น่าจะเป็นช่วง 4 ทุ่ม 20 นะคะ เสียงดัง รุนแรงมากด้วยค่ะ หนูไม่ได้อยากจะฟังหรอก แต่ห้องหนูอยู่ตรงข้ามห้องคุณหญิง ได้ยินแทบทุกอย่างเลยนะคะ

ทรีฟล์ (เดินไปหลังโซฟา วิตกกังวล) ตาย ตาย ฉันไม่รู้เรื่องนี้เลย

ทามิรา หนูคิดว่าป้าหมายถึงคู่นี้ค่ะ

ทรีฟล์ (เข้าไปทางขวาของทามิรา) ไม่จ๊ะ ไม่ ป้าหมายถึงเรื่องที่สองคนนั้นทะเลาะกันน่ากลัวตรงนี้เลย ป้าบังเอิญเข้ามาเห็นเหตุการณ์พอดี แม่ผู้หญิงที่น่าสงสารคนนั้น... แม่เคย์นะ คลุ้มคลั่งรุนแรงทีเดียว

ทามิรา เขาทะเลาะกันเรื่องอะไรหรือคะ?

ทรีฟล์ ป้าว่า... เป็นความผิดของนวนิลเขาอะ

ทามิรา หนูไม่แปลกใจเลย เขาเป็นคนทำตัวไม่ดีมาแต่ไหนแต่ไร (เดินไปที่ยกพื้น)

ทรีฟล์ ป้าเห็นด้วยอย่างยิ่ง พฤติกรรมของเขาช่างน่าตำหนิเสียเหลือเกิน (ถอนหายใจ แล้วนั่งบนโซฟา)

ทามิรา แล้ว... ออเดรียมีส่วนเรื่องนี้ด้วยไหมคะ?

ทรีฟล์ เป็นสาเหตุเลยเชียวนะ

(เคย์ เข้ามาทางซ้ายอย่างเร่งรีบ หล่อนดูเหนื่อยและซึมเซาว่าปกติ ถือกระเป๋าเข้ามาด้วยใบหนึ่ง)

- เคย์ อ้าว? อ...อรุณสวัสดิ์
- ทรีฟส์ (ลุกขึ้น) อรุณสวัสดิ์จะหนูเคย์
- ทามีรา อรุณสวัสดิ์นะ
- เคย์ (เดินไปตรงกลางค่อนซ้าย กังวล และดูป่วยอย่างชัดเจน) มี... มีแค่เราใช้ไหมที่ตื่นแล้ว?
- ทรีฟส์ คิดว่าเป็นอย่างนั้น ฉันไม่เห็นใครอื่นอีก และ... ฉันก็รับประทานมื้อเช้าแล้ว เมื่อครู่... เพียงลำพัง
- ทามีรา หนูยังไม่ได้ทานเลยคะ ว่าแล้วก็ออกไปทานตอนนี้เลยดีกว่า (กับเคย์) เธอทานข้าวรึยัง?
- เคย์ ยัง ฉันเพิ่งลงมา กินอะไรไม่ลงหรอก รู้สึกแยะเป็นบ้าเลย
- ทามีรา เหนือ? ฉันกินบ้านได้ทั้งหลังเลยตอนนี้... (เดินผ่านเคย์ไปทางประตูฝั่งซ้าย) เจอกันนะ (ออกไป)
- เคย์ (ก้าวไปหาทรีฟส์ ก้าวเดียวหรือสองก้าว จากนั้นเงยไปครู่) ป้ามาร์ธาคะ เมื่อคืน... ฉันทำตัวไม่ค่อยดีเลย
- ทรีฟส์ เป็นธรรมดาที่เธอจะรู้สึกแยะ
- เคย์ ฉันโมโหมาก ควบคุมตัวเองไม่ได้ แล้วก็พูดเรื่องเง่าหลายอย่าง
- ทรีฟส์ บางครั้งคนเราก็ถูกบีบคั้นให้ทำอะไรแบบนั้น เธอมีเหตุจูงใจที่รุนแรงพอจะทำให้ควบคุมตัวเองไม่ได้ สำหรับฉันนะ เนวิลเป็นคนผิดเต็มประตู
- เคย์ เนวิลก็ถูกบีบให้พูดแบบนี้กับฉันเหมือนกัน นังออเดรย์มันวางแผนมาแล้วที่จะสร้างปัญหาให้ฉันกับเนวิลตั้งแต่เราเพิ่งมาถึงที่นี่ด้วยซ้ำ!
- ทรีฟส์ (เดินไปหลังโต๊ะกาแฟ) พูดแบบนี้ ฉันว่าไม่ยุติธรรมกับออเดรย์เท่าไรนะ
- เคย์ มันเป็นคนต้นคิดเรื่องนี้ทั้งหมด มันรู้ว่าเนวิลรู้สึกผิดมาตลอดเรื่องที่เขาทิ้งออเดรย์
- ทรีฟส์ (เดินไปทางซ้ายของเคย์) ไม่หรอก ไม่ใช่แน่ๆ ป้าว่าเธอเข้าใจผิดแล้ว
- เคย์ ไม่ค่ะ ไม่ ฉันเข้าใจถูกแล้ว ป้าคะ ฉันนอนคิดมาทั้งคืนแล้ว นังออเดรย์ให้พวกเรามารวมกันที่นี่ แล้ว... (เดินผ่านไปทางขวาของโต๊ะกาแฟ) แล้วถ้ามันทำเป็นแสบดี ทำเป็นว่าให้อภัยทุกอย่าง มันคงคิดว่ามันจะดึงเนวิลกลับไปหามันได้ มันเล่นกับความรู้สึกผิดของเขา ทำหน้าซีด เย็นชา เดินลอยไป ลอยมาอย่างกะผีตายซาก! มันรู้ว่าทำแบบนี้แล้วเนวิลจะเป็นอย่างไร เขาโทษตัวเองมาตลอดว่าออเดรย์ซิมเศร้าไปก็เพราะเขาทำไม่ดีกับมัน (นั่งบนโซฟา) ตั้งแต่แรก หรืออย่างน้อยก็ช่วงๆแรก เกาของนังออเดรย์ก็พาดทับขวางกันเราสองคน เนวิลไม่เคยลืมมันเลย มันยังฝังร้าวและความทรงจำอยู่ในหัวเขามาตลอด!
- ทรีฟส์ เธอจะโทษออเดรย์เรื่องนั้นไม่ได้หรอกนะ
- เคย์ ป้าไม่เห็นเหรอ? มันรู้ว่าเนวิลรู้สึกอย่างไร มันรู้ว่าจับเรามาขังรวมกันที่นี่มันจะส่งผลอย่างไร!
- ทรีฟส์ ป้าว่าเธอมองเขาเกินกว่าที่เขาจะเป็นจริงๆนะ
- เคย์ ป้าอยู่ข้างนางใช้ไหมล่ะ? พวกคุณทุกคนที่นี้อยู่ฝ่ายนางทั้งหมด!
- ทรีฟส์ แม่เคย์จ๊ะ!

- เคย์** (ลูก) พวกคุณอยากให้เนวิลกลับไปหาออเดรย์สินะ ฉันมันก็แค่คนนอก ฉันไม่ควรรู้กับที่นี่ เมื่อคืนเนวิลว่าอย่างนั้น แล้วเขาก็พูดถูก! คุณหญิงนั่นก็ไม่เคยชอบฉันเลย ท่านให้ฉันมาที่นี่ก็เพื่อจะตามใจเนวิล ฉันควรจะต้องเข้าใจความคิดและมุมมองของคนอื่นยกเว้นแต่ตัวเอง ฉันจะรู้สึกนึกคิดอย่างไรก็สำคัญทั้งนั้น ถ้าชีวิตฉันมันจะพังพินาศย่อยยับ ก็คงเป็นแค่เรื่องแยๆ แต่ไม่ใช่เรื่องสำคัญ ก็มีแต่นั่งออเดรย์นั่นแหละที่สำคัญสำหรับคนที่นี่!
- ทรีฟล์** ไม่ใช่เสียหน่อย ไม่เลย...
- เคย์** (เสียงดังขึ้น) ที แต่นางจะไม่ทำให้ชีวิตของฉันพังค่ะ ฉันจะขัดขวางมันทุกทางไม่ให้มันทำได้ ฉันจะทำให้เนวิลไม่สามารถกลับไปหามันได้อีกเลย! (เนวิลเข้ามาทางซ้าย)
- เนวิล** (พยายามทำความเข้าใจสถานการณ์) เกิดอะไรขึ้นอีกล่ะ? คิดจะก่อเรื่องอะไรเพิ่มเหรอ?
- เคย์** แล้วคุณคิดว่าควรเกิดอะไรขึ้นเหรอ หลังจากที่เมื่อคืนคุณทำตัวแบบนั้นนะ? (นั่งบนโซฟา หยิบผ้าเช็ดหน้าออกจากกระเป๋า ทรีฟล์ เข้าไปสู่คอกม้าของห้อง)
- เนวิล** (เดินช้าๆ เข้าไปอยู่ทาง ซ้ายของเคย์) คุณเป็นคนทำเรื่องราวุ่นวายไม่เข้าเรื่องเอง เคย์ ผมตั้งใจจะมาคุยกับคุณให้รู้เรื่อง อย่างสงบ
- เคย์** อย่างสงบ? คุณคาดหวังให้ฉันยอมรับข้อเสนอที่จะ หย่ากับคุณ แล้วก็ปล่อยให้ฉันไปหาออเดรย์ อย่างสงบ ราวกับว่า... ราวกับว่า คุณแค่ขอฉันเดินร่าอย่างนั้นหรือ?
- เนวิล** ไม่ แต่คุณก็ไม่เห็นต้องคลุ้มคลั่งขนาดนี้ในขณะที่อยู่ในบ้านของคนอื่น ขอร้องหะ ควบคุมตัวเองเสียบ้าง ทำตัวให้มันดีๆหน่อย
- เคย์** ทำตัวดี เหมือนมัน นะหรือ?
- เนวิล** ไม่ว่าออเดรย์จะรู้สึกอย่างไร ในสถานการณ์ไหน เขาก็ไม่ทำตัวน่าขายหน้าอย่างคุณหรอก
- เคย์** นางตั้งใจทำให้เราทะเลาะกัน
- เนวิล** ฟังนะเคย์ไม่ใช่ความผิดออเดรย์เลย เมื่อคืนผมก็บอกคุณแล้วนี่ ผมอธิบายสถานการณ์ทั้งหมดแล้ว อย่างน้อยผมก็เปิดใจและซื่อสัตย์ต่อความรู้สึกตัวเอง
- เคย์** (ประชด) ซื่อสัตย์ต่อความรู้สึกตัวเอง!
- เนวิล** ใช่ ผมหยุดรู้สึกแบบนี้ไม่ได้เลย
- เคย์** แล้วฉันควรจะ รู้สึก ยังไงเหรอคะ? คุณไม่สนด้วยซ้ำนี่ จริงไหม?
- ทรีฟล์** (เดินมาตรงกลางเวที แล้วขัดขึ้น) เนวิลจะ ป้าว่าเธอควรพิจารณาการกระทำของตัวเองเสียใหม่ นะเกี่ยวกับ เอ่อ.. เรื่องนี้ จะอย่างไรเคย์ก็เป็นภรรยาของเธอ และเธอไม่มีสิทธิ์จะหย่ากับเขาอย่างว่าวาม ทั้งๆที่... เป็นเธอเองที่เจ้าชู้เอาแต่ใจแบบนี้
- เนวิล** ผมยอมรับครับป้า แต่ผมอยากจะทำ... สิ่งนี้ – ถูกต้อง
- เคย์** ถูกต้อง?!
- ทรีฟล์** อีกอย่างหนึ่ง... มันไม่สมควรอย่างยิ่งเลยที่จะ เอ่อ... พูดคุยกันเรื่องนี้ ในคฤหาสน์ของคุณหญิงเทรสสิเลียน เขาคงจะไม่พอใจอย่างยิ่ง ป้าสงสารและเห็นใจเออนะเคย์ แต่ป้าว่าเธอ ทั้งคู่ ต่างควรมีภรรยาที่ดีต่อเจ้าของบ้าน และแขก

คนอื่นๆ ป้าขอแนะนำให้เธอทั้งสอง เลื่อน การถกเถียงกันในประเด็นนี้ไปก่อน จนกว่าการเข้าพักที่นี้ของเธอจะจบ
สิ้นลง

เนวิล *(รู้สึกผิดอยู่บ้าง)* คุณป้าพูดถูกครับ ป้ามาร์ธา ใช่ ป้าพูดถูก ผมจะทำตามที่ป้าแนะนำ คุณจะว่าอย่างไรเคย์

เคย์ トラบไตที่นั่นออเดรย์จะไม่พยายาม...

เนวิล *(ทันที)* ออเดรย์ไม่เคยพยายามทำอะไรทั้งนั้น!

ทรีฟล์ *(กับเคย์)* ชู... เคย์จะ ป้าว่ามันน่าจะดีนะถ้าหนูจะยอมรับข้อตกลงของป้า หนูเองก็จะอยู่ที่นี้อีกแค่ไม่กี่วัน

เคย์ *(ลุกขึ้น อย่างไม่น่ารักรัก)* เออ ตามนั้น! *(เดินไปที่หน้าต่าง)*

เนวิล *(โผล่)* ถ้าอย่างนั้นก็ตกลงกันได้ ผมจะไปกินมื้อเช้าละ *(ไปที่ประตูทางซ้าย)* หลังจากนั้นไปพายเรือเล่นกันนะทุกคน *(ไป
สุดตรงซ้ายของยกพื้นและมองออกไปนอกหน้าต่าง)* อากาศดี ลมกำลังเย็นสบาย *(มองทรีฟล์)* ไปด้วยกันไหมครับ
ป้า?

ทรีฟล์ ป้าเกรงว่าจะแก่เกินไปสำหรับเรื่องอย่างนั้นแล้วละ *(เดินไปที่ประตูด้านซ้าย)*

เนวิล คุณละเคย์?

เคย์ *(เดินไปกลางเวทีค่อนข้าง)* เรื่องที่ดลละ? เราสัญญากับเขาว่าจะข้ามฟากไปหาเขา

เนวิล ก็ชวนเขาไปล่องเรือด้วยกันเสียเลย เตียวจะลองถามหาmira และออเดรย์ด้วยว่าเขาอยากไปกินไหม ที่อ่าวคงจะ
อากาศดีมากๆเลยละ

ออเดรย์ *(เข้ามาทางซ้ายพร้อม แบร์เร็ด ดูวิตกกังวล)* ป้าทรีฟล์คะ ทำยังไงดี หนูปลูกแมรี่ไม่ขึ้นเลยคะ

(เคย์ เดินมาทางขวาของโซฟา)

ทรีฟล์ อะไรนะ? ปลูกไม่ขึ้น? *(ลงจากยกพื้นมากลางเวที)* หมายความว่าอย่างไรคะ?

แบร์เร็ด หมายความว่าตามนั้นเลยคะ ดิฉันเอาเขาไปให้คุณแมรี่เมื่อสักชั่วโมงก่อน *(ออเดรย์ เดินเข้าไปตรงกลางค่อนซ้าย)* ตอน
นั้นคุณแมรี่ยังหลับอยู่ ดิฉันจึงแหวกมานเรียกแต่เธอก็ไม่ตื่น ดิฉันก็เลยเอาน้ำชาไว้ที่โต๊ะหัวเตียง แล้วเมื่อห้านาทีก่อน
ดิฉันไปเรียกคุณแมรี่อีกที เพราะไม่เห็นเธอยกน้ำชาของคุณหญิงออกมาซักที ก็ยังเห็นเธอสลึมอยู่ ดิฉันปลูก แต่เธอก็
ไม่รู้รู้สึกตัว

ทรีฟล์ *(เดินไปทางซ้ายของเก้าอี้เท้าแขน ตัวที่อยู่ทางซ้ายค่อนกลางของเวที)* เมื่อคืนเขาเหนื่อยมากน่าจะ แบร์เร็ด

แบร์เร็ด แต่เธอไม่ได้ดูหลับปกติ นะคะ ไม่ปกติเลย ดิฉันเขย่าตัวเธอแรงมาก แต่ก็ยังไม่ตื่น

ออเดรย์ แบร์เร็ดต์มาบอกหนู หนูก็เลยเข้าไปดู ลองพยายามปลูกเขาเหมือนกัน แต่... ต้องมีอะไรผิดปกติแน่ๆเลยคะ

เนวิล หมายความว่าเขาสลบไปหรือ?

ออเดรย์ ไม่รู้สึกะ เขาดูซีด แล้วก็แค่นอนนิ่งอยู่ตรงนั้นราวกับเป็นขอนไม้

เคย์ กินยานอนหลับไปละมั้ง

ออเดรย์ *(ขยับไปตรงกลาง)* ฉันก็คิดแบบนั้น แต่คนอย่างแมรี่นะหรือกินยานอนหลับ *(หันไปหาทรีฟล์)* ทำยังไงดีคะ?

ทรีฟล์ หนูช่วยไปตามหมอได้ไหม เขาอาจจะป่วย

- เนวิล (ไปที่ประตูซ้าย) ผมไปเอง เดี่ยวจะโทรตามหมอ เลขานี้ ให้เขามาที่นี้ตอนนี้เลย (ออกไปทางซ้ายอย่างเร่งรีบ)
- แบร์เรต ถ้าอย่างนั้น ดิฉันขอตัวไปขอชาถ้วยใหม่ให้คุณหญิงเทรสเสียนก่อนนะคะ (ออกไปทางซ้ายเร็วอย่างเร่งรีบ)
- ทรีฟส์ (ไปตรงกลางค่อนซ้าย) หนูบอกคุณหญิงเทรสเสียนหรือยัง?
- ออเดรย์ (ไปตรงกลางค่อนขวา) ยังคะ หนูไม่อยากทวนท่านคะ เดี่ยวหนูไปเอาน้ำชาขึ้นไปให้ท่าน แล้วคงจะบอกท่านตอนนั้น
- ทรีฟส์ หวังว่าจะไม่ใช่เรื่องเลวร้ายอะไรนะ
- เคย์ นางอาจจะกินยานอนหลับเกินขนาดหรือเปล่า? (นั่งบนเก้าอี้โน้มตัวขวาใกล้คนดู)
- ทรีฟส์ อย่างนั้นล่ะเลวร้ายมากเลย
- ออเดรย์ ไม่อยากเชื่อว่าแม่รีจะกินยาเกินขนาดเลยนะคะ
- ทามิรา (เข้ามาทางซ้าย ตรงไปหาทรีฟส์และออเดรย์) ฉันได้ยินเสียงเนวิลคุยโทรศัพท์กับหมอเลขานี้ มีใครเป็นอะไรหรือเปล่า?
- ออเดรย์ แม่รีน่าจะ เขายังหลับอยู่เลย ปลูกยังงี้ก็ไมตื่น เคย์คิดว่าเขาอาจจะกินยานอนหลับเกินขนาด
- เคย์ ก็ถ้าเป็นอย่างนั้นก็คงปลูกนางได้แล้ว
- ทามิรา หมายความว่ายังงียานอนหลับ? ไม่เห็นว่าแม่รีจะจำเป็นต้องใช้ยาด้วยซ้ำ เมื่อคืนเขาเหนื่อยเป็นบ้าเลยนะ
- ทรีฟส์ บ้าว่าแม่รีคงไม่คิดจะกินยาอะไรแบบนั้นหรอก เผื่อจะได้ยินกระดิ่งงี้ละ
- เคย์ กระดิ่ง?
- ทามิรา กระดิ่งในห้องของเขา เชื่อมกับห้องคุณหญิงเทรสเสียน หากคุณหญิงต้องการเขาตอนกลางคืนก็จะสั่นกระดิ่งเรียก (กับออเดรย์) จำได้ไหม เขาเล่าให้เราฟังกันเมื่อคืน
- ออเดรย์ ใช่ ถ้ากินยาล่ะก็คงไม่ได้ยินเสียงกระดิ่งของคุณหญิงแน่ๆ คนรับผิดชอบอย่างแม่รีจะทำทำไม?
- เนวิล (พรวดเข้ามาทางซ้าย) คุณหมอเลขานี้ กำลังมาเดี๋ยวนี้
- ออเดรย์ (เดินไปที่ประตูฝั่งขวา) ตีคะ ก่อนที่คุณหมอจะมาเดี๋ยวฉันจะรีบไปดูว่าน้ำชาของคุณหญิงพร้อมหรือยัง ท่านคงจะเริ่มสงสัยแล้วว่าเกิดอะไรขึ้น
- เนวิล ให้ผมช่วยไหม
- ออเดรย์ ไม่ต้องหรอกค่ะ ขอบคุณ ฉันจัดการได้ (ออกไปทางซ้าย เคย์ ลุกแล้วเดินไปทางขวาของโซฟา)
- ทามิรา (เดินไปที่โซฟา) เป็นไปได้ไหมคะว่าจะหัวใจวาย? (นั่งที่โซฟา ทรีฟส์ นั่งเก้าอี้ทำแขน ฝั่งซ้ายค่อนกลาง)
- เนวิล (เข้ามายืนตรงสุดปลายยกพื้นฝั่งขวา) อย่าเตาไปเองก่อนเลย เดี่ยวเลขานี้ก็จะวินิจฉัยให้เราได้เอง สงสารแม่รีจังเลย จะเกิดอะไรขึ้นกันนะถ้าเขาป่วยจริง?
- ทรีฟส์ โกลาหลแน่ๆ คุณหญิงพึ่งพาแม่รีทุกอย่างเลยจริงๆ
- เคย์ (เดินไปทางขวาของเนวิล อย่างมีความหวัง) เราเก็บของออกไปเลยดีกว่านะ

เนวิล *(ยิ้มให้เคย์)* บางทีก็อาจจะไม่มีอะไรเลยก็ได้ *(เคย์ไปทางขวาใกล้คันดู)*

ทามิรา ปลุกคนไม่ตื่นนะมัน มีอะไร แน่ๆ อะไรร้ายๆด้วย

ทรีฟส์ หมอคงมาถึงอีกไม่นาน แล้วเดียวเราก็จะารู้ บ้านเขาอยู่ไม่ไกลนี่เอง

เนวิล อีกสิบนาทีก็คงถึงนะ ผมว่า

ทรีฟส์ เขาคงจะทำให้เราสบายจิตสบายใจกันได้มากขึ้น ป้ามันใจ

เนวิล *(ตั้งใจให้บรรยากาศผ่อนคลายลง)* ไม่มีประโยชน์ที่จะมองโลกในแง่ร้ายหรอกจริงไหมครับ?

เคย์ *(ขยับไปทางขวาของโซฟา)* มองโลกในแง่ดีตลอดเลยสินะ เนวิล

เนวิล ปกติ อะไรๆก็ออกมาดีเสมออยู่แล้ว

ทามิรา กับคุณเท่านั้นแหละ

เนวิล *(ไปทางขวาของทามิรา)* ผมไม่ค่อยเข้าใจ คุณหมายความว่าอย่างไรหรือทามิรา?

ทามิรา *(ลูก)* ฉันว่าฉันพูดได้ชัดเจนโจ่งแจ้งมากแล้ว

เนวิล ต้องการจะสื่ออะไรกันแน่?

ทามิรา ฉันไม่ได้สื่ออะไรค่ะ ฉันบอกความจริงต่างๆ

ทรีฟส์ *(ลูก)* ชู! *(เดินไปกลางเวทีและเปลี่ยนเรื่องทันที)* ควรไปดูกันใหม่จ๊ะว่ามีอะไรที่เราพอจะ... เอ่อ... ช่วยได้บ้าง คุณหญิง เทรสตีเลียนเขาอาจจะอยาก...

(ทามิรา เดินผ่านที่เหลือไปหยุดอยู่ตรงสุดปลายของยกพื้น)

เนวิล ถ้าคุณหญิงป่าจะต้องการให้เราทำอะไร ท่านก็คงจะบอกเราเองแหละครับ ผมคงจะไม่เข้าไปยุ่งกับคุณหญิงตอนนี้แน่ เว้นแต่ท่านจะต้องการ

ออเดรย์ *(กรี๊ดร้องเสียงดังมาจากนอกฉาก)* ทามิรา รีบวิ่งออกไปอย่างรวดเร็ว เจียบกันไปไม่นาน ออเดรย์ ก็กลับเข้ามาพร้อมมี ทามิราประคอง หล่อดูเสียสติไปแล้ว

ออเดรย์ คุณหญิง... คุณหญิง...

ทรีฟส์ *(เป็นห่วง)* แม่หนู! เกิดอะไรขึ้น?

ออเดรย์ *(กระซิบแทบพรวด)* คุณหญิง...

เนวิล *(ตกใจ)* คุณหญิงหรือ? เกิดอะไรขึ้นกับท่าน?

ออเดรย์ ท่าน... ท่านเสียแล้วค่ะ

เคย์ *(นั่งลงบนโซฟา)* ไม่นะ ไม่

เนวิล หัวใจวายแน่เลย

ออเดรย์ ไม่... มะ... ไม่ใช่หัวใจ (กดฝ่ามือเข้ากระบอกตา ทุกคนมองหล่อน ตะโกน) เลือด! เลือดเลอะหัวคุณหญิงไปหมด!
(กรี๊ดร้องอย่างคลุ้มคลั่ง) คุณหญิงถูกฆ่า เข้าใจไหม? คุณหญิงถูกฆาตกรรม!

ออเดรย์ ทुरुตลงที่เก้าอี้ล้มฝั่งซ้าย ใกล้คนดู ไฟเฟดจนมืดสนิท ม่านปิด

- จบฉาก 1 -

ฉาก 2

ฉาก: เหมือนเดิม สองชั่วโมงถัดมา เครื่องเรือนถูกเคลื่อนย้ายเพื่อให้สะดวกต่อการสอบปากคำ โต๊ะกาแฟย้ายไปวางบริเวณวัง
ทาง ขวา โซฟาวางไว้บนยกพื้น โต๊ะกลมไปอยู่ตรงกลางค่อน ขวา พร้อมเก้าอี้พนักตรง อยู่ทางซ้ายของโต๊ะ บนโต๊ะกลมมีถาด
เล็กๆ วางน้ำหนึ่งเหยือก พร้อมแก้วสองใบ และ กล่องใส่บุหรี่ยี่สิบซี่ด รวมทั้งที่เขี่ยบุหรี่ด้วย เก้าอี้ทำแขนตัว ซ้ายค่อนกลาง
ย้ายไปอยู่หลังโต๊ะกลม และเก้าอี้ล้มฝั่งซ้ายใกล้คนดู จะให้ย้ายไปเกือบกลางเวทีฝั่งซ้าย มีหนังสือ เดอะ ไทมส์ วางอยู่บนที่นั่งติด
หน้าต่าง

เมื่อม่านเปิด ผู้กำกับการตำรวจนครบาล แบตเทิล เพิ่งสอบปากคำ แบร์เร็ต เสร็จ เขาเป็นชายร่างใหญ่ อายุราวๆ 55 ปี
แต่งตัวเรียบร้อย หน้าคมเข้มคุดัน แต่ดูฉลาดปราดเปรื่อง เมื่อ แบร์เร็ต เดินออกไปทางซ้าย ทรีฟส์ ก็เดินสวนเข้ามา

ทรีฟส์ อ้าว แบตเทิล

แบตเทิล จัดการลงตัวแล้วครับท่าน

ทรีฟส์ เรียบร้อยดีใช่ไหมจะ แบตเทิล?

แบตเทิล (มาตรฐานกลาง) ครับท่าน สารวัตรสอบสวนคอนสแตนติน ไปที่สกอตแลนด์พอดี แล้วบังเอิญว่าผมมาพักร้อนที่นี่ จึง
ได้รับอนุญาตให้รับผิดชอบคดีนี้ครับ (เดินไปทางขวาใกล้คนดู หันมองรอบๆห้อง)

ทรีฟส์ (มาตรฐานกลางใกล้คนดู) ฉันทึใจ สบายใจกว่าที่เป็นเธอ แทนที่จะมีแต่คนแปลกหน้าจากไหนไม่รู้เดินไปเดินมาในบ้าน
แต่ก็เกรงใจที่ต้องรบกวนเธอในช่วงพักร้อนนะจ๊ะ

แบตเทิล ไม่เป็นไรเลยครับท่าน ผมจะได้มาช่วยหลานชายสืบคดีด้วย เขาไม่เคยทำคดีฆาตกรรมมาก่อนนะครับ

ทรีฟส์ (ตรงไปที่เก้าอี้พนักตรง) จ๊ะ จ๊ะ เขาคงได้ประสบการณ์ที่ดีจากความช่วยเหลือของเธอ (ย้ายเก้าอี้ไปทางขวาของโต๊ะ
กลม)

แบตเทิล (เดินไปกลางเวทีฝั่งขวา) เรื่องไม่ค่อยน่าอภิรมย์เสียด้วย

ทรีฟส์ ซ็อกกันหมดเลยจริงๆ (เดินไปยืนหน้าเก้าอี้ล้มฝั่งซ้ายค่อนกลาง)

แบตเทิล ผมคุยกับหมอแล้ว เขี่ยถูกฟาดสองครั้ง ครั้งแรกแรงพอที่จะเสียชีวิต แต่ฆาตกรกลับฟาดซ้ำอีกที อาจเพื่อให้แน่ใจ
ว่าจะเสียชีวิตจริงๆ หรือไม่ก็ทำไปด้วยบันดาลโทสะ

ทรีฟส์ เลวร้ายมากจริงๆ (นั่งบนเก้าอี้ล้มตัวนั้น) ไม่อยากเชื่อว่าฆาตกรอาจเป็นคนในบ้าน

แบตเทิล แต่คงเป็นเช่นนั้นครับท่าน ตรวจสอบทางเข้าออกทั้งหมดแล้ว ไม่มีการบุกรุกแน่นอน (เดินไปทางหน้าต่าง) ประตุ
และหน้าต่างทุกบานล็อกไว้แน่นหนาอย่างสมควร แล้วยังมีการวางยาคุณแมรีอีก อย่างไรก็ตามก็ต้องเป็นฝีมือ คนใน

ทรีฟส์ ตอนนี้อยู่เป็นอย่างไรบ้างจ๊ะ?

แบตเทิล ยังคงไม่ได้สติครับ น่าจะได้รับยาขนานใหญ่มากๆ คนที่ลงมือจะต้องวางแผนมารัดกุมพอสมควรทีเดียว (*เดินมากลางเวที*) เพราะฆาตกรรู้ว่าหากคุณหญิงทรสเสียนสิ้นกระดิ่งเมื่อไร คุณแม่รี่จะต้องรีบไปที่ห้องทันที จึงต้องจัดการคุณแม่รี่ไม่ให้เข้ามาขวางทางเสียก่อน

ทรีฟล์ (*รู้สึกแย่*) ก็ยังไม่น่าเชื่อสำหรับฉันอยู่ดี

แบตเทิล ทำยที่สุด เมื่อไขคดีได้แล้ว ทุกอย่างจะกระจ่างชัดครบถ้วน (*ไปที่โต๊ะกลม*) หมอบอกว่า ช่วงเวลาเสียชีวิตอยู่ระหว่างสี่ทุ่มครึ่งถึงเที่ยงคืน ไม่มีทางเกิดก่อนสี่ทุ่มครึ่ง และไม่เกินเที่ยงคืนแน่นอน ข้อมูลนี้จะช่วยเราได้มากครับ (*นั่งลงบนเก้าอี้ตัวที่อยู่ด้านซ้ายของโต๊ะกลม*)

ทรีฟล์ จริงจ๊ะ จริง... สรุปว่าอาวุธคือไม้กอล์ฟหรือ?

แบตเทิล ครับท่าน ฆาตกรโยนทิ้งไว้ข้างเตียง มีผมขวาดติดอยู่ (*ทรีฟล์ ทำท่าทวาดกลัว*) ผมคงไม่สันนิษฐานว่าอาวุธจะเป็นไม้กอล์ฟ หากพิจารณาจากเพียงสภาพบาดแผล แต่หมอบอกว่าตรงส่วนคมของไม้ไม่ได้ใช้ฟาด ฆาตกรใช้ส่วนโค้งของมันแทน

ทรีฟล์ ฆาตกรมันค่อนข้าง... เบบ้าปัญญา ว่าไหมจะ ที่ทิ้งอาวุธไว้กับศพอย่างนั้น

แบตเทิล ถ้าทำไปด้วยความโกรธ ก็อาจลืมทิ้งไว้ได้ครับ

ทรีฟล์ เป็นไปได้... เป็นไปได้ ฉันขอเดาว่าไม่มีรอยนิ้วมือใช่ไหม?

แบตเทิล (*ลุกไปตรงกลางเวทีเอียงขวา*) ส.ต.อ. เพงเกลลี กำลังตรวจสอบอยู่ครับท่าน ผมเกรงว่าอาจจะบอกไม่ได้ง่ายนัก

สารวัตรลีซ เข้ามาจากทางด้านซ้าย เขาเป็นคนดูอ่อนเยาว์แต่อายุราว 38 ถึง 40 ปี ผอมและผิวคล้ำ พูดสำเนียงท้องถิ่น ทางใต้ของอังกฤษ ถือไม้กอล์ฟอย่างแบ่น³ มาด้วย

ลีซ (*เดินมาหลังเก้าอี้มุมทางซ้ายค่อนข้างไกล แล้วพูดกับแบตเทิล*) อาครับ ดูนีสิครับ เพงเกลลี ทำให้มีรอยปรากฏขึ้นแล้ว มีหลายรอยเสียดด้วย ชัดเจนแจ่มแจ้งเลยครับ

แบตเทิล (*ดีใจ*) ถือระวังๆหน่อยหลาน

ลีซ ไม่เป็นไรหรอกครับ เราถ่ายรูปเก็บไว้แล้ว เก็บตัวอย่างเลือดและเส้นผมแล้วด้วย (*เอาไม้กอล์ฟให้แบตเทิลดู*) คิด ใจ กับไม้กอล์ฟพวกนี้หรือครับ? ชัดมากเลยใช้ไหมล่ะ

แบตเทิล (*ตรวจสอบรอยนิ้วมือบนไม้กอล์ฟ ขณะเดินไปอยู่ด้านขวาของทรีฟล์*) ชัดมาก ฆาตกรมันโง่จริงๆด้วย

ลีซ จริงแท้แน่นอนครับ

แบตเทิล ต่อไปนะหลาน แกก็แค่ไปถามทุกคน *อย่างสุภาพ* ว่าเราจะขอเก็บลายนิ้วมือเขาได้ไหมแน่นอนจะไม่มีการบังคับใดๆทั้งสิ้น ทุกคนจะตอบว่า ได้ อยู่แล้ว ซึ่งบางทีรอยนิ้วมืออาจไม่ตรงกันเลย หรือไม่ก็...

ลีซ ชี้ตัวฆาตกรได้ทันที ใช่ไหมครับ? (*เดินไปทางประตูด้านซ้าย แบตเทิล พยักหน้า*)

ทรีฟล์ เธอคิดบ้างไหมจะ แบตเทิล ว่ามันแปลกมากเลยที่ เอ่อ... ฆาตกร จะเดินเล่อถึงขนาดที่หลักฐานสำคัญเอาไว้ในที่ที่เกิดเหตุ แถมหลักฐานชิ้นนี้อาจใช้ชี้ตัวเขาได้เลยด้วย

³ เป็นไม้กอล์ฟที่ตรงหัว ไม่มีลักษณะแบน ปลายฝั่งหนึ่งมักแบนแหลมคล้ายมีด ฝั่งที่เชื่อมกับตัว ไม่มีลักษณะกลมมน – ผู้แปล

แบตเทิล ผมเห็นพวกฆาตรกรทำเรื่องโง่ๆมาเยอะครับ (วางไม้กอล์ฟบนโซฟา) เอาละ สอบปากคำกันต่อเถอะ ทุกคนอยู่ไหนกัน?

ลีซ (ไปทางซ้ายใกล้ผนัง) อยู่ในห้องหนังสือครับ พอลล็อก กำลังค้นห้องพวกเขา เว้นแต่ห้องของคุณแมรี่ เธอยังสลับอยู่เพราะฤทธิ์ยาน่ะครับ

แบตเทิล ต้องตามพวกเขาเข้ามาในห้องนี้ ทีละคน (กับ**ทรีฟล์**) คุณนายสแตร์จ์ คนไหนเป็นคนพบศพครับ?

ทรีฟล์ ออเดรย์ สแตร์จ์จ่ะ

แบตเทิล อ้อ ครับ ยากจังนะครับที่ต้องมีคุณนายสแตร์จ์ถึง 2 คน คุณออเดรย์เป็นภรรยาเก่าใช่ไหมครับท่าน?

ทรีฟล์ ใช่จ่ะ ฉันอธิบายเอ่อ... สถานการณ์ให้เธอฟังไปแล้ว

แบตเทิล ใช่ครับ คุณเนวิลมีความคิดที่แปลกมากๆเลยนะครับ ผมคิดว่าผู้ชายส่วนใหญ่...

(**เคย์** เข้ามาในห้อง หล่อन्दูหูดหงิดจนเกือบจะบ้าคลั่ง)

เคย์ (เดินไปที่หน้าต่าง พุดกับแบตเทิล) ฉันขอไม่อยู่ในห้องหนังสืออีกบ้านั้นอีกแล้ว ฉันอยากจะสูดอากาศ และฉันก็จะออกไปข้างนอก ไม่ว่าคุณจะทำฉันยังไงก็ช่าง!

(**ลีซ** มาทางซ้ายใกล้คนดู)

แบตเทิล ขอเวลาสักนาทีนะครับ คุณนายสแตร์จ์ (**เคย์** หยุดแล้วหันไปมองหน้าต่าง) คุณจะออกไปข้างนอกก็ได้ตามใจคุณ แต่อาจจะต้องเป็นหลังจากนี้ครับ

เคย์ แต่ฉันจะไป เดี่ยวนี้!

แบตเทิล คงจะไม่ได้กระมังครับ

เคย์ (เดินช้าๆไปทางขวามือใกล้คนดู) คุณไม่มีสิทธิ์มากกับบริเวณฉัน! ฉันยังไม่ได้ทำผิดอะไรเลย

แบตเทิล (ปลอม) แน่นอน แน่นอนคุณไม่ได้ทำ แต่อย่างนี้ครับ เรามีเรื่องอยากจะถามคุณสัก 2-3 คำถาม

เคย์ คำถามแบบไหน? แล้วฉันจะไปตอบคุณได้อย่างไร ฉันไม่รู้เรื่องอะไรเลย

แบตเทิล (เดินไปนั่งทางซ้ายของโต๊ะกลม) ตามเบนสันมาหน่อยได้ไหมจิม? (**ลีซ** พยักหน้า แล้วเดินออกไปทางซ้าย) เอาละ คุณนายสแตร์จ์ ผมจะขอความกรุณาให้หนึ่งเก้าอี้ตัวนี้ด้วยครับ (ชี้ เก้าอี้ตัวนั้น) ทำให้สบายครับ

เคย์ (เดินไปนั่งที่ข้างโต๊ะกาแฟ) ฉันบอกแล้วไง ว่าฉันไม่รู้อะไรทั้งนั้น ทำไมคุณต้องมาถามอะไรฉัน ในเมื่อฉันก็ไม่รู้จะตอบอะไร?!

แบตเทิล (ย้ายผ่านหลังโต๊ะกลมไปยืนทางขวาด้านหน้าโต๊ะ พุดอย่างประนีประนอม) เราจำเป็นจะต้องสอบปากคำทุกคนในบ้านครับ มันเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการสืบสวน คุณอาจไม่สะดวกใจที่ต้องทำ พวกเราทุกคนก็ไม่มีใครสะดวกใจแต่นั้นแหละครับ ยิ่งไงก็ต้องทำ

เคย์ เออ ก็ได้

เจ้าหน้าที่เบนสัน เข้ามาจากทางซ้ายผ่าน **ลีซ** ซึ่งเดินตามเขาไปทางซ้ายของโซฟา หยิบสมุดจดและดินสอออกมา เบนสันอายุไม่เยอะ ผิวขาวผมบลอนด์ และเป็นคนขรึมๆ

แบตเทิล (นั่งลงทางขวาของโต๊ะกลม) ช่วยเล่าเรื่องเมื่อคืนให้เราฟังด้วยครับ คุณนายสแตร์จ

เคย์ เรื่องอะไรเหรอคะ?

แบตเทิล คุณทำอะไรบ้าง สักตอนหลังมือค้ำเป็นต้นไป

เคย์ ฉันทปวดหัว เลย... เลยเข้านอนเร็วหน่อยนะ

แบตเทิล เร็วหน่อย นีก็โหมงครับ?

เคย์ ฉันทจำไม่ได้เป๊ะๆหรอกนะ แต่น่าจะราวๆสามทุ่ม 45

ทรีฟส์ (ขัดอย่างสุภาพ) สามทุ่ม 50 จ๊ะ

เคย์ เหนือ? ฉันทจำเป็นนาที่ไม่ได้หรอก

แบตเทิล ถ้าอย่างนั้นก็สามทุ่ม 50 ก็แล้วกันนะครับ (ส่งสัญญาณให้ *เบนสัน* จดข้อมูลลงสมุด) สามมีคุณเข้านอนพร้อมกันหรือเปล่าครับ?

เคย์ เปล่า

แบตเทิล (เงยไปครู่หนึ่ง) แล้ว เขา เข้านอนก็โหมงครับ?

เคย์ ไม่รู้เลย ทำไมไม่ถาม เขา เองล่ะ

ลีซ (เข้าไปทางซ้ายของเคย์) ประตुरะหว่างห้องพักของคุณกับสามมีลือคอยู่ ตอนคุณเข้านอนมันลือคไว้แล้วหรือเปล่าครับ?

เคย์ ลือค

ลีซ ใครลือคครับ?

เคย์ ฉันทนี่แหละ

ลีซ ปกติก็ลือคหรือครับ?

เคย์ เปล่า

ลีซ แล้วเมื่อคืนคุณลือคประตูทำไมครับ คุณนายสแตร์จ?

(เคย์ไม่ตอบ ลีซ เดินไปตรงกลางค่อนขวาของเวที)

ทรีฟส์ เป็นป่า ป่าจะบอกเขานะเคย์

เคย์ ก็ถ้าฉันทไม่บอก ป่าก็ต้องบอกสินะคะ ก็ได้ เอาสิ ฉันทจะเล่าให้ฟัง เเนวิลกับฉันททะเลาะกัน ทะเลาะกันแรงมาก (ลีซ มองเบนสัน ซึ่งรีบก้มลงจด) ฉันทโกรธเขานะ ที่เข้าห้องแล้วลือคประตุนั้น ก็เพราะยังโกรธอยู่ ไม่อยากคุยด้วย

ลีซ ทะเลาะกันเรื่องอะไรหรือครับ?

เคย์ มันสำคัญกับรูปคดีหรือ? ฉันทไม่เห็นว่ามันจะเกี่ยว...

แบตเทิล ทางเราจะไม่บังคับให้คุณตอบหรอกนะครับ ถ้าคุณลำบากใจ

เคย์ ฉันไม่ลำบากใจเลย เพราะสามีฉันนะทำตัวเป็นไอ้จิ้งเต็มรูปแบบ แต่ก็ยังเป็นเพราะนั่งคนนั้นด้วย

ลีซ นาง?... เรื่องผู้หญิงหรือครับ?

เคย์ นั่งออเดรีย... เมียเก่าเนวิล นางเป็นคนล่อลวงให้เนวิลมาที่นี่ตั้งแต่แรก

แบตเทิล ผมคิดว่าเป็นความคิดริเริ่มของ *คุณผู้ชาย* เสียอีก?

เคย์ ไม่ใช่ นั่งนั่นแหละต้นคิด

แบตเทิล ก็แล้วทำไมคุณออเดรีย สเตรนจ์ ถึงต้องทำอย่างนั้นด้วยล่ะครับ?

(ระหว่างที่เคย์พูด ลีซ ค่อยๆเดินไปที่ประตูทางซ้าย)

เคย์ ก็เพื่อสร้างปัญหาละมั้ง พ่อคนชื่อนิวลิดคิดว่าตัวเองเป็นคนต้นคิด แต่เขาไม่เคยมีแผนจะมาที่นี่เลยจนกระทั่งเขาพบกับยายออเดรีย ในสวนที่ลอนดอน แล้วนางก็ตะล่อมให้เขาคิดอยากชวนนางมาที่นี่ แล้วก็ทำให้เขาเชื่อว่าตัวเขาเองเป็นคนคิดแผนทั้งหมด ฉันนะเห็นพิธีชงชาตั้งแต่แรกแล้ว นางหลอกฉันไม่ได้หรอก!

ลีซ แล้วทำไมเขาจะต้องทำเรื่องใหญ่โตให้พวกคุณมารวมตัวกันที่นี่ด้วย?

เคย์ (อย่างรวดเร็วจนแทบไม่หยุดหายใจ) นางอยากจะแย่งเนวิลคืนไปยังไงล่ะ นั่นแหละจุดประสงค์ของนาง! นางไม่เคยให้อภัยเนวิลเลยที่ทิ้งนางมาหาฉัน นี่คือการแก้แค้นของนาง นางล่อให้เนวิลคิดชวนพวกเรามาด้วยกันที่นี่ นางจะได้ค่อยๆตะล่อมเขากลับไป นางทำมาตลอดตั้งแต่ที่เรามาถึง! (แบตเทิล เดินอ้อมหลังโต๊ะมาที่กลางเวที) นางฉลาดฉลาดฉิบหาย นางรู้ว่าจะต้องทำตัวน่าสงสาร เข้าถึงได้ยาก เพื่อกระตุ้นให้เนวิลสนใจ เป็นแมวน้อยอ่อนหวานบาดเจ็บ ที่แท้จริงก็พร้อมจะกางเล็บกระโดดเกาะเขาทันควัน!

ทรีฟล์ เคย์ เคย์...

แบตเทิล เป็นอย่างนั้นสินะ แต่ถ้าคุณคู่ออกมาตั้งแต่ต้น แล้วคุณจะมาที่นี่ทำไม คุณไม่คิดจะปฏิเสธเลยหรือครับ?

เคย์ คุณคิดว่าฉันไม่ได้ล่อปฏิเสธหรือ? เนวิลหัวแข็งมาก เขาไม่ยอมฉันเลย

แบตเทิล แต่คุณแน่ใจนะว่าเป็นแผนของออเดรีย ไม่ใช่ของเนวิล?

เคย์ มันใจมาก นั่งแมวเผือกหน้าซีดนั่นแหละวางแผนทุกอย่าง

ทรีฟล์ แต่เธอไม่มีหลักฐานเป็นชิ้นเป็นอัน ที่จะมาสนับสนุนการกล่าวหานี้ได้เลยนี่จ๊ะ?

เคย์ (ลุกขึ้นทันที รีบเข้าไปอยู่ทางขวาของทรีฟล์) ฉันรู้ ฉันบอกป้าแล้ว แล้วป้าก็น่าจะรู้อยู่แก่ใจ ถึงป้าจะไม่อยากยอมรับก็ตาม นั่งออเดรียนะมัน...

ลีซ มานั่งเถอะครับ คุณนายสเตรนจ์ (เคย์ เดินไปอยู่ทางซ้ายของโต๊ะแล้วนั่งลงอย่างไม่เต็มใจนัก) คุณหญิงเทรสลิเลียนเอง ยินยอมให้พวกคุณมานี้พร้อมกันเลยหรือครับ?

เคย์ ยัยคุณหญิงไม่ยอมอะไรสักอย่างเกี่ยวกับฉันอยู่แล้ว แต่นั่งออเดรียนะเป็นคนโปรดของท่าน ท่านไม่เคยชอบฉันเลยที่เข้ามาแย่งตำแหน่งเมียของเนวิล ไปจากนั่น

ลีซ คุณได้... ทะเลาะกับคุณหญิงบ้างไหมครับ?

เคย์ ไม่

แบตเทิล หลังจากเข้านอนแล้ว คุณได้ยินเสียงอะไรบ้างไหมครับ คุณนายสตรงจ มีเสียงอะไรผิดปกติตั้งขึ้นบ้างไหม?

เคย์ ฉันไม่ได้ยินอะไรเลย ฉันม่โหมาก ก็เลยกินยานอนหลับไป พอหัวถึงหมอนก็หลับเสียแล้ว

แบตเทิล (เดินไปทางขวาของโต๊ะกลม) ยานอนหลับแบบไหนครับ?

เคย์ อันที่เป็นแคปซูลสีฟ้าๆนะ ฉันไม่รู้หรอกว่าตัวยาเป็นชนิดไหน (**แบตเทิล**มองตา**เบนสัน** ผู้รับก้มลงจดต่อ)

แบตเทิล (ไปที่โซฟา) คุณไม่เจอสามิเลยใช่ไหม หลังจากที่คุณเข้านอน?

เคย์ ไม่สิ ไม่ ก็ฉันบอกไปแล้วไงว่าฉันลืดอกประตุนะ

แบตเทิล (หยิบไม้กอล์ฟจากโซฟา เข้าไปทางซ้ายของเคย์) เคยเห็นสิ่งนี้มาก่อนไหมครับ คุณนายสตรงจ

เคย์ (ผงะถอยไป) น่ากลัว... น่ากลัวมากๆ นั่นใช่สิ่งที่ฆาตกรใช้...

แบตเทิล พวกเราคิดเช่นนั้น แต่คุณเคย์ คุณรู้ใหม่ว่าไม้ของใคร?

เคย์ (ส่ายหัว) คนที่นี้เล่นกอล์ฟกันหลายคน ทามีรา เนวิล และฉัน...

ลีซ ไม้กอล์ฟอันนี้เหมาะสำหรับผู้ชาย คงไม่ใช่ของคุณ หรือคุณทามีรา...

เคย์ แต่ทามีราก็ตัวใหญ่อยู่... ฉัน... ไม่รู้สิ

แบตเทิล เข้าใจครับ (กลับไปโซฟาแล้ววางไม้กอล์ฟลงดังเดิม) ขอขอบคุณครับ คุณนายสตรงจ ตอนนี้อย่างไรคุณแค่นี้

ลีซ มีอีกอย่างครับ (**เคย์** หันไปมอง **ลีซ** เข้ามาอยู่ทางซ้ายของเคย์) คุณจะยอมให้ส.ต.อ. เพงเกลลีเก็บตัวอย่างรอยนิ้วมือของคุณไหมครับ?

เคย์ รอยนิ้วมือ... ของฉัน เหรอ?

ลีซ (อย่างนุ่มนวล) ก็แค่ส่วนหนึ่งของกระบวนการนะครับ คุณนายสตรงจ เราจะขอให้ทุกคนทำเช่นนั้น

เคย์ ฉันยังงี้ก็ได้ トラบไตที่ไม่ต้องไปอยู่ร่วมกับพวกนั้น ในห้องหนังสือ

ลีซ ผมจะให้ส.ต.อ. เพงเกลลีพิมพ์ลายนิ้วมือคุณที่ห้องอาหารเข้าแล้วกันนะครับ

เคย์ เดินผ่านลีซไปที่กลางเวทีเยื้องซ้าย มอง**ทรีฟล์**อยู่ครู่หนึ่ง จากนั้นจึงออกไปทางประตูฝั่งซ้าย ตามด้วย **ลีซ** ส่วน**เบนสัน** ก็ปิดสมุดโน้ตของตนลง แล้วนั่งรอเสียบๆ

แบตเทิล เบนสัน ไปถามพอลลือคหน่อยว่า พบยาแคปซูลสีฟ้าในห้องคุณนายสตรงจบ้างหรือเปล่า? คุณนาย **เคย์** สตรงจ นะนะ... ผมอยากได้ตัวอย่างยานั้น

เบนสัน ครับท่าน (เดินไปที่ประตูทางซ้าย)

แบตเทิล (ไปกลางเวที) เสร็จแล้วค่อยกลับมาก็ได้

เบนสัน ครับท่าน

ทรีฟล์ (ลุกขึ้น) เธอคิดว่านั่นเป็นยาตัวเดียวกันกับที่ใช้ เอ่อ... วางยาแม่รีหรือเปล่าจ๊ะ?

แบตเทิล *(ไปทางขวาสุดของยกพื้น)* ก็ควรลองตรวจสอบดูก่อนครับ ผมต้องขอเรียนถามท่านว่า การเสียชีวิตของคุณหญิง จะให้ผลประโยชน์แก่ใครบ้างหรือครับ?

ทรีฟล์ คุณหญิงเทรสตีเลียนมีทรัพย์สินของตัวเองอยู่น้อย แต่คุณท่าน มอร์ทิเมอร์ เทรสตีเลียนที่เสียไปแล้ว ได้เก็บมรดกของท่านไว้กับผู้ดูแลทรัพย์สินในยามที่คุณหญิงมีชีวิต หากเสียชีวิตเมื่อใดมรดกก่อนนั้นจะถูกแบ่งเป็นสองส่วน ให้นะวิล กับภรรยา

แบตเทิล ภรรยาคนไหนครับ?

ทรีฟล์ ภรรยาคนแรก

แบตเทิล ออเดรย์ สแตรงจ์นะหรือ?

ทรีฟล์ จะ พินัยกรรมระบุไว้ชัดเจน *'ให้นะวิลและภรรยา นางออเดรย์ เอลิซาเบธ สแตรงจ์ นามสกุลเก่า สแตนต์ซิช'* การหย่าร้างของทั้งคู่ไม่มีผลต่อพินัยกรรม เพราะระบุชื่อและสกุลเก่าไว้ชัดเจน ถือว่ายากให้โดยเฉพาะเจาะจง

แบตเทิล *(มาทางขวาใกล้คนดู)* คุณออเดรย์ สแตรงจ์ เขารู้ดีเรื่องนี้ใช่ไหมครับ

ทรีฟล์ รู้แน่นอนจะ

แบตเทิล แล้วคุณนายสแตรงจ์ คนปัจจุบัน เขารู้ใช่ไหมครับว่าเขาจะไม่ได้อะไรเลย

ทรีฟล์ จริงๆแล้วข้อนี้ฉันไม่มั่นใจ *(น้ำเสียงลังเลสงสัย)* แต่ขอเดาว่าสามีเขาคงเคยพูดถึงเรื่องนี้อยู่บ้าง *(เดินไปทางซ้ายของโต๊ะกลม)*

แบตเทิล แต่ถ้าไม่เคย คุณนายอาจคิดไปว่าตัวเองจะได้ผลประโยชน์ใหม่ครับ?

ทรีฟล์ ก็เป็นไปได้จะ *(นั่งเก้าอี้ตัวซ้ายของโต๊ะ)*

แบตเทิล เงินมรดกนี้ จำนวนมากไหมท่าน?

ทรีฟล์ ค่อนข้างมากนะ คิดว่าราวๆหนึ่งแสนปอนด์

แบตเทิล อ้อหือ เยอะมากเชียวครับ ต่อให้คิดว่าสมัยนี้ค่าเงินสูงขึ้นแล้วก็ตาม

ลีซ *(เข้ามาทางซ้าย ถือสูทสำหรับมือค้ำมาตัวหนึ่ง เดินไปที่กลางเวทีค่อนข้าง)* ดูนีสิครับอา พอลล็อคเจมมันกองอยู่ในตู้เสื้อผ้าของคุณนะวิล สแตรงจ์ครับ *(แบตเทิลเดินตัดเข้ามาทางขวาของลีซ ซึ่งชี้ไปที่แขนเสื้อ)* ถ้าคราบพวกนี้ไม่ใช่เลือด ผมก็คงเป็นมาริลิน มอนโรว์แล้ว

แบตเทิล *(รับเสื้อสูทมาจากลีซ)* แกไม่ใช่มาริลิน มอนโรว์แน่นอน จิม คราบพวกนี้กระเด็นเลอะตลอดแขนเสื้อเลยนะ มีสูทตัวอื่นในห้องไหม?

ลีซ มีสูทสีเทาเข้มลายทางแขวนไว้กับพนักเก้าอี้ครับอา แล้วก็ม้านองอยู่ตรงพื้นรอบอ่างล้างมือด้วย นองเป็นแอ่งเลย ครับอา เหมือนมีใครสาดน้ำไว้ตรงนั้น

แบตเทิล ซึ่งก็น่าจะเกิดขึ้นตอนที่ฆาตกรล้างเลือดจากมือตัวเองอย่างเร่งรีบละสิ

ลีซ ใช่แน่ๆครับ *(เอาแหวนอันเล็กๆ คีบเส้นผมที่ติดอยู่บนปกคอขึ้นมา)*

แบตเทิล ผม! ผมผู้หญิง ผมบลอนด์เสียด้วยติดอยู่ตรงด้านในของคอเสื้อ

ลิซ มีบางเส้นอยู่ที่แขนครับ

แบตเทิล ผมสีแดง... เหมือนคุณเนวิลโอบแขนไปรอบ่าของภรรยาคนหนึ่ง ขณะที่อีกคนซบหัวอิงไหล่เขาไว้ล่ะ

ลิซ แย่จัง ดูท่าจะไม่ดีสำหรับเขาเลยนะครับ

แบตเทิล เดี่ยวเราต้องเอาเลือดบนแขนเสื้อนี้ไปตรวจ ว่าเป็นเลือดหมูเดียวกันกับของคุณหญิงเทรสสิเลียนหรือเปล่า

ลิซ เดี่ยวผมจัดการให้ครับอา

ทรีฟล์ (ลุกขึ้น แล้วไปทางขวาใกล้คนดู ดูเป็นกังวลมาก) ฉันไม่อยากจะเชื่อ ฉันเชื่อไม่ได้เลยว่าเนวิล ที่ฉันรู้จักมาตลอดชีวิต จะเป็นคนทำเรื่องเลวร้ายนี้ มัน ต้องมี อะไรผิดปกติแน่ๆ

แบตเทิล (เอาเสื้อไปวางบนโซฟา) อาจจะมีอะไรผิดปกติจริงๆท่าน ผมมั่นใจ

เบนสัน (เข้ามาจากทางซ้าย ตรงเข้าไปทางขวาของแบตเทิล พร้อมกล่องกลมใบเล็ก) พอลถือคพบก่องยาแล้วครับท่าน (ยื่นกล่องให้ แบตเทิล) นี่ครับท่าน

แบตเทิล (เปิดกล่องดูด้านใน) ใช่แล้วล่ะ เดี่ยวผมจะให้หมอตรวจดูว่าเป็นยาตัวเดียวกันกับที่ใช้วางยาคุณแมรี่หรือเปล่า? (พยักหน้ากับลิซ) ไปตามคุณทามิรามา (ลิซ พยักหน้าให้เบนสันต่อ เบนสันออกไปทางซ้ายพร้อมกล่องยาและเสื้อทูทเปื้อนเลือด)

ทรีฟล์ ฉันมั่นใจทีเดียวว่าต้องมีคำอธิบายอะไรที่สมเหตุสมผลเกี่ยวกับเลือดนี้นะ แบตเทิล นอกจากเนวิลจะไม่มีแรงจูงใจแล้ว เขายังจะ...

แบตเทิล สำหรับผม ส่วนแบ่งมรดกถึงห้าหมื่นปอนด์น่าจะเป็นแรงจูงใจที่สมเหตุสมผลแล้วครับท่าน (แบตเทิล เดินไปทางขวาด้านใน)

ทรีฟล์ เนวิลมันรวยจะตาย มันจะไปอยากได้เงินตอนนี้ทำไม?

ลิซ อาจมีบางสิ่งที่เราไม่รู้ครับท่าน

ทามิรา (เข้ามาทางซ้าย ไปตรงกลางเวทีค่อนข้างช้า) คุณเรียกฉันมาพบหรือคะ?

แบตเทิล (มาตรงกลางเวทีค่อนข้างช้า) ครับ คุณผู้หญิง (ผายมือไปทางเก้าอี้ตัวซ้ายของโต๊ะกลม) เชิญนั่งครับคุณ

ทามิรา ขอยินดีทีค่ะ

แบตเทิล ตามสะดวกเลยครับ (เบนสัน หยิบสมุดจดและดินสอขึ้นมา ทรีฟล์ นั่งเก้าอี้ริมตัวขวาใกล้คนดู) ผมจะขออนุญาตถามอะไรคุณสักสองสามคำถาม หากคุณสะดวกตอบ...

ทามิรา สะดวกค่ะ ฉันไม่มีอะไรปิดบัง

แบตเทิล (เดินมาหน้าโต๊ะ) ผมเข้าใจว่าคุณเพิ่งกลับมาจากมลาโยใช้ไหมครับคุณทามิรา

ทามิรา ค่ะ เป็นครั้งแรกที่ได้กลับมาที่นี่ในรอบ 7 ปี

ลิซ รู้จักคุณหญิงเทรสสิเลียนมานานแล้วหรือครับ?

ทามิรา ตั้งแต่เล็ก ๆ เลยค่ะ

ลิซ พอจะบอกผมได้ไหมครับว่าทำไมถึงมีคนอยากฆ่าคุณหญิง?

ทามิรา ไม่ทราบค่ะ

แบตเทิล *(ไปทางขวาด้านหลังของโต๊ะ)* คุณรู้จักคุณเนวิล สแตร์จมันานหรือยังครับ?

ทามิรา ก็ทั้งชีวิตเลยค่ะ

แบตเทิล *(เดินไปตรงกลางเวทีค่อนขวา)* คุณรู้จักเขาดีพอจะทราบไหมครับว่า เขามีปัญหาด้านการเงินหรือเปล่าช่วงนี้?

ทามิรา ไม่รู้จักดีขนาดนั้น แต่ก็ไม่คิดว่าจะมีปัญหาค่ะ เขารวย

แบตเทิล *(เดินไปหน้าโต๊ะฝั่งซ้าย)* แต่ต่อให้เขามีปัญหา เขาจะไว้ใจคุณพอที่จะบอกไหมครับ?

ทามิรา คิดว่าไม่ค่ะ

ลีซ เมื่อคืนนี้ คุณเข้านอนกี่โมงหรือครับคุณทามิรา

ทามิรา คิดว่าสัก 3 ทุ่มครึ่งค่ะ

ลีซ นอนเร็วเหมือนกันนะครับ

ทามิรา ดิฉันนอนเร็ว ตื่นเช้าเสมอค่ะ

ลีซ ครับผม ห้องของคุณนี้อยู่ตรงกันข้ามกับห้องคุณหญิงเทรสตีเลียนพอดีไหมครับ

ทามิรา ใช่ค่ะ

ลีซ คุณหลับทันทีที่เข้านอนหรือเปล่าครับ?

ทามิรา ไม่ค่ะ อ่านนิยายสืบสวนต่อจนจบ ไม่ใช่เรื่องที่ตีเลย ทุกเรื่องนะจะต้อง...

ลีซ ครับ ครับ คุณตื่นอยู่หรือเปล่าตอนสักประมาณสี่ทุ่มครึ่ง

ทามิรา ค่ะ

แบตเทิล *(นั่งเก้าอี้ตัวซ้ายของโต๊ะ)* คุณได้... นี่สำคัญมากนะครับคุณทามิรา... คุณได้ยินเสียงอะไรแปลกๆในช่วงเวลานั้นบ้างหรือเปล่าครับ? *(ทามิราไม่ตอบ)* ผมจะถามซ้ำอีกครั้ง คุณได้...

ทามิรา ไม่ต้องซ้ำค่ะ ได้ยินแล้ว

แบตเทิล *(วรรณคดีไปครู่หนึ่ง)* ตกลงว่ายังไงครับ?

ทามิรา ได้ยินเสียงจากชั้นใต้หลังคาเหนือเตียงฉันค่ะ น่าจะเป็นเสียงหนู แต่เสียงนั้นเกิดขึ้นหลังจาก...

แบตเทิล ผมไม่ได้หมายถึงเสียงแปลกแบบนั้น...

ทามิรา *(มองทรัพย์สิน์ ตอบอย่างกระอักกระอ่วน)* ก็มีเรื่องอะอะเล็กน้อยค่ะ

ลีซ เรื่องยังไงกันครับ?

ทามิรา ก็... มีคนเถียงกันค่ะ

ลีซ เถียงกัน ใครเถียงใครครับ

ทามี่รา คุณหญิงทรสเปลี่ยนกับ... สแตร์จ

แบตเทิล คุณหญิงกับเนวิล สแตร์จมีปากเสียงกันหรือ?

ทามี่รา ค่ะ คุณจะว่าอย่างนั้นก็ได้

แบตเทิล (ลุกขึ้นไปทางขวาของทามี่รา) มันไม่ใช่เรื่องว่า ผม จะว่าอย่างไร คุณทามี่รา คุณ ว่าอย่างนั้นไหมล่ะครับ?

ทามี่รา ค่ะ

แบตเทิล ขอบคุณครับ แล้วตกลงเขาเถียงกันเรื่องอะไรครับ

ทามี่รา ไม่ได้ตั้งใจฟังค่ะ ไม่ใช่เรื่องของฉัน

แบตเทิล แต่คุณใช้คำว่า *เถียง* กันนะครับ

ทามี่รา ก็ฟังดูเป็นอย่างนั้นนี่ค่ะ เขาตะโกนใส่กันทีเดียว

ลีซ คุณพอจะระบุเวลาได้บ้างไหมครับ?

ทามี่รา คิดว่าสักสี่ทุ่ม 20 นะคะ

ลีซ สี่ทุ่ม 20... ไม่ได้ยินเสียงอื่นๆเลยใช่ไหมครับ?

ทามี่รา เนวิลกระแทกประตูปิดแรงมากตอนเขาออกจากห้องค่ะ

ลีซ แล้วไม่มีเสียงอื่นเลยหรือหลังจากนั้น?

ทามี่รา (เดินตัดหน้าแบตเทิลไปที่โต๊ะ) เสียงหนูแหละค่ะ (หยิบซองบุหรี่จากโต๊ะ)

ลีซ เสียงหนูบนห้องใต้หลังคาคงไม่สำคัญหรอกครับ

แบตเทิล (เดินไปที่โซฟา เขาหยิบไม้กอล์ฟขึ้นมา ทามี่รา จุดบุหรี่สูบ แบตเทิล เดินมาทางซ้ายของทามี่รา) ผมรู้ว่ามันหนักไปสำหรับผู้หญิง แต่นี่ไซ้ของคุณหรือเปล่าครับ? (ทามี่รา จมดิ่งในความคิดพลางสูบบุหรี่ ไม่ตอบ) คุณทามี่ราครับ!

ทามี่รา (มองไม้กอล์ฟ) ฉันอาจใช้ไม้ที่ใหญ่และหนักขนาดนี้ได้ แต่มันก็ไม่ใช่ของฉันค่ะ ไม้กอล์ฟทุกอันของฉันสลักอักษร ที. อาร์. ไว้ตรงด้ามจับ

แบตเทิล พอทราบไหมครับว่านี่ใคร?

ทามี่รา ไม่ทราบค่ะ (ไปทางขวา)

แบตเทิล (วางไม้กอล์ฟที่โซฟา) ทางเจ้าหน้าที่ต้องขอพิมพ์ลายนิ้วมือคุณไว้นะครับ คุณจะให้ความร่วมมือหรือปฏิเสธก็ได้

ทามี่รา ไม่มีประโยชน์จะปฏิเสธค่ะ เจ้าหน้าที่ของคุณพิมพ์ไปเรียบร้อยแล้ว (ลีซ แอบหัวเราะเบาๆ)

แบตเทิล ขอบคุณครับ คุณทามี่รา สำหรับตอนนี้ไม่มีอะไรแล้วครับ

ทามี่รา คุณจะว่าอะไรไหมคะถ้าฉันจะออกไปข้างนอกซักหน่อย อากาศจะสดชื่นค่ะ แค่ออกไปตรงระเบียง ถ้าต้องการฉันก็มาตามได้เลย

แบตเทิล ตามสบายเลยครับคุณผู้หญิง

ทามีรา ขอบคุณค่ะ (ออกไปทางประตูกระจก)

แบตเทิล (เดินไปกลางเวที) ดูเหมือนหลักฐานทุกอย่างจะยิ่งมัดตัวคุณสเตรจจ์เข้าเรื่อยๆนะครับท่าน

ทรีฟล์ (ลุกขึ้นและเดินไปทางขวาของโต๊ะกลม) เหลือเชื่อ เหลือเชื่อจริงๆ

เบนสัน (เข้ามาทางซ้าย แล้วไปตรงกลางเวทีค่อนข้าง ย่างตื่นเต้น) รอยนิ้วมือเป็นของคุณเนวิล สเตรจจ์แน่นอนครับ

แบตเทิล ดันไม่หลุดแล้วสินะ เขาทั้งอาวุธไว้ เขาทั้งรอยนิ้วมือไว้ แผลกที่ไม่ทั้งบัตรเชิญเข้าบ้านไว้ด้วย!

ลีซ มันง่ายไปไหมครับอา?

ทรีฟล์ ไม่มีทางเป็นเนวิลไปได้เลย ต้องมีอะไรผิดพลาดแน่ๆ (รินน้ำให้ตัวเอง)

แบตเทิล หลักฐานแน่นหนามากครับท่าน เรามาดูกันดีกว่าว่าเขาคิดยังไง พาเขาเข้ามาเลยเบนสัน (เบนสัน ออกไปทางซ้าย)

ทรีฟล์ ฉันทไม่เข้าใจ ฉันทว่าต้องมีบางอย่างผิดพลาด (แบตเทิล เดินไปกลางเวทีค่อนข้าง) เนวิลไม่ใช่คนโกงขนาดนั้น ต่อให้เขาอาจจะสามารถฆ่าคนได้-ซึ่งฉันไม่เชื่อเลยว่าเขาจะทำ-เขาจะทิ้งหลักฐานทุกอย่างที่ใช้มัดตัว ตัวเองได้ เอาไว้ง่ายๆ อย่างสะเพร่าอย่างนี้นะหรือ? (เดินไปทางขวา)

แบตเทิล ท่านครับ เหมือนเขาจะทำอย่างนั้นไปแล้ว (เดินไปทางขวาของเก้าอี้ริมตัวกลางค่อนข้าง) คุณหนีข้อเท็จจริงไม่ได้หรอก (เนวิล เข้ามาทางซ้ายพร้อมกับ เบนสัน เขาดูเป็นกังวล และประหม่า ยืนอยู่หน้าประตูพักหนึ่ง จนแบตเทิล ต้องชี้ไปที่เก้าอี้ตัวซ้ายของโต๊ะ) เชิญนั่งครับ คุณสเตรจจ์

เนวิล (ไปที่เก้าอี้ตัวนั้น) ขอบคุณครับ (นั่งลง ทรีฟล์ เดินข้ามด้านหลังของทุกคนไปยืนอยู่ที่หน้าเวทีฝั่งซ้าย)

แบตเทิล คงต้องขอให้คุณตอบคำถามสักสองสามข้อ เป็นหน้าที่ของผม ที่จะต้องเตือนคุณว่า หากคุณไม่ต้องการตอบ ผมก็ไม่มีอำนาจใดจะบังคับให้คุณตอบได้

เนวิล เอาเลยครับ ถามอะไรก็ว่ามาเลยครับ

แบตเทิล (เดินไปกลางเวที) คุณเข้าใจนะครับว่า ทุกอย่างที่คุณพูดจะถูกจดบันทึกไว้ และสามารถใช้เป็นหลักฐานในชั้นศาลได้ในภายหลัง?

เนวิล คุณขู่ผมหรือ?

แบตเทิล เปล่าครับ คุณสเตรจจ์ ผมแค่เตือนคุณ

ทรีฟล์ (เดินมาอยู่หน้าเก้าอี้ริมตรงกลางค่อนข้าง) ผู้กำกับการแบตเทิล มีหน้าที่ตามกฎหมายที่ต้องแจ้งสิทธิให้ผู้ที่เขาสอบปากคำทุกคนรับรู้อยู่แล้วจะเนวิล ถ้าไม่อยากพูดอะไรก็ไม่ต้อง แค่นั้นเอง

เนวิล ทำไมผมต้อง ไม่อยากพูด ด้วยล่ะ?

ทรีฟล์ บางเรื่องไม่พูดก็น่าจะดีกว่านะจ๊ะ

เนวิล เหลวไหลน่าป่า ท่านผู้กำกับการถามมาได้เลยครับ (ทรีฟล์ ดูจะสิ้นหวังและนั่งบนเก้าอี้ริมตัวซ้ายค่อนข้าง เบนสัน ลุกขึ้น)

แบตเทิล (เดินข้ามผ่านเนวิล ไปยืนทางขวาของเวทีใกล้คนดู) พร้อมให้การแล้วใช่ไหมครับ?

เนวิล ถ้าจะเรียกว่าอย่างนั้นก็ได้อ่ะ แต่ผมไม่แน่ใจกว่าจะช่วยอะไรคุณได้บ้าง

แบตเทิล กรุณาเริ่มด้วยการเล่าให้เราฟังได้ไหมครับ ว่าเมื่อคืนคุณทำอะไรบ้างหลังมื่อค่ำ (นั่งลงทางขวาของโต๊ะกลม)

เนวิล ขอคิดก่อนนะครับ... หลังจากมื่อค่ำ ผมก็ขึ้นไปห้องของตัวเองเพื่อเขียนจดหมาย ผมผลัดวันประกันพรุ่งมานานจึงจำเป็นต้องจัดการมันให้เสร็จ จากนั้นผมก็ลงมาที่นี่

แบตเทิล สักประมาณกี่โมงครับ?

เนวิล คิดว่าประมาณสามทุ่ม 15 ครับ น่าจะใกล้เคียงที่สุดแล้ว (**แบตเทิล** หยิบหูหรีขึ้นมา)

แบตเทิล (ส่งบุหรีให้เนวิล)ขอโทษทีครับ

เนวิล ไม่เอาครับ ขอขอบคุณ

แบตเทิล หลังจากนั้นคุณทำอะไรหรือครับ? (จุดบุหรี)

เนวิล ก็คุยกับเคย์... ภรรยาผม แล้วก็เท็ด ลาดิเมอร์

ลีซ เท็ด ลาดิเมอร์... ใครกันครับ?

เนวิล เพื่อนนะครับ เขาอยู่ที่โรงแรมอีสเตอร์เฮด เบย์ เขาเข้ามามาร่วมโต๊ะด้วยตอนมื่อค่ำ แล้วเขาก็กลับไปเสียก่อน ทุกคนก็เลยเข้านอนกันหมด

แบตเทิล รวมทั้งภรรยาคุณด้วย?

เนวิล ครับ เขารู้สึกไม่ตื่นิดหน่อย

แบตเทิล (ลุก) ผมเข้าใจว่าเกิดเรื่อง ไม่น่า่อภริมย์บางอย่าง

เนวิล อ้อ (มอง**ตรีฟส์**) คงมีคนบอกคุณแล้วใช่ไหม? ทะเลาะกันเรื่องผ้าๆเมียบๆนะครับ คงไม่เกี่ยวอะไรกับเรื่องเลวร้ายที่เกิดขึ้นหรือใช่ไหม?

แบตเทิล อ้อครับ (เดินไปอยู่หน้าโต๊ะ แล้วไปอยู่กลางเวที เจียบไปครู่หนึ่ง) พอทุกคนเข้านอนแล้ว คุณทำอะไรต่อหรือครับ?

เนวิล ผมค่อนข้างจะเบื่อ แล้วมันก็ยังไม่ได้ทำอะไรผมจึงตัดสินใจข้ามไปที่โรงแรม อีสเตอร์เฮด เบย์

แบตเทิล ทั้งที่มีพายนะหรือ? เมื่อคืนมีพายนี้อะไรครับ ผมค่อนข้างแน่ใจ

เนวิล ครับใช่ แต่ผมไม่ได้สนใจ จึงขึ้นไปห้องเพื่อเปลี่ยนชุด...

แบตเทิล (เข้าไปหาเนวิลอย่างรวดเร็ว พุดแทรกทันที) เปลี่ยนชุดหรือครับคุณสแตร์จ?

เนวิล ผมใส่สูทสำหรับมื่อค่ำราคาแพง ถ้าจะต้องตากฝนขึ้นเรือข้ามฟากละก็ไม่ดีแน่ จึงคิดจะเปลี่ยนเป็นสูทเทาลายทาง (วรรค) อันนี้ไม่นอกเรื่องใช่ไหมครับ?

แบตเทิล (เจียบไปพัก) ต่อเลยครับ คุณสแตร์จ

เนวิล (เริ่มประหม่ามากขึ้นจนเห็นได้ชัด) นั่นแหละครับ อย่างที่บอก ผมขึ้นไปเปลี่ยนชุด จึงต้องเดินผ่านห้องคุณหญิงป่า ซึ่งประตูปิดไว้ไม่สนิท ท่านเอ่ยถาม 'นั่นแกรีเนวิล' แล้วก็ขอให้ผมเข้าไปหา เราก็เลย... คุย กันพักหนึ่งนะครับ

แบตเทิล คุณอยู่กับคุณหญิงนานแค่ไหนครับ?

เนวิล ก็สัก 20 นาทีได้นะผมว่า นั่นแหละครับพอผมออกมา ก็ไปห้องตัวเอง เปลี่ยนชุดจนได้ แล้วก็รีบออกไป ผมเอากุญแจคฤหาสน์ไปด้วย เพราะมั่นใจว่าจะต้องกลับมาตีประมาณหนึ่ง

แบตเทิล ตอนนั้นก็โหมงครับ?

เนวิล *(คิด)* สักสี่ทุ่มครึ่งละมั้งครับ เพราะผมนั่งเรือเที่ยวสี่ทุ่ม 35 วันพอดี แล้วผมก็ข้ามแม่น้ำไปฝั่งอีสเตอร์เฮด ผมตีกับเท็ด ลาติเมอร์สัก 2-3 แก้ว แล้วก็ดูงานเต้นรำ แล้วเราก็เล่นบิลเลียดกันเกมหนึ่ง ผมถึงพลาดเรือเที่ยวสุดท้าย ซึ่งเป็นคืนหนึ่งครั้ง ลาติเมอร์เอารถออกมาพอดี แล้วเขาก็ขับรถมาส่งผมที่นี่ แค่อธิบายให้ผมรู้ถ้าเดินทางด้วยรถอะนะครับ *(วรรค)* เราออกจากโรงแรมตอนตี 2 แล้วก็มาถึงตอนสักตี 2 ครึ่ง ลาติเมอร์ไม่ยอมเข้ามาตีต่อ ผมเลยเข้ามา แล้วก็ไปนอนทันทีเลย *(แบตเทิลและทรีฟล์มองหน้ากัน)*

แบตเทิล *(เดินผ่านเนวิลไปทางขวาของโต๊ะ)* ระหว่างที่คุณคุยกับคุณหญิง ท่านดูเป็นปกติดีไหมครับ? *(ดื่บบุหรี่ในที่เขี่ย ซึ่งวางอยู่บนโต๊ะ)*

เนวิล อ้อ ครับ ปกติดี

แบตเทิล *(เดินไปอยู่หลังโต๊ะกลม)* คุณคุยอะไรกับท่านนะครับ?

เนวิล ก็เรื่องนั้น เรื่องนี้

แบตเทิล *(ไปข้างหลังเนวิล)* คุยกันอย่างดีไหมครับ?

เนวิล แน่สิครับ

แบตเทิล *(ไปทางซ้ายค่อนกลาง พุดอย่างนุ่มนวล)* ไม่ได้ทะเลาะกันรุนแรงหรือ?

เนวิล *(ลุกขึ้น โกรธ)* หมายความว่ายังไงครับ?

แบตเทิล คุณควรพูดความจริงนะครับ คุณสเตรจจ์ ขอเตือนเลยนะครับ ว่ามีคนได้ยินคุณ

เนวิล *(เดินผ่านหน้าโต๊ะกลมไปยืนทางขวา)* เอาได้! เรามีความเห็นไม่ตรงกันเล็กน้อย คือ คุณหญิงท่าน... ท่านไม่เห็นด้วยในสิ่งที่ผมทำกับ... กับ เคย์ และภรรยาเก่าของผม ผมอาจจะอารมณ์ร้อนไปตอนนั้น แต่ท้ายที่สุดเราก็แยกกันโดยดี *(ทูปโต๊ะ อยู่ดีๆก็ระเบิดอารมณ์ปะทุออกมา)* แต่ผมไม่มีทางทูปหัวท่านเพราะผมอารมณ์เสียแน่นอน ถ้าคุณจะคิดอย่างนั้น *(แบตเทิลไปไขว่คว้า หยิบไม้กอล์ฟขึ้นมาแล้วย้ายไปทางซ้ายของโต๊ะกลม)*

แบตเทิล นี่ของคุณหรือเปล่าครับ คุณสเตรจจ์

เนวิล *(มองไม้กอล์ฟ)* ใช่ครับ นี่ยี่ห้อ วอลเตอร์ ฮัดสัน จากเซนต์ เอ็กเบิร์ด

แบตเทิล นี่เป็นอาวุธที่เราสันนิษฐานว่าใช้ฆ่าคุณหญิงเทรลลีเลียน คุณมีคำอธิบายไหมครับว่ารอยนิ้วมือคุณไปอยู่บนด้ามจับนี้ได้อย่างไร?

เนวิล แต่... มันก็ต้องมีรอยนิ้วมือผมสิ ก็มันเป็นไม้กอล์ฟ ของผม นี่ ผมก็หยิบจับมันตลอดอยู่แล้ว

แบตเทิล ขอคำอธิบายว่า ทำไมรอยนิ้วมือของคุณถึงบ่งชี้ได้ว่าคุณเป็นคนสุดท้ายที่จับมันล่ะครับ?

เนวิล ไม่จริง จะเป็นอย่างนั้นได้อย่างไรล่ะครับ ถ้ามีคนจับมันหลังจากผมล่ะ ถ้าคนคนนั้นสวมถุงมือล่ะ?

แบตเทิล ไม่มีใครจับมันอย่างที่คุณว่าได้หรอกครับ ถ้าใส่ถุงมือจับด้ามไม้ ถุงมือก็ต้องทำให้รอยนิ้วมือคุณจางไป

เนวิล (มองไม้กอล์ฟอย่างนึกอะไรขึ้นได้) เป็นไปไม่ได้! (นั่งเก้าอี้ตัวขวาของโต๊ะ เอามือปิดหน้า) พระเจ้า! (หลังจากนั่งไปสักพัก เขาเอามือออก แล้วมองขึ้นไปข้างบน) เป็นไปไม่ได้ มันจะเป็นอย่างนั้นได้อย่างไร คุณคิดว่าผมฆ่าคุณหญิงป่า แต่ผมเปล่านะ ต้องมีอะไรผิดพลาดแน่ๆ (แบตเทิลเอาไม้กอล์ฟวางบนโซฟา)

ทรีฟส์ (ลุกขึ้นแล้วเดินไปทางซ้ายของโต๊ะกลม) เธอไม่มีคำอธิบายอะไรที่จะโต้แย้งเรื่องนี้ได้เลยหรือ เนวิล?

(แบตเทิล หยิบเสื้อสูทของเนวิลขึ้นมา)

เนวิล ไม่เลยครับ ผมคิดไม่ออกเลย (ทรีฟส์เดินไปอยู่หลังโต๊ะ)

แบตเทิล (ไปทางขวาของโต๊ะกลม) คุณอธิบายได้ไหมครับว่า ทำไมตรงแขนเสื้อและข้อมือของสูทตัวนี้... สูทของคุณ ถึงมีรอยเลือดเลอะอยู่ล่ะครับ?

เนวิล (กระซิบเสียงสั้นอย่างหวาดกลัว) เลือด... เป็นไปไม่ได้

ทรีฟส์ เธอไม่ได้... ลูกมีตบาดหรืออะไรใช่ไหม?

เนวิล (ลุกขึ้น ผลักเก้าอี้ไปข้างหลังอย่างรุนแรง) ไม่ ไม่สิไม่ใช่แบบนั้น ประหลาดมากเลย นี่มันเหลือเชื่อจริงๆ ไม่มีอะไรจริงสักอย่าง

แบตเทิล ข้อเท็จจริงมันน่าเชื่อเพียงพอแล้วคุณสแตร์จ

เนวิล แล้วทำไมผมต้องทำเรื่องเลวร้าย น่ากลัวแบบนั้นด้วยล่ะครับ? มันเกินไป แค่คิดว่าจะทำก็คิดไม่ได้แล้ว ผมกับคุณหญิงป่าเรารู้จักกันมาทั้งชีวิตนะ (ไปทางขวาของ ทรีฟส์) ป้าทรีฟส์ครับ ป้าไม่เชื่อใช่ไหม? ป้าไม่เชื่อว่าผมจะทำเรื่องแบบนั้นได้ลงใช่ไหม?

(แบตเทิล เอาเสื้อสูทกลับไปวางบนโซฟา)

ทรีฟส์ ป้าก็ไม่เชื่อเนวิล ไม่เชื่อ

เนวิล ผมไม่ได้ทำนะ สาบาน ผมไม่ได้ทำ ผมจะไปทำไม?

แบตเทิล (หันกลับมา แล้วยืนอยู่บนยกพื้น) ผมเชื่อว่าคุณจะได้รับมรดกก้อนใหญ่หากคุณหญิงเสียชีวิต ไม่ใช่เธอครับคุณสแตร์จ

เนวิล (ไปทางขวาใกล้คนดู) คุณหมายความว่า... นี่คุณคิดอย่างนั้นจริงๆหรือ? บ้ากันไปใหญ่แล้ว! ผมไม่ต้องการเงิน ผมมีฐานะดีอยู่แล้ว คุณจะตรวจสอบเงินในบัญชีของผมก็ได้ (ทรีฟส์ นั่งทางขวาของโต๊ะกลม)

แบตเทิล เราต้องตรวจสอบอยู่แล้วครับ แต่บางทีมันอาจจะมีเหตุผลก็ได้ว่าจู่ๆคุณก็จำเป็นต้องใช้เงินจำนวนมาก บางทีอาจเป็นเหตุผลที่ไม่มีใครรู้ เว้นแต่ตัวคุณเอง

เนวิล ไม่มีเรื่องอะไรแบบนี้!

แบตเทิล จะมีหรือไม่มี เดี๋ยวก็จะได้เห็นกันครับ

เนวิล (เดินผ่านด้านหน้าของโต๊ะกลมไปอยู่ทางขวาของแบตเทิล) คุณจะจับผมหรือ?

แบตเทิล ยังไม่ใช่ตอนนี้ครับ คุณยังมีโอกาสในขณะที่เรายังไม่มั่นใจ

เนวิล (ชื่นชม) แสดงว่าคุณตัดสินใจแล้วว่าผมเป็นคนทำจริงๆ แต่คุณยังไม่มั่นใจว่าเหตุจูงใจของผมคืออะไร คุณต้องการจะหาให้เจอซะก่อนแล้วค่อยยึดเย็ดข้อหาให้ผมล่ะสิ! (เดินไปหลังเก้าอี้เท้าแขนตรงกลางเวที ค่อนขวา) แค่นั้นเลย ใช่

ไหม? (จับพนักเก้าอี้แน่น) พระเจ้า! นี่มันฝันร้ายชัดๆ เหมือนติดกับแล้วออกไปไหนไม่ได้! (วรัว) คุณยังต้องการผมอยู่ไหมครับ? ผมอยากจะ... อยากจะ...ออกไป อยู่คนเดียว คิดอะไรเรื่องพวกนี้อีกครั้ง เจอแบบนี้ก็ช็อคเลย

แบตเทิล ตอนนี้เราเสร็จแค่นี้ครับ

เนวิล ขอบคุณ

แบตเทิล (ไปทางซ้ายก่อนกลาง) แต่อย่าไปไหนไกลเกินไปล่ะ ได้ไหมครับคุณผู้ชาย

เนวิล (เดินไปที่หน้าต่าง) อย่ากังวล ผมไม่พยายามหนีหรอก ถ้าหากคุณต้องการจะบอกแบบนั้น (เหม่อมองไปทางขวา) ผมเห็นว่าคุณระแวงผมมากทีเดียว (เนวิล ออกไปทางประตูกระจก **เบนสัน** นั่งตรงที่นั่งติดหน้าต่าง)

ลีซ (เข้ามาทางซ้ายของแบตเทิล) เขาทำอะไร ไซ้ไหมอา

แบตเทิล (เข้ามากลางเวที) ไม่รู้จะจิม ถ้าแกต้องการความจริงนะ ฉันไม่ชอบเลย ไม่ชอบอะไรในเรื่องนี้เลย หลักฐานทุกอย่างมันชี้ไปที่เขาชัดเจนไป อีกอย่าง มันไม่ค่อยจะลงตัวนะ คุณหญิงเทอร์สลิเลียนเรียกเขาเข้าไปในห้อง แล้วเขาจะบังเอิญมีไม้กอล์ฟอยู่ในมือเลยหรือ? ถ้ามี เขาจะถืออยู่ทำไม?

ลีซ ก็ถือไปพาดหัวคุณหญิงนะสิครับอา

แบตเทิล แปลว่าเขาวางแผนไว้ล่วงหน้าแล้ว? ไซ้เขาวางยาคุณแมรีนั่น แต่เขาไม่น่าจะมั่นใจได้เลยว่านางจะหลับได้เร็วนัก เขาไม่สามารถคาดเดาได้เลยว่า *ใครก็ตาม* จะหลับได้เร็วนัก

ลีซ หรือมันจะเป็นอย่างนี้ล่ะครับ? เขาทำความสะอาดไม้กอล์ฟอยู่ คุณหญิงเรียกเขาไปพบ ทั้งสองทะเลาะกัน เขาสติหลุด แล้วก็พาดคุณหญิงด้วยไม้กอล์ฟที่เขาบังเอิญถืออยู่

แบตเทิล ถ้าเป็นแบบนี้แสดงว่าเขาไม่ได้มีจังหวะไปวางยาแม่รี แต่แม่รีถูกวางยา หมอยืนยันได้ แน่นนอน (อย่างใช้สมาธิ) หรือนางจะวางยาตัวเอง

ลีซ ทำไมครับอา?

แบตเทิล (เดินไปทางซ้ายของโต๊ะกลม พุดกับ**ทรีฟล์**) มีแรงจูงใจอะไรไหมครับที่แม่รีจะวางยาตัวเอง?

ทรีฟล์ คุณหญิงทิ้งมรดกไว้ให้เขา ไม่เยอะเลย แค่มีกี่ร้อยต่อปี อย่างที่บอกนั่นล่ะ คุณหญิงเธอมีทรัพย์สินส่วนตัวน้อยมาก

แบตเทิล ไม่กี่ร้อยต่อปี... (นั่งเก้าอี้ตัวซ้ายของโต๊ะ)

ทรีฟล์ (ลุกขึ้น ไปทางขวาใกล้คนดู) ฉันเห็นด้วย ว่าเหตุจูงใจมันไม่มากพอ

แบตเทิล (ถอนหายใจ) นั่นสิ... เอาเป็นว่าเชิญคุณออเดรย์ ภรรยาคนแรกของคุณสแตร์จ์เข้ามาก่อนนะจิม (**ลีซ**ออกไปทางซ้าย) เรื่องนี้มีเงื่อนงำประหลาดครับท่าน รูปคดีผสมกันระหว่างการวางแผนล่วงหน้าอย่างเยือกเย็น กับความรุนแรงเลือดร้อนแบบสันคืด แล้วสองอย่างไม่ควรเกิดขึ้นได้ในเวลาเดียวกัน

ทรีฟล์ ไซ้เลย แบตเทิล การวางยาแม่รี ชี้ชัดมากกว่าเป็นการวางแผนล่วงหน้า

แบตเทิล แต่วิธีลงมือฆ่า กลับดูเหมือนเกิดจากอารมณ์โกรธชั่ววูบ... ไซ้ ครับท่านทุกอย่างดูผิดแปลกไปหมด

ทรีฟล์ เธอสังเกตไหม ที่เขาพูดว่า *ติดกับ*

แบตเทิล (ครุ่นคิด) 'ติดกับ'

ลีซ เข้ามาจากทางซ้ายเปิดประตูค้างไว้ ออเดรย์ เข้ามา หล่อนดูซีดเขียวแต่พยายามวางตัวได้ดี เบนสัน ลุกขึ้น ทรีฟส์ ไปทางขวา เบนสัน ออกไปทางซ้ายแล้วค่อยปิดประตู

ออเดรย์ (เดินมาตรงกลาง) อยากพบดิฉันหรือคะ?

แบตเทิล (ลุก) ครับ (เขาผายมือทางแก้อิ้วตัวซ้ายของโตะกลม) เชิญนั่งครับ คุณนายสแตร์จ (ออเดรย์ เข้าไปที่เก้าอี้อย่างรวดเร็วแล้วนั่งลง) คุณได้เล่าให้ผมฟังแล้วว่า คุณ พบศพได้ยังไง ฉะนั้นเราไม่จำเป็นต้องพูดกันเรื่องนี้

ออเดรย์ ขอบคุณค่ะ

แบตเทิล (ไปทางขวาใกล้คนดู) แต่ผมเกรงว่า ยังไงก็ตาม ผมจำเป็นต้องถามคำถามคุณสักข้อสองข้อ ซึ่งคุณอาจจะรู้สึกอึดอัดทางเราจะไม่บังคับให้คุณตอบหากคุณไม่ต้องการ

ออเดรย์ ไม่เป็นไรค่ะ ฉันทายากช่วย (ทรีฟส์ไปทางซ้ายใกล้คนดูอย่างช้าๆ)

แบตเทิล ถ้าอย่างนั้น อย่างแรกเลย ช่วยเล่าให้ฟังได้ไหมครับว่าคุณทำอะไรบ้างเมื่อคืนหลังมือค้ำ?

ออเดรย์ ดิฉันอยู่ที่ตงระเบียงเพื่อสนทนากับป้ามารธาค่ะ จากนั้นเมื่อคืนก็มาแจ้งว่าคุณหญิงเทรสสิเลียนต้องการพบป้าที่ห้องของท่าน ดิฉันเลยต้องกลับเข้ามาในห้องนี้ ฉันทคุยกับเคย์และเท็ด ลาติเมอร์ แล้วจากนั้นก็คุยกับทามิรา และเนวิล แล้วก็ไปเข้านอนค่ะ

ลีซ คุณเข้านอนตอนประมาณกี่โมงครับ?

ออเดรย์ ดิฉันคิดว่าราวๆ สามทุ่มครึ่งค่ะ ไม่แน่ใจเรื่องเวลาเลยคะ อาจจะตึกกว่านั้นสักนิด

ลีซ คุณเนวิลมีปัญหาเกี่ยวกับภรรยาเขาเล็กน้อย คุณได้เกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ไหมครับ?

ออเดรย์ เนวิลทำอะไรบางอย่างที่สั่นคิดไปหน่อยค่ะ ดิฉันว่าเขาแค่เหนื่อยและตื่นเต้นจนขาดสติ จึงทิ้งให้เขาอยู่กับภรรยาตัวดิฉันไปเข้านอน ดิฉันจึงไม่ทราบเลยว่าเกิดอะไรขึ้นหลังจากนั้น

(ทรีฟส์ นั่งบนเก้าอี้ริมผนังซ้ายค่อนกลาง)

ลีซ คุณกลับไปทันทีหรือเปล่าครับ?

ออเดรย์ เปล่าค่ะ ดิฉันอ่านหนังสือต่ออีกหน่อย

แบตเทิล (เดินไปที่ยกพื้น) คุณได้ยินเสียงอะไรผิดปกติบ้างหรือไม่ครับ?

ออเดรย์ ไม่เลยคะ ห้องของดิฉันอยู่อีกชั้นหนึ่ง ซึ่งสูงกว่าห้องของคุณหญิง ดิฉันจึงไม่ได้ยินอะไรเลยคะ

แบตเทิล (เดินไปหยิบไม้กอล์ฟ) ขอโทษด้วยนะครับ คุณนายสแตร์จ (ไปทางซ้ายของออเดรย์เอาไม้กอล์ฟให้ดู) เราสันนิษฐานว่านี่คืออาวุธที่ใช้สังหารคุณหญิง เทรสสิเลียน ซึ่งได้ตรวจสอบแล้วว่าเป็นสมบัติของคุณเนวิล สแตร์จ และอาจมีรอยนิ้วมือของเขายู่ด้วย

ออเดรย์ (สวดหายใจเฮือก) นี่คุณ... คุณตำรวจคงไม่ได้จะบอกว่า...เนวิลเป็นฆาตกรหรือใช่ไหมคะ?

ลีซ ถ้าบอกอย่างนั้น คุณจะแปลกใจหรือ

ออเดรย์ มากสิคะ ดิฉันมั่นใจด้วยว่าคุณคิดผิด ถ้าคุณคิดว่าเนวิลจะทำอะไรแบบนั้นได้ อีกอย่าง เขาไม่มีเหตุผลเลยที่จะ...

แบตเทิล มีสิครับ หากเขาต้องการเงินก้อนอย่างเร่งด่วน

ออสเตรีย ไม่มีทางค่ะ เขาไม่ใช่คนเห็นแก่เงิน ไม่เคยเป็นคนแบบนั้น คุณน่าจะ... คิดผิดแล้วค่ะ หากจะบอกว่าเป็นเนวิล

แบตเทิล คุณไม่คิดหรือครับว่าเขาเป็นคนชอบใช้ความรุนแรงเวลาขาดสติ

ออสเตรีย เนวิลนะหรือ? ไม่เลยค่ะ

แบตเทิล *(เดินไปวางไม้กอล์ฟกลับที่เดิม)* ผมไม่อยากจะเข้าไปสอดกับชีวิตส่วนตัวของคุณหรอกครับ คุณนายสแตร์จ์ แต่กรุณาบอกผมหน่อยว่า คุณตั้งใจมาทำอะไรที่นี้กันแน่? *(เข้าไปทางซ้ายของออสเตรีย)*

ออสเตรีย *(ประหลาดใจ)* ทำไมล่ะคะ? ก็ดิฉันมาที่นี่เสมอ

ลีซ แต่คงไม่เคยมาเวลาเดียวกันกับสามีเก่าคุณใช่ไหม?

ออสเตรีย ก็เขากลับมาดิฉันอยากมาหรือเปล่า?

ลีซ เป็นความคิดเขาหรือครับ?

ออสเตรีย ใช่สิคะ

ลีซ ไม่ใช่ความคิดคุณ

ออสเตรีย เปล่าค่ะ!

ลีซ แต่คุณยอมตกลง

ออสเตรีย ดิฉันตกลงค่ะ ใช่ ก็ไม่เห็นจะมีเหตุผลเลยว่าทำไมต้องปฏิเสธ

แบตเทิล ไม่มีหรือครับ ไม่คิดว่าการมาพบสามีเก่ากับภรรยาใหม่พร้อมหน้าพร้อมตากัน ไม่น่าอับอายแย่หรือครับ?

ออสเตรีย ก็คิดค่ะ

แบตเทิล คุณไม่ใช่ผู้ถูกกระทำจริงไหมครับ?

ออสเตรีย ขอโทษเถอะค่ะ ว่าอย่างไรล่ะคะ?

แบตเทิล เป็นคุณใช่ไหมที่ขอหย่ากับสามี?

ออสเตรีย อ้อค่ะ... ใช่

แบตเทิล ดังนั้นแล้ว คุณไม่ได้มีความเกลียดชังแค้นอะไรกับเขาใช่ไหม คุณนายสแตร์จ์ *(เดินไปยืนตรงหน้าเวทีฝั่งขวา)*

ออสเตรีย ไม่ค่ะ! ไม่มีเลย

ลีซ เป็นคนดีจิงนะครับ *(ออสเตรียไม่ตอบ)* คุณมีความสัมพันธ์อันดีกับคุณนาย สแตร์จ์คนปัจจุบันหรือเปล่าครับ?

ออสเตรีย ดิฉันไม่คิดว่าเขาชอบดิฉันนักหรอกค่ะ

ลีซ แล้วคุณชอบเขาไหมครับ?

ออสเตรีย ดิฉันไม่รู้จักเขาดีพอจะชอบหรือไม่ชอบค่ะ

แบตเทิล *(เดินไปทางขวาของโต๊ะกลม)* คุณแน่ใจนะว่าคุณไม่ใช่คนต้นคิด เรื่องที่มารวมตัวกันที่นี้ล่ะ?

ออเดรย์ แน่ใจมากค่ะ

แบตเทิล เช่นนั้นผมก็หมดธุระกับคุณแล้วครับ คุณนายสแตรงจ์ ขอบคุณมาก

ออเดรย์ (ลุกขึ้นเงี้ยวๆ) ขอบคุณค่ะ (ตรงไปที่ประตูทางซ้าย แล้วล้งเล่ยก้าว) จากนั้นจึงเดินกลับไปกลางเวทีฝั่งซ้าย **ทรีฟส์** ลุกขึ้นอย่างประหม่า และรวดเร็ว) ดิฉันขอพูดสักหน่อยนะคะ คุณคิดว่าเนวิลเป็นคนทำ เขาฆ่าคุณหญิงเพื่อเงินใช่ไหมคะ? ดิฉันไม่คิดเช่นนั้นเลย เนวิลไม่เคยสนใจเรื่องเงิน ดิฉันกลัวพูด ดิฉันรู้ดีเพราะดิฉันอยู่กับเขามาหลายปีค่ะ... ไม่ใช่เนวิลแน่นอน ดิฉันรู้ว่าการพูดเช่นนี้ไม่สามารถใช้เป็นหลักฐานได้ แต่ก็หวังว่าคุณจะเชื่อค่ะ (หมุนตัวกลับอย่างรวดเร็ว แล้วออกไปด้านซ้าย **ทรีฟส์** นั่งที่เก้าอี้ติดหน้าต่าง)

แบตเทิล (ไปกลางเวทีค่อนขวา) ไม่รู้จะทำอะไรกับเธอเลยครับท่าน ตั้งแต่เกิดมาผมไม่เคยเจอใครไร้อารมณ์อย่างนี้

ทรีฟส์ (ไปกลางเวทีค่อนซ้าย) อืม แค่นี้ค่อย แสดง อารมณ์นะจ๊ะ แบตเทิล ไม่ได้ ไร้อารมณ์หรอก แต่ดิฉันก็อาจจะคิดผิดก็เป็นได้ (**แมรี** เข้ามาโดยมี **ลีซ** ช่วยประคอง หล่อนยังสวมชุดราตรีสำหรับมือค้ำ หล่อนเดินเซเล็กน้อย **ทรีฟส์** เข้าไปใกล้หล่อน) แมรี! (รีบบอกแมรีไปที่เก้าอี้ริมฝั่งซ้ายค่อนกลาง **แมรี** นั่งลง)

แบตเทิล คุณแมรี อัลติน คุณไม่ควร...

เบนสัน เธอจะมาหาท่านให้ได้นะครับ (ยืนอยู่ตรงประตูด้านซ้าย)

แมรี (แผ่วเบา) ดิฉันสบายดีค่ะ แค... ยังมีน่ะอยู่ (**ทรีฟส์** เดินไปที่โต๊ะกลม รินน้ำมาแก้วหนึ่ง) แต่ดิฉันต้องมา มีคนพูดว่าท่านผู้กำกับการสงสัยคุณเนวิล จริงหรือไม่คะ? ท่านสงสัยคุณเนวิลใช่ไหม? (**ทรีฟส์** เดินมาหาแมรีทางขวา พร้อมแก้วน้ำในมือ)

ลีซ ใครบอกคุณครับ?

แมรี แม่ครับค่ะ เขาเอาขามาให้ดิฉัน เขาว่าได้ยื่นเจ้าหน้าที่คุยกันในห้องคุณเนวิล พอดิฉันลงมาก็พบคุณออเดรย์ เธอก็เล่าให้ฉันฟังอย่างเดียวกัน (มองทุกคนในห้องไปรอบๆ)

แบตเทิล (ไปใกล้คนดูทางขวา) เรายังไม่ได้วางแผนจับกุมเขา... ตอนนี้ ครับ

แมรี แต่มันไม่มีทางเป็นคุณเนวิลได้เลยค่ะ ดิฉันจึงต้องมาหาท่านเพื่อจะบอกท่านเรื่องนี้ ไม่ว่าจะใครจะเป็นคนฆ่า คนคนนั้นไม่มีทางเป็นคุณเนวิลค่ะ ดิฉันมั่นใจ

แบตเทิล (มาตรงกลางเวที) คุณรู้ได้อย่างไร?

แมรี เพราะดิฉันเห็นท่าน... หมายถึง คุณหญิงเทรลลีเลียน ยังมีชีวิตอยู่ ตอนที่คุณเนวิลออกจากบ้านไปค่ะ

แบตเทิล อะไรนะ?

ลีซ อะไรนะ? (พร้อมแบตเทิล)

แมรี กระดังในห้องดิฉันสั้น ถึงฉันจะง่วงมากแค่ไหน แต่ดิฉันก็จำต้องลุกออกจากเตียง ตอนนั้นเป็นเวลาไม่กี่นาทีก่อนจะสี่ทุ่มครึ่ง พอดิฉันออกจากห้อง คุณเนวิลคงอยู่ที่โถงด้านล่าง ดิฉันชะโงกหน้ามองผ่านระเบียง ก็เห็นเขาออกไปนอกประตูบ้านพอดี เขากะแทกประตูปิดเสียเสียงดัง ดิฉันจึงค่อยเข้าไปหาคุณหญิงเทรลลีเลียน

แบตเทิล แล้วท่านก็ยังมีชีวิตและดูสุขภาพดีหรือ?

แมรี ใช่สิคะ ท่านแค่หงุดหงิดและบ่นว่าคุณเนวิลตะคอกใส่ท่านนะคะ

แบตเทิล (กัปตัน) ไปตามคุณสเตรงจมา (ลีซ เดินไปทางขวาแล้วออกไปผ่านประตูกระจก แมรี่ รั้งน้ำไปจากป่าทรีฟล์ ไปตีแบตเทิล จึงเข้าไปนั่งที่เก้าอี้ซ้ายของโต๊ะกลม) คุณหญิงพูดคำว่าอะไรบ้าง

แมรี่ ท่านว่า (ครุ่นคิด) โอ้ย ตายละ ท่านว่าอย่างไรนะ ท่านว่า ‘ฉันเรียกหาเธอหรือ? ฉันจำไม่ได้ว่าฉันกระดิ่ง เนวิลทำตัวแย่มากเลย มันควบคุมตัวเองไม่ได้ มันตะคอกใส่ฉันด้วยนะ ฉันอารมณ์เสียมากทีเดียว’ ดิฉันให้คุณหญิงทานยาแก้ปวดหัว แล้วก็ให้มันมู่ๆจากกระตักคะ แล้วคุณหญิงก็นอน ดิฉันจึงกลับไปห้องของตัวเอง ดิฉันนั่งจ้องจิ้มตาแทบไม่ขึ้น เมื่อครู่นี้ คุณหมอละเซนบี้ ถึงกับถามเลยว่าดิฉันกินยานอนหลับไปหรือเปล่า...

แบตเทิล เรื่องนั้นเรารู้แล้ว (เนวิล และ ลีซ เข้ามาทางประตูกระจก เคย์ ตามมาด้วยและยืนอยู่หน้าโต๊ะกลมฝั่งขวา ลีซ ยืนอยู่ทางขวา แบตเทิล ลูก แล้วเดินไปทางซ้ายค่อนกลาง) คุณเป็นคนโชคดีเหลือเกินนะคุณเนวิล

เนวิล (เดินไปหลังโต๊ะกลม) เหนือครับ? ทำไมล่ะ?

แบตเทิล คุณแมรี่ ได้พบคุณหญิงเทรลลี่เลียน และท่านยังมีชีวิตอยู่ หลังจาก ที่คุณออกจากบ้านไปแล้ว แล้วเราก็ตตรวจสอบกับท่าเรือแล้วว่า คุณนั่งเรือรอบสี่ทุ่มสามสิบห้าออกไปจริงๆ

เนวิล (ดีใจ) ถ้าอย่างนั้น... ผมก็รอดแล้วใช่ไหมครับ แล้วรอยเลือดบนสูทล่ะ... (ขยับไปทางขวาของโซฟา) แล้วไม้กอล์ฟที่มีรอยนิ้วมือผมล่ะ (เคย์ นั่งลงบนเก้าอี้นุ่มตัวขวาใกล้คนดู)

แบตเทิล (ไปทางซ้ายของโซฟา) หลักฐานปลอม ปลอมขึ้นมาอย่างแนบเนียน และชาญฉลาด ทั้งเลือด และเส้นผมบนหัวไม้กอล์ฟ ใครบางคน สวมสูทชุดตอนที่ก่อเหตุ จากนั้นเอาไปใส่ไว้ในตู้เสื้อผ้าคุณ เพื่อโยนความผิดไปให้

เนวิล (ไปหลังเก้าอี้ตัวซ้ายของโต๊ะกลม) แต่... เขาทำไปทำไม ผมไม่อยากจะเชื่อ!

แบตเทิล (อย่างแน่วแน่) มีใครเกลียดคุณบ้างไหมครับคุณเนวิล? ใครเกลียดคุณมากเสียจนอยากเห็นคุณถูกจับแขวนคอ ในความผิดที่คุณไม่ได้ก่อ?

เนวิล (เงยไปสั้กพัก ตัวสั่น) ไม่มีครับท่าน... ไม่มีเลย

ทามิรา เข้ามาทางประตูกระจก ค่อยเดินเข้าไปที่โต๊ะกลม ในขณะที่ม่านปิด

- จบฉาก 2 -

องก์ 3

ฉาก 1

ฉาก: เหมือนเดิม เช้าตรู่วันรุ่งขึ้น

เครื่องเรือนทุกชิ้นถูกย้ายกลับที่เดิมเหมือนตอนเริ่มเรื่อง เพียงแค่ว่าเก้าอี้ไปอยู่บนยกพื้นตรงกลาง และ ตะกร้าหวายใส่ของถูกยกออกไปแล้วโดย **แบร์เร็ด**

เมื่อม่านเปิด ตอนนั้นจะเป็นเวลาประมาณ 11 โมงเช้า แสงอาทิตย์สว่างจ้า หน้าต่างทุกบานเปิดไว้ **ทามิรา** ยืนอยู่บนยกพื้นอยู่แล้ว มองออกไปนอกหน้าต่าง ขณะที่ **แบร์เร็ด** กำลังเก็บของอยู่ พักหนึ่ง **แมรี่** เข้ามาทางประตูกระจก ดูซีดเซียว และเป็นกังวล หล่อนเดินไปหลังพนักโซฟา แล้วเห็นทามิรา

แมรี่ โอ้ย ตาย

- ทามิรา (เปิดหน้าต่างแล้วหันกลับมา) มีเรื่องอะไรเธอจ๊ะ?
- แมรี่ (หัวเราะ อย่างดูเสียดสีเล็กน้อย) มีแค่คุณทามิราคนเดียวล่ะมั้งคะ ที่จะพูดอะไรแบบนี้ได้ มีเหตุการณ์เกิดขึ้นในคฤหาสน์ แล้วคุณก็พูดออกมาว่า 'มีเรื่องอะไรเธอจ๊ะ' (นั่งบนโซฟา ริมสุดฝั่งที่เฉียงเข้าในเวที แบร์เร็ต ออกไปทางซ้ายเวที)
- ทามิรา หมายถึง มีเรื่องอะไรใหม่ไหม
- แมรี่ ดิฉันเข้าใจว่าคุณหมายความว่ายังไง ดิฉันก็แค่โล่งใจอย่างน่าประหลาด ว่ามีใครสักคนในบ้าน ดูเป็นปกติ *ราวกับไม่มีอะไรเกิดขึ้น* ได้อย่างคุณ
- ทามิรา ฉันไม่เห็นว่าการนั่งเศร้าซึมเสียใจจะช่วยให้อะไรดีขึ้นมานะจ๊ะ
- แมรี่ จริงค่ะ คุณเป็นคนมีเหตุมีผล เหมือนจะดูไม่สะทกสะท้านใช้ไหมล่ะคะ
- ทามิรา (ไปตรงกลางเวทีก่อนซ้าย) ฉันไม่ได้... ไม่ได้ใกล้ชิดกับใครมากอย่างเธอไงจ๊ะ
- แมรี่ ก็จริงอีกแหละค่ะ ไม่รู้ว่าเราจะอยู่กันอย่างไรนะคะถ้าไม่มีคุณ คุณเหมือนเป็นเสาหลักนั่งสงบค้ำจุนพวกเรา
- ทามิรา เป็นกันชนในรูปของมนุษย์นะเธอจ๊ะ?
- แมรี่ ถึงยังไง ตำรวจก็อยู่เต็มบ้านไปหมด
- ทามิรา ฉันเข้าใจ เจอคนหนึ่งในห้องน้ำเมื่อเช้านี้ ฉันถึงกับต้องไล่ตะเพิดออกไปเลย ตอนนั้นฉันยังไม่ทันจะล้างหน้า อาบน้ำด้วยซ้ำ (*นั่งเก้าอี้ริมตัวกลางก่อนซ้าย*)
- แมรี่ เข้าใจค่ะ เจอในที่ที่ไม่คิดว่าจะเจอตลอดเวลา (*ลุกขึ้น*) คุณเนวิลน่าสงสารมากเลยนะคะ จวนตัวมากๆ
- ทามิรา ใช่ว่า เกือบแล้วเชียว (*ยิ้มมุมปาก*) แต่ฉันกลับอดดีใจไม่ได้เลย ที่ตาเนวิลจะเจอเรื่องร้ายๆแบบไม่ทันตั้งตัวบ้าง เขาจะได้ทุกอย่างที่ต้องการมาโดยตลอด
- แมรี่ จริงค่ะ เขาเป็นคนเช่นนั้น
- ทามิรา โชคดีเป็นบ้า ถ้าเป็นตาสีตาสาจนๆสักคน มีหลักฐานมัดตัวแน่นเพียงนั้นละก็โดนจับไปแล้วละฉันว่า ไม่มีหวังอะไรแบบนี้หรอกนะ
- แมรี่ คนร้ายน่าจะเป็นคนนอกนะคะ
- ทามิรา ไม่ใช่หรอก เรื่องนั้นนะ ตำรวจพิสูจน์ได้แล้ว ประตูหน้าต่างอยู่ในสภาพดี และลงกลอนแน่นหนาอยู่แล้วตอนที่ตรวจสอบ (*แมรี่ไปที่หน้าต่างบานกลาง มองคนตกปลาด้านนอก*) อีกอย่างนะ เรื่องที่เธอโดนวางยา ยังไงก็ต้องเป็นคนใน แน่นนอนแหละจ๊ะ
- แมรี่ (*ส่ายหัว*) ไม่อยากเชื่อว่าจะเป็นพวกเราคนใดคนหนึ่ง (*เดินไปที่สุดปลายของยกพื้นทางขวา เท็ด เข้ามาทางประตูกระจก ถือเสื้อนอกของตนมาด้วยตัวหนึ่ง*)
- เท็ด (*ไปทางขวาของโซฟา*) วัตดีศรีรับ ทามิรา อรุณสวัสดิ์นะแมรี่ ผมมาหาเคย์ พอจะรู้ไหมครับว่าเขาอยู่ไหน?
- แมรี่ ดิฉันว่าเขาอยู่ที่ห้องค่ะ คุณลาติเมอร์
- เท็ด (*วางเสื้อนอกบนพนักโซฟา ฝั่งที่เฉียงเข้าในเวที*) ผมคิดว่าอยากจะรับเขาข้ามฝั่งไปรับประทานอาหารมือเที่ยงกับผมที่โรงแรมนะครับ ตอนนี้ที่นี้ไม่ค่อยน่าอยู่นักหรอก

- แมรี่** คุณคาดหวังว่าบ้านนี้จะ น่ารัก ได้ยังไงคะ หลังจากเกิดเรื่องนั้นนะ?
- เท็ด** (ไปทางขวาฝั่งใกล้คนดู) ผมหมายความว่าอย่างนั้นแหละ แต่มันก็เป็นอีกเรื่องสำหรับเคย์ คือ แบบว่า... ก็คุณป่าที่เสียไปไม่ได้สำคัญอะไรกับเคย์เท่าไรหรอก จริงไหมครับ?
- แมรี่** ค่ะ เขาไม่ได้รู้จักคุณหญิงนานเท่าที่พวกเราที่เหลือรู้จัก
- เท็ด** เย่มากอะ เมื่อเขามีตำรวจมาที่โรงแรมเต็มไปหมดเลย
- แมรี่** เขาไปทำอะไรกันคะ?
- เท็ด** ก็คงจะตรวจสอบเรื่อง คุณสแตร์จันท์แหละผมว่า เขาถามผมใหญ่เลยว่าเขามาหาผมจริงหรือเปล่า ผมก็ตอบไปว่าอยู่กับเขาตั้งแต่ ห้าทุ่ม จนตีสองครึ่ง พวกนั้นดูพอใจในคำตอบนะครับ โชคดีเขียวที่เขามาหาผมที่โรงแรมคืนนั้นนะว่าไหม?
- ทามิรา** (ลุก) โชคดีจริงค่ะ (ไปที่ประตูทางซ้าย) ฉันทะจะขึ้นไปข้างบนแล้ว ถ้าเจอเคย์จะบอกให้ว่าคุณมานะเท็ด
- เท็ด** ขอบใจครับ (ทามิรา ออกไปทางซ้าย **เท็ด** มองตามจนหล่นออกกลับไปประตูไป จากนั้นจึงค่อยไปที่เสื่ออกของตน แล้วหยิบบุหรี่ยื่นออกจากกระเป๋าเสื้อ) แปลกมากทีเดียว ดูเหมือนคนเก็บกดอย่างกับว่าจะสะสมอารมณ์เอาไว้แน่นจนมันจะปะทุระเบิดออกมาเอง ใครๆก็รู้ว่าพี่ชายเขาน่ะแอบชอบบอเดอรี แต่ตัวเขาเองจำเป็นต้องทำดีกับบอเดอรีขนาดนั้นไปเพื่ออะไรกัน (จุดบุหรี่ยื่น)
- แมรี่** (เดินไปทางประตูซ้าย หงุดหงิด) ใครจะไปรู้ล่ะคะ อีกอย่างนั้นก็ไม่ใช่เรื่องของเราด้วยค่ะ (สังเกตเห็นหนึ่ง แล้วหันกลับมา) ตอนที่คุณเจอกับตำรวจ เขาได้พูดอะไรไหมคะ? ดิฉันหมายถึง คุณพอจะเดาได้ไหมคะว่าตอนนี้พวกเขาสงสัยใครอยู่? (ไปที่เก้าอี้เท้าแขนฝั่งซ้ายค่อนกลาง)
- เท็ด** ก็ดูจะยังไม่มั่นใจกันนะ
- แมรี่** ดิฉันก็ไม่คิดว่าเขาจะมั่นใจกันหรอกค่ะ แต่บางทีถ้าพิจารณาจากคำถามเขา ก็อาจจะพอรู้...
- (เคย์เข้ามาทางซ้าย)
- เคย์** (ตรงไปที่เท็ด) หวัดดีเท็ด น่ารักจังที่มาหา
- เท็ด** คิดว่าควรต้องมาทำให้คุณอารมณ์ดีเสียบ้างนะ เคย์
- เคย์** พระเจ้า คุณคิดถูกทีเดียว ก่อนหน้าบ้านนี้ก็แย่มากอยู่แล้ว มาตอนนี้...
- เท็ด** ไปนั่งรถเล่น และทานมื้อเที่ยงกันที่โรงแรมไหมล่ะ? หรือจะไปไหนก็ได้ถ้าคุณต้องการ (**แมรี่** ไปทางซ้ายใกล้คนดู)
- เคย์** ฉันทะไม่รู้ว่าเนวิลทำอะไรอยู่
- เท็ด** ผมไม่ได้ชวนเนวิล ผมชวนคุณ
- เคย์** ฉันทะไปโดยไม่มีเนวิลไม่ได้หรอกเท็ด มันน่าจะดีกับเขาด้วย ถ้าเขาจะได้ออกไปจากที่นี่ซะบ้าง
- เท็ด** (ยกไหล่อย่างไม่ใส่ใจ) ก็ได้ จะชวนเขามาด้วยก็ได้เคย์ ถ้าคุณต้องการ ผมยังงี้ก็ได้
- เคย์** เนวิลอยู่ไหนนะแมรี่?
- แมรี่** ไม่รู้สิคะ แต่ดิฉันเดาว่าน่าจะเดินเล่นอยู่ในสวน

- เคย์ (เดินข้ามฝั่งไปที่ประตูกระจก) เดี่ยวจะลองไปหาเขาดู ไปไม่นานหรือก็น่าเท็ด (เคย์ ออกไปทางประตูกระจก)
- เท็ด (ไปทางขวา โกรธ) เคย์ก็ยังจะห่วงใยมันอยู่ได้ หลังจากที่มันทำกับเธออย่างกับหมูกับหมา
- แมรี่ (ไปทางซ้ายของโซฟาตัวซ้ายค่อนกลาง) เดี่ยวเธอก็ยกโทษให้เขาละ
- เท็ด ซึ่งไม่ควรเลย ตอนนี้เคย์จะได้รับส่วนแบ่งมรดกนั้นถึงครึ่งหนึ่ง คราวนี้จะไปไหนก็ได้ ทำอะไรก็ได้ ตามใจแล้ว เขามีโอกาสจะได้ใช้ชีวิตเป็นของตัวเองแล้วแท้ๆ
- แมรี่ (นั่งบนเก้าอี้เท้าแขน อย่างขมขื่น) เราสามารถใช้ชีวิตเป็นของตัวเองได้โดยแท้หรือคะ? มันเป็นแค่ความเชื่อลวงๆ ไว้หลอกให้เรา วางแผนชีวิต คิดถึงอนาคต ซึ่งในความเป็นจริงแล้วคงจะไม่มีวันเกิดขึ้น ไม่ใช่หรือคะ?
- เท็ด คินนั้นเธอไม่ได้พูดแบบนี้
- แมรี่ ค่ะ แต่คินนั้นมันเหมือนผ่านไปนานแล้ว มีหลายอย่างเกิดขึ้นมากมายเหลือเกิน
- เท็ด ก็แค่คดีฆาตกรรม คดีเดียว
- แมรี่ คุณคงไม่พูดถึงเรื่องฆาตกรรมแบบสั่นคิอย่างนั้นแน่ๆ ถ้า...
- เท็ด ถ้าอะไรหรือแมรี่? (เข้าไปอยู่ทางขวาของแมรี่)
- แมรี่ ถ้าคุณเองก็เข้าใจความตายนั่นอย่างฉับใจคะ
- เท็ด คราวนี้เป็น คนนอก ก็ดีเหมือนกัน (เคย์ และ เนวิล เข้ามาทางประตูกระจก เคย์ดูอารมณ์เสียอย่างมาก)
- เคย์ (ในขณะที่เดินเข้ามา) ไม่มีประโยชน์แล้ว เท็ด (ไปอยู่ทางขวาสุดของยกพื้น) เนวิลไม่ไป ฉะนั้นเราไปไม่ได้
- เนวิล (ไปทางขวาใกล้คินดู) ผมไม่เห็นทางเลยที่เราจะไปได้อย่างไร ขอคุณที่ชวนอย่างยิ่งเลย เท็ด แต่คงจะเป็นไปได้ยากใช่ไหมล่ะ หลังจากเพิ่งเกิดเรื่องบ้านั้น
- เท็ด (เดินไปอยู่หลังโซฟา) ก็แค่ไปกินมือเที่ยงไม่เห็นจะเป็นอะไรเลย อย่างไรก็ตามก็ต้องกินอะไรสักอย่างอยู่ดี
- เนวิล กินที่นี่ก็ได้ (ไปทางขวาของเคย์) ไว้ทีหลังเถอะเคย์ เราจะไปขับรถเล่นสบายใจได้ยังไง ในเมื่อการพิจารณาคดียังไม่สิ้นสุดอย่างนี้
- เท็ด ถ้าคุณรู้สึกอย่างนั้น สแตร์จ์ ผมว่าเราก็ล้มเลิกแผนนี้ไปเลยเถอะ (หยิบเสื้อนอกขึ้นมา แล้วเดินไปทางประตูหน้าต่าง)
- แมรี่ (ลุก) ถ้าอย่างนั้นแล้ว ก็อยู่ร่วมมือเที่ยงกับเราเถอะคะ คุณเท็ด
- เท็ด เอ้อ... ขอคุณที่ชวนนะครับแมรี่
- เนวิล (เดินไปหลังโซฟา) จริงสิ อยู่เถอะนะเท็ด
- เคย์ (ไปทางซ้ายของยกพื้น) ตกกลางไหมคะ?
- เท็ด (ไปทางขวาของโซฟา) ได้ครับ ผมอยากอยู่ด้วย
- แมรี่ แต่คุณอาจต้องรอหน่อยนะคะ ฉันทเกรงว่ากิจการงานบ้างต่างๆคงทำได้ไม่ค่อยสะดวกนัก ในขณะที่เรามีตำรวจคอยเดินเข้าออกคร่ำแทบทุกๆ 2 นาที
- เท็ด ถ้าหากว่าจะเป็นเรื่องลำบาก...

- แมรี่ (ไปทางประตูซ้าย) ออไม่ค่ะ ไม่ ไม่ได้ลำบากอะไรเลย (ออสเตรีย เข้ามาทางซ้าย เคย์ มองนิตยสารบนโต๊ะกาแฟ)
- ออสเตรีย เช้านี้ มีใครเจอป่ามารธาบ้างหรือยังคะ?
- เนวิล ไม่เห็นตั้งแต่เมื่อเช้าแล้วครับ (เท็ดไปทางขวาใกล้คนดู)
- แมรี่ ดิฉันเห็นว่าคุณป่าคุดอยู่กับเจ้าหน้าที่ตำรวจในสวนสักครึ่งชั่วโมงก่อนหน้านี้ค่ะ ต้องการพบท่านหรือคะ?
- ออสเตรีย (ไปกลางเวที ผั่งซ้าย) ออ เปล่าจะ แค่สงสัยนะว่าท่านอยู่ไหน
- เนวิล (เหม่อมองออกไปทางขวา) กำลังมากันแล้ว ไม่ใช่คุณป่ามารธาแฮะ ผู้กำกับการแบตเทิล กับสารีตรลีสต่างหาก
- แมรี่ (กังวล) เขาจะอยากได้อะไรกันอีกคะ? (ทุกคนเฝ้าร่อย่างประหม่า แบตเทิล กับ ลีซ เข้ามาทางประตูกระจก ลีซ ถือม้วนกระดาษสีน้ำตาลมาด้วย เขาเข้ามายืนทางขวาของโซฟา)
- แบตเทิล (มากลางเวที ผั่งขวา) หวังว่าจะไม่ได้มารบกวนพวกคุณนะครับ? พอดีมีเรื่องสักสองสามอย่าง อยากจะสอบถามสักหน่อยครับ
- เนวิล ผมคิดว่าคุณรู้หมดทุกอย่างแล้วเสียอีกครับ ท่านผู้กำกับ
- แบตเทิล ไม่เชิงครับ คุณสแตร์จ (หยิบถุงมือหนังกวางอันใหญ่ออกมาข้างหนึ่งจากกระเป๋าทางแกง) เป็นต้นว่า มีถุงมือข้างหนึ่งตกอยู่ ผมสงสัยว่าเป็นของใครนะครับ (ทุกคนมองถุงมือโดยไม่ตอบ จากนั้นเขาจึงพูดกับ ออสเตรีย) ไซ่ของคุณหรือเปล่านั้น คุณนายสแตร์จ
- ออสเตรีย (ส่ายหัว) ไม่ค่ะ ไม่ใช่ (นั่งเก้าอี้ทำแขนผั่งซ้ายค่อนกลาง)
- แบตเทิล (ยื่นถุงมือให้แมรี่) คุณแมรี่?
- แมรี่ ไม่ใช่นะ ดิฉันไม่มีถุงมือสีนี้ (นั่งเก้าอี้นวมตัวซ้ายใกล้คนดู)
- แบตเทิล (กับเคย์) ของคุณไหมครับ?
- เคย์ ไม่ ฉันมั่นใจว่าไม่ใช่ของฉันแน่ ของยัยทามิราหรือเปล่า?
- แบตเทิล น่าจะใหญ่ไปสำหรับเธอนะครับ (ไปหาเคย์) ช่วยสวมให้ดูหน่อยเถอะครับ (เคย์ พยายามใส่ แต่ใส่ไม่เข้า) ถ้าคนตัวเล็กอย่างคุณเคย์ใส่ไม่ได้ คุณทามิราก็ไม่ได้แน่ (ไปหาแมรี่) ช่วยลองให้หน่อยครับ (แมรี่พยายามใส่ แต่ใหญ่เกินไป ใส่ไม่ได้เช่นกัน ท้ายที่สุด เขาจึงต้องไปหา ออสเตรีย) ผมว่าคุณน่าจะใส่ได้พอดี คุณมือใหญ่กว่าผู้หญิงที่เหลือทั้งหมด (ออสเตรียรับถุงมือไปอย่างกระอักกระอ่วน)
- เนวิล (ไปกลางเวที ผั่งขวา ทันที่) ก็เขาบอกท่านแล้วนี่ครับว่าไม่ใช่ของเขา
- ลีซ (เรียบๆ) บางทีอาจจำผิด ไม่ก็ลืมว่าเคย์มี
- ออสเตรีย อาจจะใช้คะ ถุงมือต่างๆไปดูอย่างไรก็เหมือนกัน
- ลีซ ช่วยสวมหน่อยนะครับ คุณนายสแตร์จ (ออสเตรีย สวมถุงมือข้างซ้าย มันใส่ได้พอดี) ดูเหมือนเป็นของคุณสินะครับ มันตกอยู่บนหน้าต่างของคุณ ห้อยอยู่บนแถววัลย์ พร้อมอีกข้างหนึ่ง ที่ดูเข้ากันพอดี
- ออสเตรีย (ตะกุกตะกัก) ฉะ... ฉัน... ฉัน... เรื่องอะไรทั้งนั้นค่ะ (รีบถอดถุงมือออก ยื่นให้แบตเทิล)

เนวิล นี่ ท่านผู้กำกับการครับ ท่านพยายามจะบอกอะไรกันแน่?

แบตเทิล (ตรงเข้าไปอยู่ทางซ้ายของเนวิล) คือผมอยากจะขอพูดธุระกับคุณเป็นการส่วนตัวสักหน่อยได้ไหมครับ คุณ สแตร์จ?

เท็ด (ไปทางประตูกระจก) ไปกันเถอะเคย์ ออกไปที่สวนกัน (เคย์ และ เท็ด ออกไปทางประตูกระจก)

แบตเทิล ไม่จำเป็นต้องรบกวนคนอื่น ๆ เลยครับ (กับเนวิล) มีที่ไหนที่เราจะไป...

แมรี่ (ลุกทันที) ดิฉันว่าจะไปอยู่แล้วคะ (กับออเดรย์) ไปด้วยกันไหมคะคุณ?

ออเดรย์ (เลื่อนลอย) อ้อ จ๊ะๆ ไปจ๊ะ (พยักหน้าอย่างมีนัยง หวาดกลัว หล่อลนลุกขึ้นช้าๆ แมรี่ โอบบ่าหล่อน พาออกไปทางซ้าย)

เนวิล (นั่งโซฟา) เอาละครับ ท่านผู้กำกับการ เรื่องไร้สาระเกี่ยวกับถุงมือนอกหน้าต่างห้องออเดรย์นี่มันยังงัยกัน?

แบตเทิล ไร้สาระเลยครับคุณสแตร์จ เมื่อตรวจค้นละเอียดแล้ว ก็พบเรื่องน่าสงสัยในบ้านเต็มไปหมด

เนวิล น่าสงสัย หมายความว่าอย่างไร น่าสงสัย?

แบตเทิล เอาหลักฐานมาซิจิม (ลีซ ไปทางขวาของแบตเทิล แล้วคลี่เอา แท่งเหล็กหนักๆ อันหนึ่งส่งให้ แบตเทิล จากนั้นก็ไปที่กลางเวทีฝั่งซ้าย แบตเทิล เอาแท่งเหล็กนั้นให้เนวิลดู) แท่งเขี่ยไฟในเตาผิงอย่างโบราณ สไตลวิกทอเรีย

เนวิล คุณคิดว่านี่คือ...

แบตเทิล อาวุธที่ใช้สังหารคุณหญิงเทรสตีเลียน... ใช่ครับ คุณสแตร์จ ผมคิดอย่างนั้น

เนวิล แต่ทำไม... ไม่เห็นมีอะไรเลย...

แบตเทิล คนร้ายล้างมันหลังจากใช้เสร็จนะสิครับ จากนั้นก็เอาไปแขวนไว้ตรงเตาผิงตามเดิม แต่ต่อให้ล้างเลือดไปแล้ว มันก็ยังมีร่องรอยที่สามารถตรวจสอบได้อยู่ดี (เดินไปวางแท่งเหล็กบนที่นั่งติดหน้าต่าง)

เนวิล (เสียงแหบ) มันอยู่ที่ห้องใครครับ?

แบตเทิล (เหลือบมองเนวิลอย่างรวดเร็วแวบหนึ่ง) เดี่ยวเราจะพูดถึงเรื่องนั้นครับ ตอนนี้ผมอยากจะถามคุณเสียก่อน เสื้อสูทที่คุณใส่เมื่อคืน มีผมสืบลอนต์อยู่ตรงปกคอด้านใน และบนไหล่ด้วย คุณคิดว่ามันไปอยู่ตรงนั้นได้ยังงัยครับ (ขยับไปยังตรงสุดขอบด้านซ้ายของยกพื้น)

เนวิล 'ไม่รู้สิครับ

ลีซ (เดินไปยืนทางฝั่งขวา) เป็นเส้นผมของสุภาพสตรีครับ ผมบลอนด์ แถมยังมีผมสีแดงอยู่ด้วย ตรงแขนเสื้อ

เนวิล ผมแดงคงจะเป็นของภรรยาผม... เคย์ แต่ผมบลอนด์นี่ คุณคิดว่าเป็นของ ออเดรย์หรือครับ?

ลีซ อ้อใช่ครับ มันเป็นของออเดรย์อย่างไม่ต้องสงสัย เราเก็บตัวอย่างจากหัวของเขาไปตรวจสอบแล้ว

เนวิล ถ้าอย่างนั้นก็คงใช่ครับท่าน แต่แล้วยังงัยหรือ? ผมจำได้ว่าผมของเขามาติดกระดุมแขนเสื้อผมคืนหนึ่ง ตรงระเบียบ...

ลีซ แต่ในกรณีนี้ เส้นผมควรจะต้องติดอยู่ที่แขนเสื้อสิครับ ไม่ใช่ด้านในคอเสื้อ

เนวิล (ลุก) คุณพยายามจะสื่ออะไร?

- ลีซ** มีผงแป้งติดอยู่ด้านในคอเสื้อเช่นกัน ยี่ห้อ พริมาเวรา นาตูแรล เป็นแป้งที่มีกลิ่นหอมพิเศษและราคาแพง ซึ่งไม่มีประโยชน์จะมาหลอกผมว่า *คุณ* ใช้แป้งแบบนี้ คุณสแตร์จ เพราะผมจะไม่มีวันเชื่อคุณ เราสืบลูมว่า คุณ เคย์ สแตร์จ ใช้แป้งยี่ห้อ ออร์คิด ซัน คิส ส่วนยี่ห้อ พริมาเวรา นาตูแรลนั้น เป็นของออเดรย์
- เนวิล** แล้วถ้าเขาใช้แล้วมันจะเป็นยังไงเธอครับ?
- ลีซ** ก็ดูจะชัดเจนมากกว่า คุณออเดรย์ สแตร์จได้ *สวม* เสื้อสูทของคุณ นั่นเป็นทางเดียวที่จะสามารถมีเส้นผม และแป้งของเขาดูดอยู่ *ด้านใน* ของคอเสื้อได้ครับ คุณเห็นถุงมือข้างที่ตอกอยู่นอกหน้าต่างนอนของเขาแล้ว อันนั้นเป็นถุงมือข้างซ้าย ส่วนข้างขวาอยู่นี่ครับ (*หยิบถุงมือออกจากกระเป๋าทางเกงแล้ว ชูขึ้น มันดูย้วยยู่ยู่ และมีคราบเลือดติดอยู่เต็มไปหมด*)
- เนวิล** (*เสียงแหบ*) นะ... นั่นอะไรนะครับ?
- แบตเทิล** เลือด ครับคุณสแตร์จ (*ส่งถุงมือให้ ลีซ ซึ่งเดินมาที่ยกพื้นและรับถุงมือไป*) เราได้ตรวจสอบแล้วว่าเป็นเลือดหมูเดียวกันกับคุณหญิงเทรสลีเลียน เป็นหมูเลือดหายาก
- เนวิล** (*ไปทางขวาใกล้คนดู*) พระเจ้า! ท่านกำลังจะบอกว่า... ว่า ออเดรย์ *ออเดรย์!* เป็นคนวางแผนสังหารหญิงชราที่เขา รู้จักมานานเป็นปีๆ เพียงเพื่อจะได้ส่วนแบ่งมรดกนะหรือ? (*เสียงดังขึ้น*) ออเดรย์ เนี่ยนะ?!
- ทามีรา** (*เข้ามาจากทางซ้ายอย่างรวดเร็ว แล้วรีบไปที่ด้านซ้ายของโซฟา*) ขอโทษที่ต้องรบกวนค่ะ แต่ฉันจำเป็นต้องมาเกี่ยวข้องกับเรื่องนี่
- เนวิล** (*รำคาญ*) ขอโทษที่เอออะนะทามีรา แต่นี่เป็นเรื่องส่วนตัว
- ทามีรา** ฉันเกรงว่าฉันคงทนอยู่เฉยไม่ได้ ฉันได้ยินคุณกล่าวถึงออเดรย์
- เนวิล** (*ขยับไปทางขวาของโซฟา โกรธ*) แล้วออเดรย์เขาเป็นอะไรกับเธอมีทราบ?
- ทามีรา** เป็นเพื่อนรักของฉัน และเป็นคนที่ไม่ว่าอะไรกับคุณเลย
- เนวิล** ช่างกล้ามากนะที่...
- ทามีรา** คุณจะว่ายังไงก็ได้ค่ะ แต่ฉันจะอยู่ที่นี้ด้วย (*แบตเทิล กระแอม*)
- เนวิล** อ้อ เอาเลย! ขอโทษด้วยครับ ท่านผู้กำกับการ ที่มีคนมาขัดจังหวะ (*กับทามีรา*) ท่านผู้กำกับการกำลังสงสัยว่าออเดรย์... *ออเดรย์!* เป็นผู้สังหารคุณหญิงป่า แรงจูงใจ คือเงิน
- แบตเทิล** (*ไปตรงกลางเวทีค่อนข้างช้า*) ผมไม่ได้พูดว่าแรงจูงใจคือเงินนะครับคุณเนวิล แม้ว่าเงิน 5 หมื่นปอนด์นั้นจะเยอะพอให้เป็นเหตุจูงใจได้ แต่ผมคิดว่า คดีนี้มุ่งเป้าไปที่คุณครับ คุณสแตร์จ
- เนวิล** (*งุนงง*) ผม?
- แบตเทิล** ผมถามคุณเมื่อวานว่า มีใครเกลียดคุณหรือไม่ ตอนนี้ผมได้คำตอบแล้ว... ออเดรย์ สแตร์จ ใจล่ะครับ
- เนวิล** เป็นไปไม่ได้ เขาเกลียดผมทำไม ผมไม่เข้าใจ
- แบตเทิล** ก็ตั้งแต่ที่คุณทิ้งเขาไปแต่งงานกับผู้หญิงคนอื่น ออเดรย์ก็ได้แต่ฝังความเจ็บแค้นที่มีต่อคุณเอาไว้ สำหรับผมนะ พุดกันตามที่เคยเห็นมามาก ผมคิดว่าเขาเก็บกดจนถึงขั้นมีความผิดปกติทางจิต ผมกล้าพูดว่าถ้าพาไปตรวจ จิตแพทย์ระดับสูงๆ หลายคนคงลงความเห็นเช่นนี้ แม้จะพูดด้วยศัพท์วิชาการยาวเหยียด แต่ใช่ การฆ่า *คุณ* ไม่ทำให้เขาซาบซึ้งใจเพียงพอ เขาอยากให้คุณถูกจับแขวนคอฐานฆ่าคนตาย! (*ทามีรา ไปทางขวา*)

เนวิล (ตัวสั้น) ไม่ ไม่ ผมไม่มีวันเชื่อคำพูดท่าน! (นั่งฟังพนักงานโซฟา รับความจริงไม่ได้)

แบตเทิล เขาใส่เสื้อสูทตัวนอกของคุณ แล้วก็เอาไม้กอล์ฟคุณมาสร้างเป็นอาวุธปลอม ชะโลมเลือดของคุณหญิงเทรลลีเลียน และเส้นผมสีขาวยของท่านติดหัวไม้ไว้ สิ่งเดียวที่ช่วยคุณไว้ไม่ให้ถูกจับตามแผนของเขา ก็คือใครบางคนที่เขาไม่ได้คาดคิด คุณหญิงป่าของคุณ บังเอิญ สันกระดิงเรียกคุณแมรี่ หลังจากที่ คุณออกจากห้องมาแล้ว

เนวิล ไม่จริง... เป็นไปไม่ได้ ท่านเข้าใจผิดไปหมดแล้ว ออเดรย์ไม่เคยมีความแค้นต่อผมเลย เขาเป็นคนดี สุภาพ ไม่คิดร้ายต่อใคร ไม่ผูกใจเจ็บ

แบตเทิล ไม่ใช่เรื่องที่เราจะมาเถียงกันแบบนี้คุณ สแตร์จ ที่ผมอยากคุยกับคุณ ก็เพื่อเตรียมให้คุณได้รับมือกับสิ่งที่จะเกิดขึ้น ผมเกรงว่า ทางเราจำเป็นต้องแจ้งคุณออเดรย์ สแตร์จ ให้ตามผมไปที่โรงพัก

เนวิล (ลูก) หมายความว่า คุณจะจับเขาเหรอ?

แบตเทิล ใช่ครับคุณ

เนวิล (เดินมาหน้าโซฟา มาอยู่ทาง ขวามือของแบตเทิล) ทำอย่างนั้นไม่ได้นะ... ไม่ได้... มัน ตัวนสรูปเกินไปหรือเปล่า? (ทามีรา เข้าไปทางซ้ายของเขา)

ทามีรา (ผลักเนวิล ลงบนโซฟา) ควบคุมสติหน่อยเนวิล ไม่คิดสักนิดเลยหรือว่าวิธีทางเดียวที่จะช่วยออเดรย์ได้ตอนนี้ ก็คือต้องเลิกทำตัวเป็นสุภาพบุรุษจอมปลอม แล้วบอกความจริงเขาไปทั้งหมด

เนวิล ความจริง... เธอหมายความว่า

ทามีรา ฉันทหมายความว่าความจริงเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของออเดรย์ และเอเดรียนไง!

ย้อนกลับไปช่วงเวลา *ที่ เอเดรียน สารภาพรักกับ ออเดรย์ แล้วในห้องนอนของเอเดรียน ขณะที่ เอเดรียน กำลังเก็บเสื้อผ้าใส่กระเป๋า เสียงเคาะประตูดังขึ้น*

เอเดรียน เชิญครับ

ออเดรย์ ฉันทแวะมาขอบคุณค่ะ กำลังเก็บของหรือค่ะ

เอเดรียน ครับ ผมจะไปคืนนี้ครับ มะรีนนี่เรื่องจะออก

ออเดรย์ ไปอเมริกาใต้หรือค่ะ?

เอเดรียน ครับ ไปชิลี

ออเดรย์ ฉันทจะจัดกระเป๋าให้ค่ะ (เอเดรียนพยายามปฏิเสธ แต่เธอยืนยันจนเขาต้องยอม เขามองดูเธอจัดกระเป๋าของเธียบรร้อย) เสร็จแล้วค่ะ

เอเดรียน (กล่าวชม) คุณจัดกระเป๋าได้เรียบร้อยมาก

ออเดรย์ คุณจะไม่พาคันไปด้วยหรือค่ะ

เอเดรียน เรื่องการหายของคุณกับเนวิลยังไม่เรียบร้อยดี ทำให้ผมมีเวลามากพอ ที่จะกลับไปจัดการงานทางนั้นให้เสร็จก่อน

ออเดรย์ ฉันทรู้ค่ะ ว่าคุณมีงานที่ต้องไปจัดการแต่เรากำลังทำบางอย่างที่เป็นเรื่องยาก แต่ก็ไม่อยากจนเกินไปเพราะเป็นเรื่องที่เกี่ยวกับความเป็นความตาย ฉันทรู้ว่าเวลาน้อย แต่ถึงยังไงฉันทก็เป็นคนหัวโบราณ ฉันทอยากจะทำางานก่อนที่คุณจะไปค่ะ

เอเดรียน คุณเข้าใจเรื่องที่คุณพูดแน่นอนครับ

ออเดรย์ ค่ะ ฉันอยากจะอยู่กับคุณตลอดไป ถ้าคุณไปแล้วฉันไม่อาจรู้ได้เลยว่าจะเกิดอะไรขึ้น ฉันเลยอยากไปกับคุณ

เอเดรียน (ถอนหายใจ เขาหยิบกระเป๋าใส่เอกสารออกมาตรวจดู แล้วพึมพำขึ้นว่า) ค่าทำเนียบจดทะเบียนสมรสแพงเป็นพิเศษ ผมต้องมีเงินมากพอ เลยต้องกลับไปจัดการงานทางนั้น

ออเดรย์ ฉันให้คุณยืมก่อนก็ได้

เอเดรียน คุณจะทำอย่างนั้นไม่ได้ ถ้าผมจะแต่งงาน ผมจะต้องจ่ายค่าทำเนียบเอง คุณเข้าใจไหม?

ทั้งสองคน มองหน้า ยิ้มให้กัน และกอดกันอย่างมีความสุข กลับไปเวลาปัจจุบัน **ทามิรา** กำลังสนทนากับ **ผู้กำกับการแบดเทิล และ เนวิล**

ทามิรา (หันไปหา **แบดเทิล**) ขอโทษจริงๆค่ะท่านผู้กำกับการ แต่คุณเข้าใจ ข้อเท็จจริง ผิดไปหมด เนวิล สแตร์จจ์ไม่ได้ทิ้งออเดรย์ไปแต่งงานกับเคย์ค่ะ **ออเดรย์**เป็นคนทิ้งเขามาหาเอเดรียนพี่ชายของฉัน! แต่เอเดรียนกลับประสบอุบัติเหตุระหว่างที่จะเดินทางไปหาเขา เนวิลจึงพยายามช่วยออเดรย์อย่างสุภาพบุรุษที่สุด โดยจัดการให้ดูเหมือนว่า เขาเป็นคนทิ้งออเดรย์เอง!

เนวิล ผมไม่อยากให้ชื่อเสียงของออเดรย์แปดเปื้อน ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าเธอรู้

ทามิรา เอเดรียนเขียนจดหมายมาบอกฉันทุกอย่าง ก่อนเขาจะตายไม่นาน (กับ**แบดเทิล**) เห็นไหมคะ เรื่องนี้ทำให้เหตุจูงใจที่คุณสันนิษฐานตกไปได้เลย ไซ้ไหมล่ะ (ไปกลางเวทีค่อนข้าง) ออเดรย์ไม่มีเหตุผลอะไรเลยที่จะเกลียดเนวิล แท้จริงแล้ว เขาคงรู้สึกขอบคุณเนวิลด้วยซ้ำ

เนวิล (ลุกขึ้น กระตือรือร้น) ทามิราพูดถูก ไซ้แล้ว นั่นทำให้ออเดรย์ไม่มีแรงจูงใจเลย เขาไม่ใช่คนฆ่าคุณหญิงแน่ๆ

(**เคย์**เข้ามาทางประตูกระจกอย่างรวดเร็ว มายืนทางขวาใกล้คันทู **เท็ด** ตามหล่นมาข้างๆ)

เคย์ นางทำ นางทำ นางทำแน่นอนค่ะ!

เนวิล (โกรธ) นี่แอบฟังอยู่หรือ?

เคย์ ไซ้สิ และฉันยืนยันได้ว่านางออเดรย์ทำแน่นอน ฉันรู้มาตลอดว่าเป็นฝีมือนาง (กับ**เนวิล**) ไม่เข้าใจหรือไง นางอยากให้คุณถูกแขวนคอ!

เนวิล (ไปทางขวาของ**แบดเทิล**) จะไม่พิจารณาตุ๋นสักหน่อยหรือครับท่าน?

แบดเทิล (ซำๆ) ผมเข้าใจเรื่องเหตุจูงใจผิด... ไซ้ แต่อย่างไรก็มีเรื่องเงินนั้น

เคย์ (มาอยู่หน้าไซ้) เงิน เงินอะไร?

แบดเทิล (มาอยู่หน้า**เนวิล** ทางซ้ายของ**เคย์**) เงินมรดกจำนวนห้าหมื่นปอนด์ที่จะตกเป็นของคุณออเดรย์ เมื่อคุณหญิงถึงแก่กรรม ครับ

เคย์ (งมมาก) เป็นของออเดรย์? ของฉันต่างหาก มรดกนั้นเป็นของเนวิลและภรรยาของเขา ฉันเป็นภรรยาของเขา ตอนนี้นั้นเงินนั้นต้องตกเป็นของฉันครึ่งหนึ่งสิ (เนวิลไปทางขวาใกล้คันทูอย่างซำๆ)

แบดเทิล ผมได้รับแจ้งว่าในพินัยกรรมระบุไว้ชัดเจน ให้ยกเงินนั้นแก่เนวิล สแตร์จจ์ และ ‘ภรรยาของเขา นางออเดรย์ อลิซาเบธ สแตร์จจ์’ ในเมื่อระบุชื่อเฉพาะเจาะจงเช่นนี้ อย่างไรก็ตามเงินก็ต้องตกเป็นของเขาครับ ไม่ใช่คุณ (ส่งสัญญาณให้**ลิซ** ซึ่งออกไปทางซ้ายอย่างรวดเร็ว **ทามิรา** ข้ามมาข้างๆที่ฝั่งซ้าย)

เคย์ (เข้าไปหาเนวิลก้าวหนึ่ง) แต่คุณบอกฉัน... คุณปล่อยให้ฉันคิดว่า...

เนวิล (หันที่หันใด ไร้อารมณ์) ผมคิดว่าคุณรู้ เรา...ผมได้ห้าหมื่น นี่ยังไม่พออีกเหรอ? (ไปทางซ้ายของโซฟา)

แบตเทิล ไม่ว่าเหตุจูงใจจะเป็นอย่างไร ความจริงก็คือความจริงครับ หลักฐานทุกอย่างมัดตัวเขาเดินไม่หลุดแล้ว (*เคย์นั่งที่โซฟา*)

เนวิล แต่เมื่อวาน หลักฐานทั้งหมดชี้ว่า ผม เป็นฆาตกรนี่ครับ

แบตเทิล (*เสียน้ำเล็กน้อย*) ก็จริงๆ (*ไปตรงกลางเวที*) แต่คุณกำลังจะบอกผมหรือไม่ว่ามีคนเกลียด *คุณทั้งคู่* ใครที่จะคิดว่า หากแผนที่จะจับคุณแขวนคอเสียไป ก็ให้กรรมไปตกที่คุณออสเตรียแทน อย่างนั้นหรือ คุณคิดออกไหมว่าจะมีใครที่เกลียดทั้งคู่ และภรรยาเก่าคุณมากพอจะทำการแบบนี้?

เนวิล (*ยอมแพ้*) ไม่ครับ... ไม่

เคย์ แน่นอนอยู่แล้ว นั่งออสเตรียแหละทำ มันวางแผนทุกอย่าง

(*ออสเตรีย เข้ามาทางซ้ายราวกับเดินละเมอเข้ามา ลีซ ตามอยู่ด้านหลัง*)

ออสเตรีย (*ไปตรงกลางเวทีค่อนข้าง)* ต้องการพบดิฉันหรือคะ? ท่านผู้กำกับการ?

(*ทามีรา* ไปด้วยหลังออสเตรียอย่างรวดเร็ว *เนวิล* มองหน้าออสเตรีย หันหลังให้คนดู)

แบตเทิล (*วางตัวเป็นทางการอย่างมาก*) คุณออสเตรีย สแตร์จ์ ผมขอจับคุณฐาน ฆาตกรรมคุณหญิง คามิลา เทรสลีเลียน ในคืนวันพฤหัสบดีที่ 21 พฤศจิกายน ผมขอเตือนว่าสิ่งใดก็ตามที่คุณจะพูดออกมาต่อแต่นี้ จะถูกบันทึกข้อความไว้ และอาจใช้เป็นหลักฐานที่มีผลต่อรูปคดีในชั้นศาล

เคย์ ลุกขึ้นเดินไปหา **เท็ด** ส่วน **ลีซ** หยิบสมุดจดและปากกาออกจากกระเป๋า ยืนรอ **ออสเตรีย** จ้องหน้าเนวิลตรงๆ ราวกับถูกสะกดจิต

ออสเตรีย สรุปลแล้ว... ก็โยงมาถึงฉันสินะ...

เนวิล (*หันมองทางอื่น*) ป้ามาร์ธาอยู่ไหน? คุณอย่าพูดอะไรออกมานะ ผมจะไปตามป้ามาร์ธา (*ออกไปทางประตูกระจก ร้องเรียกจากด้านหลัง*) ป้ามาร์ธาครับ! (*ออสเตรีย* เซไป *ทามีรา* ประคองหล่อนไว้)

ออสเตรีย ไม่ต้องกลัว ฉันไม่หนีหรอก ไม่หนี (*กับทามีรา*) ทามีราที่รัก ฉันดีใจเหลือเกินที่มันจบลงแล้ว จบแล้ว... (*มอง แบตเทิล*) ดิฉันพร้อมแล้วค่ะ

ลีซ จดข้อความที่ออสเตรียพูดลงสมุด **แบตเทิล** ฟังพอใจ ทุกคนที่เหลือมองออสเตรีย นิ่งงัน ตกตะลึง **แบตเทิล** ส่งสัญญาณให้ **ลีซ** ซึ่งเปิดประตูทางซ้าย **ออสเตรีย** หันไปทางประตู เดินออกไปช้าๆ ตามด้วย **แบตเทิล** และคนอื่นๆ แสงไฟค่อยๆ เฟดจนมืดสนิทระหว่างม่านเคลื่อนปิดลง

ฉาก 2

ฉาก: เหมือนเดิม เวลาค่าวันเดียวกัน

เมื่อม่านเปิด หน้าต่างและผ้าม่านถูกปิดไว้ ห้องอยู่ในความมืดมืด เนวิล ยืนอยู่ฝั่งซ้ายใกล้คณดู เขาเดินไปที่ประตูกระจก เปิดม่าน เปิดประตูให้อากาศถ่ายเท จากนั้นเดินไปอยู่หลังโซฟา ประตูฝั่งซ้ายเปิดออก มีลำแสงสาดเข้ามาหาเนวิล ทรีฟส์ เข้ามาจากทางซ้าย

ทรีฟส์ อ้าว เนวิล (เปิดไฟในห้อง ปิดประตู แล้วเดินไปกลางเวทีฝั่งซ้าย)

เนวิล (อย่างรวดเร็วและตื่นเต้น) เห็นออเดรย์ไหมครับ?

ทรีฟส์ เพิ่งแยกมาจากเขาเมื่อคืนนี่จ๊ะ

เนวิล เขาเป็นยังไงบ้างครับป้า? เขาได้ทุกอย่างที่ต้องการแล้วใช่ไหม? ผมพยายามไปหาเขาทั้งปายเลยแต่พวกตำรวจไม่ยอมให้ผมเข้าพบ

ทรีฟส์ (นั่งเก้าอี้ทำแขน กลางเวทีฝั่งซ้าย) เขาไม่อยากจะเจอใครตอนนี้จ๊ะ

เนวิล โอ้ ที่รัก น่าสงสารจัง เขาคงรู้สึกแย่มากเลยสินะครับ เราต้องประกันตัวเขาออกมาให้ได้

ทรีฟส์ ป้าทำทุกอย่างที่ทำได้แล้วจ๊ะ เนวิล

เนวิล (ไปทางขวาใกล้คณดู) ทุกอย่างมันผิดพลาดไปหมด คนสติดีที่ไหนก็ไม่มีทางเชื่อได้เลยว่า ออเดรย์ จะสามารถ... (เดินไปทางขวาของโซฟา แล้วหยุดยืนตรงกลางเวทีฝั่งขวา) ฆ่าคนได้... แบบนั้น

ทรีฟส์ (อย่างอบอุ่น) หลักฐานชัดเจนมากนะจ๊ะ

เนวิล ผมไม่สนทำอะไรเรื่องหลักฐานหรอกครับ

ทรีฟส์ ฉันทรงเชื่อว่าพวกตำรวจเขาสนอย่างมากนะสิจ๊ะ

เนวิล ป้าเองก็ไม่เชื่อใช่ไหมครับ? ป้าคงจะไม่เชื่อว่า...

ทรีฟส์ ป้าไม่รู้ว่าเชื่อ อะไร ได้เลย ออเดรย์เองก็ทำตัวลึกลับน่าสงสัยมาตลอด

เนวิล (นั่งบนโซฟา) โอ้ ไร้สาระนะครับ! เขาเป็นคนสุภาพอ่อนหวานมาโดยตลอด

ทรีฟส์ เขาดูเป็นอย่างนั้นมาโดยตลอดจ๊ะ

เนวิล ดูเป็นอย่างนั้นหรือครับ? ออเดรย์เป็นคนแบบนั้นครับป้า ไม่มีทางที่เขาจะใช้ความรุนแรงได้เลย ก็มีแต่คนโกงอย่างไอ้ผู้กำกับการนั้นแหละครับ ที่มองอะไรผิดไปหมด

ทรีฟส์ แบทเทิลไม่ใช่คนโกงจ๊ะเนวิล ป้ารู้จักเขาคือ และเขาก็ดูเป็นคนฉลาดหลักแหลมมากสำหรับป้า

เนวิล เขาไม่ได้ดูฉลาดหลักแหลมอะไรในเรื่องนี้เลยครับ (ลุกขึ้น และเดินไปทางขวา) พระเจ้า ป้าไม่ได้ เห็นด้วย กับเขาหรอกใช่ไหมครับ? ป้าคงไม่เชื่อเรื่องเหลวไหลไร้สาระ ประหลาดพิลึกอะไรนี้ใช่ไหม ว่าออเดรย์วางแผนทำ... ทุกอย่างนี้ก็เพื่อเอาคืนที่ผมไปแต่งงานกับเคย์ มันไร้เหตุผลเกินไปครับ

ทรีฟส์ เฮอร์จ๊ะ? ความรักเปลี่ยนเป็นความเกลียดชังได้ง่ายดายเหลือเกินเนวิล เธอน่าจะรู้ดี

- เนวิล แต่เข้าไม่มี *เหตุผล* ที่จะเกลียดผมเลยนะครับ *(ไปกลางเวที ผั่งขวา)* เหตุจูงใจข้อนั้นมันตกไปแล้ว ทันทที่ที่ผมบอกเขา เรื่อง... เรื่อง เอเดรียน
- ทรีฟส์ ป้ายอมรับว่าประหลาดใจมากเรื่องนั้น ป้าเชื่อมาโดยตลอดว่าเธอเป็นคนทิ้งออเดรย์
- เนวิล ผมปล่อยให้ทุกคนคิดอย่างนั้น ผมจะยอมให้เป็นอื่นได้ยังไง? เวลาเกิดเรื่องแบบนี้ขึ้น มันเลวร้ายกว่าสำหรับผู้หญิงเสมอ ต้องยอมรับผลที่ตามมา ทั้งเรื่องดีดึนินทา ใส่ร้ายป้ายสี แล้วผมจะทนให้ออเดรย์เจอเรื่องแบบนี้ได้ยังไงล่ะครับ?
- ทรีฟส์ เธอใจดีมากนะเนวิล
- เนวิล *(นั่งลงบนโซฟา)* เป็นใคร ใครก็ต้องทำล่ะครับ อีกร้อยอย่าง มันก็เป็นความผิดผมด้วยส่วนหนึ่ง
- ทรีฟส์ ทำไมล่ะ?
- เนวิล ก็...ผมได้รู้จักเคย์ นะครับ ตอนเราไปเที่ยวที่คานส์ แล้วผมก็ชอบเธอจริงๆ ผมจีบเคย์ ถึงแม้จะไม่ได้จริงจังอะไร แต่ออเดรย์ก็รู้สึกแย่อยู่นะ
- ทรีฟส์ เธอหมายถึง เขาทิ้งเธอเหรอ?
- เนวิล เอ่อ ครับ ผมคิดว่าอย่างนั้นครับ
- ทรีฟส์ แล้วเขาก็ทิ้งเธอไปหาเอเดรียนเพียงเพื่อประชดเธอเหรอ? เพราะเขาไม่พอใจเธอ ที่ไป เอ่อ... สนใจเคย์นะเหรอ?
- เนวิล อะไรประมาณนั้นครับ
- ทรีฟส์ *(เดินไปอยู่ทางซ้ายของเนวิล)* ถ้าอย่างนั้น เหตุจูงใจอันแรกก็ยังใช้ได้อยู่นะสิ
- เนวิล ป้าหมายความว่ายังไงครับ?
- ทรีฟส์ ถ้าหนูออเดรย์เขารักเธอ ถ้าเขาแค่นั้นไปหาเอเดรียนเพียงเพื่อประชดเธอ แสดงว่าเขา *เกลียด* เธอที่เธอไปแต่งงานกับเคย์นะสิ
- เนวิล *(ทันที)* ไม่ครับ! เขาไม่ได้เกลียดผม เขาเข้าใจทุกอย่างดีมาโดยตลอด
- ทรีฟส์ *ภายนอก* ก็ใช่นะสิ แต่ลึกๆข้างในแล้ว เขารู้สึกยังไงกันแน่ล่ะ?
- เนวิล *(ลุกขึ้น พุดแผ่วแทบจะกระซิบ)* ป้าคิดว่าออเดรย์ฆ่าคุณหญิงละสิครับ *ฆ่าคุณหญิงป้าอย่างโหดร้าย (วรรค แล้วเดินไปที่เก้าอี้เท้าแขนตัวซ้ายค่อนกลาง)* ออเดรย์ไม่ได้ทำ ผมสาบานเลยว่ายังไง ออเดรย์ก็ไม่ได้ทำ ผมรู้จักเขาดี ผมพูดเลย ผมอยู่กับเขามา 4 ปีนะ คนเราจะอยู่กับใครหลายปีขนาดนั้นแล้วไม่รู้จักตัวตนจริงๆของเขาได้เหรอ? ถ้า *ป้า* ยังคิดว่าเขาทำจริงๆ ผมจะไปมีความหวังอะไรล่ะครับ?
- ทรีฟส์ ป้าจะพูดความจริงให้ฟังนะเนวิล ป้าคิดว่าไม่มีความหวังอะไรอีกแล้ว ป้าอาจแนะนำให้อุทธรณ์ดูสักหน่อย แต่เชื่อเถอะว่าเธอจะไม่มีวันชนะคดีได้ เว้นแต่จะเกิดเรื่องบ้าอะไรขึ้นสักอย่าง *(เนวิล นั่งลงบนเก้าอี้เท้าแขนตัวซ้ายค่อนกลาง ยกมือทั้งสองขึ้นปิดหน้า)*
- เนวิล *(แทบจะฟังไม่ได้ยิน)* พระเจ้า *(แมรีเข้ามาทางซ้าย หล่อนดูเจ็บบขริม และเคร่งเครียดอย่างเห็นได้ชัด)*
- แมรี *(ไม่เห็นเนวิล)* คุณทรีฟส์คะ! *(เพิ่งจะเห็นเนวิล)* เอ่อ... มีแฟนนิชอยู่ในครัวนะคะ เพื่อว่าจะมีใครอยากกิน *(เดินไปทางซ้ายของ เนวิล)*

- เนวิล (หันไปทางอื่น) แชนวิช!
- ทรีฟส์ (ไปตรงกลางเวทีฝั่งขวา อย่างนุ่มนวล) ชีวิตต้องก้าวต่อไปนะเนวิล
- เนวิล (กับแมรี่) เธอคิดว่าออเดรียทำไหม?
- แมรี่ (หลังเงียบไปสักพัก) ไม่ค่ะ (จับมือเนวิล)
- เนวิล ขอคุณที่มีใครสักคนนอกจากผมที่เชื่อในตัวเธอ! (เคย์ เข้ามาทางประตูกระจก)
- เคย์ (ไปทางขวาของโซฟา) เท็ดกำลังมานะคะ เขาขับรถเข้าไปในที่จอดแล้ว ฉันขึ้นมาจากสวน
- เนวิล (ลุกขึ้น เดินไปอยู่หลังโซฟา) เท็ดจะมาที่นี่อีกทำไม เขาอยู่คนเดียวที่โรงแรมสัก 5 นาทีไม่ได้เลยหรือ?
- ทรีฟส์ ป้าเรียกเขาเองจ๊ะ เนวิล เคย์เองก็ใจดีมากที่มาตามนัด แล้วป้าก็ขอให้แบตเทิลมาด้วย ป้าขออนุญาตไม่พูดถึงรายละเอียดจนกว่าจะมารบณะจ๊ะ นี่แหละเนวิล ความหวังสุดท้ายของป้า
- เนวิล ป้าจะช่วยออเดรียเธอหรือ?
- ทรีฟส์ จ๊ะ
- เคย์ (กับเนวิล) คิดถึงอย่างอื่นไม่ได้เลยเธอ นอกจากออเดรียๆ
- เนวิล ไม่ได้นะลิ (เคย์ ไปที่เก้าอี้นวมตัวขวาใกล้คนดู เท็ด เข้ามาทางประตูกระจก เดินตัดมาที่ด้านขวาของ ทรีฟส์)
- เท็ด มาเร็วที่สุดเท่าที่จะได้แล้วครับ คุณป้าทรีฟส์ เคย์ไม่ได้บอกว่าการให้ผมทำอะไร แคบอกว่าให้มาด่วน
- เคย์ (นั่งเก้าอี้นวม) ฉันก็พูดตามที่เขาบอกให้พูดนี่แหละ ฉันเองก็ไม่รู้สักนิดว่านี่มันเรื่องอะไรกันแน่
- แมรี่ (ไปที่โซฟา แล้วนั่งลง) เราทุกคนก็งงเหมือนกันหมดแหละค่ะ คุณเคย์ คุณก็ได้ยินเดี๋ยวนี้แล้วนี่คะว่าคุณทรีฟส์กำลังจะช่วยคุณออเดรีย
- เคย์ ออเดรีย ออเดรีย ออเดรีย อะไรก็ออเดรีย! นางคงจะหลอกหลอนเราไปทั้งชีวิตแน่!
- เนวิล (ไปหน้าโซฟาทางขวา) พูดจ่าน่าเกลียดมากเลยนะเคย์
- เท็ด (โกรธ) ก็แล้วคุณไม่เห็นเธอว่าเคย์เขาแทบจะสติแตกอยู่แล้ว
- เนวิล ก็เป็นเหมือนกันทุกคนนั่นแหละ! (เท็ด เดินไปยืนด้านหลังเคย์ ทามิรา เข้ามาจากทางซ้าย)
- ทามิรา ผู้กำกับการแบตเทิลมาถึงแล้ว (กับทรีฟส์) เขาว่ามีคนอยากพบหรือคะ?
- ทรีฟส์ จ๊ะ ให้เขาเข้ามาได้ (ทามิราหันกลับแล้วเดินออกไป ไม่นาน แบตเทิล ก็เข้ามาจากทางซ้าย)
- แบตเทิล สวัสดีครับ (มองทรีฟส์อย่างมีเลศนัย)
- ทรีฟส์ (ไปกลางเวทีใกล้คนดู) ขอบใจที่มานะจ๊ะ ผู้กำกับการแบตเทิล ดีใจมากเลยที่อุตส่าห์ แบ่งเวลามาตามทีขอ
- เนวิล (ประหลาด) โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เมื่อคุณได้ตัวคนที่คุณต้องการแล้ว
- ทรีฟส์ ป้าว่าการพูดจาเสียดสีกันแบบนี้ คงจะช่วยอะไรเราไม่ได้มากนะจ๊ะ เนวิล แบตเทิลเขาก็จำเป็นต้องทำตามหน้าที่ของเขาในฐานะเจ้าหน้าที่ตำรวจเท่านั้นเอง

เนวิล (ไปทางขวา) ผม... ผมขอโทษครับท่าน

แบตเทิล ไม่เป็นไรครับคุณ

ทรีฟส์ (ผายมือไปทางเก้าอี้ نرمตัวซ้ายค่อนกลาง) โปรตนั่งจ๊ะ แบตเทิล

แบตเทิล (นั่งลง) ขอบคุณครับท่าน

ทรีฟส์ ทามี่ราพูดบางอย่างกับฉันเมื่อหลายวันก่อนจ๊ะ แบตเทิล แล้วฉันก็คิดถึงแต่เรื่องนั้นมาตั้งแต่นั้น

ทามี่รา (ประหลาดใจ) เหรอคะ?

ทรีฟส์ จ๊ะ ทามี่รา เธอพูดถึงนิยายสืบสวนสอบสวนที่เธออ่านอยู่ตอนนั้น เธอบอกว่าผู้เขียนมักจะสร้างจุดเริ่มเรื่อง ผิดที่ เหตุ ฆาตกรรมไม่ควรเป็นจุด เริ่มเรื่อง แต่เป็นตอนจบ และ แน่แน่นอนว่าเธอคิดถูก ฆาตกรรมเป็นจุดบรรจบของ สถานการณ์มากมาย ทุกอย่างมารวมกันที่ชั่วขณะใดชั่วขณะหนึ่ง ในที่ที่ใด ที่ที่หนึ่ง และ อย่างเธอเรียกมันไว้ได้สลัก สวยมากกว่าคือ ช่วงเวลาสังหาร

ทามี่รา หนูจำได้แล้วค่ะ

เนวิล (หมดความอดทน) เรื่องนี้เกี่ยวอะไรกับออเดรย์เฮอร์อครับ?

ทรีฟส์ เกี่ยวอย่างยิ่งสิจ๊ะ ช่วงเวลาสังหาร มาถึงแล้วตอนนี้ (ทุกคนรู้สึกอึดอัดจนเงยบังนไป)

แมรี่ แต่... คุณหญิงเทรสสิเลียนถูกสังหารไปสามวันแล้วนี่คะ

ทรีฟส์ ฉันไม่ได้พูดถึงการสังหารคุณหญิงนี่จ๊ะ ฉันกำลังพูดถึงเวลานี้ คำว่า สังหาร นะมีความหมายได้หลายอย่างที่เดียว ผู้ กำกับการแบตเทิล หลังจากที่คุณอธิบายให้เธอเข้าใจแล้ว เธอจะยอมรับได้ไหมว่าหลักฐานทุกอย่างที่มัดตัวหนูออ เดรย์นั้น ทั้งหมดเป็น ของปลอม อาวุธสังหารที่มาจากเตาผิงห้องของเขา ถุงมือของเขา ที่เปื้อนเลือด และถูกซ่อนไว้ ที่เถาวัลย์ตรงหน้าต่างนอนของเขา แบง์ผัดหน้าของเขา เลอะอยู่ด้านในของเสื้อสูทของเนวิล เส้นผมจากหัวของ เขา ที่ติดอยู่กับเสื้อเช่นกัน

แบตเทิล (รู้สึกอึดอัดไม่สบายใจ) ผมว่ามันก็อาจจะเป็นของปลอมได้ครับ แต่ว่า...

เคย์ แต่ว่านางยอมรับผิดไปแล้ว ด้วยตัวเอง ตอนที่คุณจับนางนี่คะ

ทามี่รา (ไปหน้าเวทีฝั่งซ้าย) เขาไม่ได้ยอมรับค่ะ

เคย์ นางบอกว่านางจะไม่หนี

แมรี่ แต่ที่คุณเขาพูดเช่นนั้นเพราะเขาโล่งใจที่เรื่องมันจบลงได้นี่คะ

เคย์ ก็แล้วจะต้องทำอะไรอีก?

(ทรีฟส์ ชูมือขึ้น ทุกคนจึงยอมเงย เนวิลก้าวเข้าไปยืนตรงสุดปลายฝั่งซ้ายของยกพื้น)

ทรีฟส์ (ไปตรงกลางของยกพื้น) จำได้ไหมทามี่รา ตอนที่ผู้กำกับการสอบปากคำเธอ ที่ว่าเธอได้ยินเสียงอะไร แปลกๆ หรือ เปล่า คินที่เกิดเหตุฆาตกรรม เธอบอกว่าได้ยินเสียง หนู ดังกุกกักเหนือหัวเตียงเธอใช่ไหม?

ทามี่รา (นั่งลงบนเก้าอี้ نرمฝั่งซ้ายใกล้คินดู) ค่ะ

ทรีฟล์ สิ่งที่เราพูดทำให้ป่าสนใจ ป่าเลยลองขึ้นไปดูที่ชั้นใต้หลังคา ป่ายอมรับว่า ไม่รู้เลยว่ากำลังมองหาอะไร หรือคิดอะไร อยู่กันแน่ แต่ห้องใต้หลังคาอยู่เหนือห้องของเธอพอดีจะ ทามิรา เป็นห้องเอาไว้เก็บของ ของเหล่านั้นอาจจะเรียกว่า *ขยะ* ได้ด้วยซ้ำ ทุกชั้นมีฝุ่นหนาเกาะอยู่ยกเว้นแต่อย่างเดียว (*เดินไปที่ชั้นหนังสือ*) มีแค่อย่างเดียวที่ไม่มีฝุ่นเกาะ (*หยิบเอาเชือกเส้นหนึ่งซึ่งหล่อนซ่อนไว้ที่มุมขวาของชั้นหนังสือออกมา*) นี่ (*เดินไปทางขวาของ แบตเทิล ยื่นให้ เมื่อ แบตเทิลรับเชือกมา คิ้วก็เลิกขึ้นอย่างสงสัย*)

แบตเทิล เปียกอยู่นี่

ทรีฟล์ ไข่จะ ยังเปียกอยู่เลย ไม่มีฝุ่นเกาะ และเปียกขึ้น โยนทิ้งไว้ในห้องเก็บของที่ไม่มีใครสนใจ

แบตเทิล ท่านจะบอกเราด้วยไหมครับว่า นี่มันหมายความว่ายังไง? (*ส่งเชือกคืนให้ทรีฟล์*)

ทรีฟล์ (*เดินขึ้นไปบนยกพื้น*) มันหมายความว่า ในคืนที่มีพายุเข้า คืนที่เกิดเหตุฆาตกรรม เชือกนั้นห้อยออกมาจากห้องใด ห้องหนึ่งในบ้าน จากหน้าต่าง สู่แม่น้ำด้านล่าง (*โยนเชือกไว้บนโต๊ะกาแฟ*) เธอก็พูดไว้แน่ๆ แบตเทิล ว่าไม่มีใคร สามารถถูกรุกเข้ามาก่อเหตุจากด้านนอกได้ในคืนนั้น (*เท็ดค่อยๆเดินไปหลังโซฟา*) แต่ถ้าเชือกเส้นนี้ ห้อยรอกเอาไว้อยู่ แล้ว คนจากข้างนอกก็สามารถปีนขึ้นมาจากอ่าวด้านล่าง

ลีซ ท่านหมายความว่า... มีคนเข้ามาจากฝั่งตรงข้ามหรือท่าน จากฝั่งอีสเตอร์เฮดหรือ?

ทรีฟล์ จะ (*หันไปหาเนวิล*) เธอขึ้นเรือเที่ยวสี่ทุ่มสามสิบห้าไป และควรไปถึงโรงแรมอีสเตอร์เฮด เบย์ภายในสี่ทุ่มสี่สิบห้า แต่ เธอไม่เจอคุณลาตีเมอร์นานสักพักเลยไข่ใหม่จะ (*เท็ด ทำท่าเหมือนจะพูด แต่ก็ห้ามตัวเองไว้*)

เนวิล ไม่อยู่ครับ เป็นตามที่ป่าว่าเลย ผมตามหาเขาไปทั่วด้วย แล้วเขาก็ไม่อยู่ในห้อง พนักงานโทรฯขึ้นไปแล้ว

เท็ด ไข่ครับ นั่นเพราะผมอยู่ที่นอกชานติดกระจก กับสาวอ้วนพูดมากจากแลงแคสเซอร์ (*สบายๆ*) หล่อนอยากเด็นกับผม แต่ผมก็ไล่หล่อนไป ผมปวดเท้ามากนะ

ทรีฟล์ (*ไปกลางเวที*) เนวิลไม่เจอเธอจนกว่าจะห้าทุ่มครึ่ง นั่นคือ 45 นาที เวลามากมายเหลือเฟือที่จะ...

เท็ด นี่ป่า หมายความว่าไงนะ?

เนวิล ป่าจะบอกว่าเขา... (*เคย์ ดูหงุดหงิดอย่างรุนแรง รีบเข้าไปหา เท็ด*)

ทรีฟล์ เวลาเหลือเฟือที่จะถอดเสื้อผ้าออก ว่ายน้ำข้ามฟากมา ช่วงที่ติดคฤหาสน์นั้นะต้นมาก ปีนขึ้นเชือกที่หย่อนเตรียมไว้ ทำสิ่งที่ต้องทำ ว่ายน้ำกลับไป เปลี่ยนเสื้อผ้า แล้วไปพบกับเนวิลที่โถงโรงแรม

เท็ด หย่อนเชือกทิ้งไว้ทางหน้าต่าง? ป่าบ้าไปแล้ว ทั้งหมดนี้มันบ้าเกินไปแล้ว

ทรีฟล์ (*เหลือบมองเคย์เล็กน้อย*) คนที่เตรียมเชือกให้คุณ คงจะเป็นคนที่ตั้งเชือกกลับขึ้นมา และเอาไปไว้ที่ห้องใต้หลังคา

เท็ด (*ตกใจมาก*) ป่าทำแบบนี้กับผมไม่ได้นะ ป่าโยนความผิดให้ผมไม่ได้ อย่านำได้พยายามเลย ผมปีนเชือกขึ้นมาขนาดนั้น ไม่ได้หรอก และอีกอย่างนะ ผมว่ายน้ำไม่เป็น ผมบอกเลยว่า ผมว่ายน้ำไม่เป็น!

เคย์ จริงๆนะ ป่า เท็ดว่ายน้ำไม่เป็น จริงๆนะ ฉันทันยัน เท็ดว่ายน้ำไม่เป็น!

ทรีฟล์ (*อ่อนโยน*) ไข่จะ เธอว่ายน้ำไม่เป็น ป่าเข้าใจข้อนี้ดี (*เดินไปที่ยกพื้น เคย์ เดินไปหน้าเวทีใกล้คันทู ทรีฟล์ พูดกับเนวิล*) แต่ว่าเธอเป็นนักกีฬาว่ายน้ำนี่ ไข่ใหม่จะ เนวิล แล้วเธอก็เป็นนักปีนเขาด้วย มันคงเป็นเรื่องเล็กน้อยมากสำหรับ เธอที่จะว่ายน้ำข้ามมาฝั่งนี้ ที่จะปีนขึ้นเชือกที่เธอเตรียมไว้แล้ว (*เท็ด ไปทางขวาของโซฟา*) ไปที่ห้องของคุณหญิงเทรลลีเลียน ฆ่าท่านเสีย แล้วกลับไปทางเดิมกับที่มา มีเวลาจัดการเก็บเชือกอีกเยอะ ตอนเธอกลับบ้านมาช่วงตีสอง

ครึ่ง เธอไม่เจอเท็ดตั้งแต่สี่ทุ่มสี่สิบห้า จนห้าทุ่มครึ่ง และ *เขา* ก็ไม่เจอเธอเหมือนกัน ทุกอย่างจึงลงตัว (*แบตเทิล* ลุกขึ้นไปยืนหน้าประตูทางซ้าย)

เนวิล ผมไม่เคยได้ยินอะไรไร้สาระเท่านี้มาก่อน! วายน้ำข้ามปากมาฆ่าคุณหญิงป่า ผมจะทำการใหญ่บ้างอย่างนี้ไปทำไม เหนือครับ

ทรีฟล์ ก็ทำเพื่อโยนความผิดให้ผู้หญิงที่ทิ้งเธอไปหาผู้ชายอีกคน ให้เขาถูกแขวนคอโง่ง (*เคย์* ล้มตึงลงเก้าอี้ نرمตัวขวาใกล้คนดู *แมรี่* ลุกขึ้นเดินไปลอบเคย์ *ทามิรา* ลุกขึ้นไปอยู่ทางซ้ายของเก้าอี้ทำแขนฝั่งซ้ายค่อนกลาง) เขาคงต้องถูกลงโทษ เธอเป็นคนอึดสู้อย่างมากมาตลอด... ไม่มีใครสามารถอาจหาญหักหน้าเธอได้ จริงไหมจะเนวิล

เนวิล ถ้าอย่างนั้น ผมก็ปลอมหลักฐานทั้งหมดให้บังชี้มาที่ผมด้วยเหอ?

ทรีฟล์ (*ไปทางซ้ายของเนวิล*) ก็ใช่ะสิจ๊ะ แล้วเธอก็เป็นคนสันกระดิ่งห้องคุณหญิงเทรสลีเลียน ที่โยงออกมานอกห้องคุณหญิงเชื่อมกับกระดิ่งในห้องของแมรี่ เพื่อให้ได้มั่นใจว่าจะมีคนเห็นเธอออกไปจากบ้าน ที่คุณหญิงจำไม่ได้ว่าเป็นคนสันกระดิ่ง ก็เพราะคนที่สันกระดิ่งนั้น *คือเธอ*

เนวิล (*เดินไปที่ประตูกระจก*) เรื่องโกหกบ้างอะไรเต็มไปหมดเนียป่า! (*ลิซ* เข้ามาทางประตูกระจก)

ทรีฟล์ เธอฆ่าคุณหญิงเทรสลีเลียน แต่ในเวลาเดียวกันเธอ *สังหาร* คนอื่นด้วย แผนสังหารที่เธอเฝ้าดูและคิดว่าสำเร็จลุล่วงจนกระหึ่มยิ้มย่องในใจ... การสังหารออเดรย์ สเตรงจ์ เธอไม่ได้ต้องการแค่ให้เขาตาย แต่ให้ทรมาณด้วย เธออยากให้เขาหวาดกลัว... กลัวเธอ เธอมีความสุขที่ได้เห็นเขาทนทุกข์ทรมานสินะ

เนวิล (*นั่งลงบนโซฟา*) ก็แค่เรื่องโกหกซ้ำซ้อนยืดยาว!

แบตเทิล (*ไปอยู่ทางซ้ายของเนวิล*) เหนือครับ? ผมเคยเจอคนอย่างคุณมามาก คนที่ป่วยทางจิต! ความหยิ่งทะนงของคุณถูกออเดรย์ ทำลายจนย่อยยับตอนที่เขาทิ้งคุณสินะ ทั้งๆที่คุณรักเขาเหลือเกิน แต่เขาก็ยังจะอาจหาญไปรักผู้ชายคนอื่น! (*เนวิล* แลดูจะคล้อยตามในบางคำ *แบตเทิล* จับจ้อง *เนวิล* อย่างดี) คุณอยากจะทำอะไรบางอย่างที่แสนพิเศษ ที่ชาญฉลาด อะไรที่มันหลุดโลก การฆ่าผู้หญิงที่เปรียบเสมือนแม่ของตัวเอง ไม่ทำให้คุณยังใจเลยแม้แต่น้อย!

เนวิล (*อย่างขุ่นเคือง*) เขาไม่ควรทิ้งผมเป็นของเล่นแบบนั้น แต่ทั้งหมดนั้นมันก็เรื่องโกหก โกหกหมดเลย! แล้วผมก็ไม่ได้เป็นคนป่วยทางจิตด้วย!

แบตเทิล (*จับจ้องเนวิล*) คุณป่วยสิ ป่วยมากด้วย ตอนที่ถูกเมียทิ้งนี่มันกระแทกใจคุณอย่างจังเลยใช้ไหมล่ะ คุณเป็นคนสมบูรณ์แบบอยากได้อะไรก็ต้องได้มาตลอด คุณเลยแกล้งทำเป็นว่าคุณ *ทิ้ง* เขา ก็เพื่อที่จะรักษาศักดิ์ศรีตัวเอง แล้วที่ต้องไปแต่งงานกับคนอื่นก็แค่เพื่อให้เรื่องมันน่าเชื่อถือขึ้นเท่านั้นเอง

เคย์ โอ้ (*หันไปหาแมรี่* ซึ่งโอบหล่อนไว้)

แบตเทิล แต่ตลอดเวลาที่คุณก็ได้แต่วางแผนว่าจะจัดการกับออเดรียังไง น่าสมเพชที่คุณไม่ได้ฉลาดพอที่จะทำตามแผนได้สำเร็จไปตลอดรอดฝั่ง

เนวิล (*แทบจะร้องไห้*) ไม่จริง

แบตเทิล (*ตั้งใจยั่วให้สติหลุด*) ออเดรย์คงหัวเราะเยาะคุณจนท้องแข็ง ขณะที่คุณคิดไปว่าคุณน่าจะฉลาดเหลือเกิน (*เรียกขึ้นเสียงดัง*) เข้ามาได้ครับ คุณนายสเตรงจ์ (*ออเดรย์* เข้ามา *เนวิล* ส่งเสียงร้องในลำคอ *ทามิรา* เข้าไปหาออเดรย์ และ *ประคองหล่อนเอาไว้*) เขาไม่เคยถูกจับเลย เข้าใจไหม เราก็คแค่ต้องการเอาเขาไว้ในความดูแลไม่ให้คุณทำอะไรบ้าๆกับเขา ใครจะรู้ว่าคุณจะทำอะไรเลวร้ายได้บ้างหากคุณรู้ว่าแผนการโง่ๆของคุณจะไม่สำเร็จ (*เบนสัน* เข้ามาทางประตูกระจก *ลิซ* ขยับไปอยู่หลังโซฟา)

เนวิล (สติหลุด ร้องอย่างบ้าคลั่ง) มันไม่ใช่แผนไงๆ! มันเป็นแผนที่ฉลาดมากทีเดียว ผมวางแผนไว้แล้วทุกขั้นตอนอย่างละเอียด แล้วผมจะไปรู้ได้ยังไงล่ะว่านางทามีรามันจะรู้เรื่องของออเดรย์และเอเดรียนนะ?! ออเดรย์ และเอเดรียน... (ควบคุมตัวเองไม่ได้อีกต่อไป แล้วกรี๊ดร้องใส่หน้าออเดรย์) กล้าดียังไงถึงชอบไอ้เอเดรียนนั่นมากกว่า! ขอให้พระเจ้าลงโทษมึง ให้ตกนรกหมกไหม้ มึงต้องถูกจับแขวนคอ! พวกเขาต้องจับมึงแขวนคอ! (พุ่งตัวเข้าไปหาออเดรย์ แบตเทิลส่งสัญญาณให้ลิซและเบนสัน ซึ่งเข้าไปล็อกแขนเนวิลไว้คนละข้าง ออเดรย์เกาะทามีราไว้แน่น สะอื้นไห้) ปล่อยุ! ปล่อยุ! กูอยากให้มันกั้วจนตายท่าไปเลย กูเกลียดแม่ง! (ออเดรย์ อละทามีรา หันหน้าหนีจากเนวิล แล้วเดินไปทางซ้าย)

แมรี่ (เดินไปนั่งโซฟา พุดเบาจนฟังแทบไม่ได้ยิน) พระเจ้า!

แบตเทิล เอามันออกไปซะจิม (ลิซ และเบนสัน พยายามลากเนวิลออกไป)

เนวิล (จู่ๆก็นิ่งสงบ) คุณทำพลาดครั้งใหญ่แล้ว คุณก็รู้ว่าผมนะ... (ลิซและเบนสันลากเนวิลไปทางประตูซ้าย ทว่า เนวิลเตะเบนสันเข้าปลายคาง ผลักเขาใส่ลิซแล้วถลาออกไปทางซ้าย ลิซและเบนสันตามเนวิลออกไป)

แบตเทิล (ตะโกนสั่ง) ระวังด้วย! จับมันให้ได้! (ออกไปทางซ้าย ตะโกนมาจากด้านนอก) ตามมันไป อย่าให้มันหนีไปได้! (ทรีฟส์ และ ทามีรา วิ่งออกไปทางซ้าย ออเดรย์ เดินช้าๆไปที่ยกพื้น)

ทามีรา (จากข้างนอก) เขาซิงตัวเองไว้ในห้องอาหารค่ะ!

แบตเทิล (จากข้างนอก) ฟังประตูเข้าไป! (เสียงฟังประตูไม่อย่างรุนแรงดังก้อง เคย์ ลุกขึ้น)

เคย์ (เอาหน้าซุกไหล่เท็ด) เท็ด โถ่ เท็ด (สะอื้น เกิด เสียงกระຈกแตกขึ้นจากด้านนอก ตามมาด้วยเสียงประตูถูกทลายลง)

แบตเทิล (จากข้างนอก ตะโกนสั่ง) จิม แกล้งไปทางถนน ฉันทจะออกไปทางหน้าผา (แบตเทิล วิ่งผ่านเข้ามาในห้องจากทางซ้าย ตรงไปยังประตูกระຈกทางขวา เขาดูกังวล และหายใจไม่ทัน) มันหนีออกไปทางหน้าต่างห้องอาหาร ซึ่งออกไปเป็นผาสูงตัดลงไปยังโขดหิน มันไม่รอดแน่ (ออกไปทางประตูกระຈก เบนสัน ตามเข้ามาจากทางซ้าย รีบออกไปทางเดียวกัน มีเสียงเป่านกหวีดดังขึ้นสามครั้ง)

เคย์ (คลุ้มคลั่ง) ฉันทอยากไปจากที่นี่จะแย่ ฉันททนไม่ไหว...

แมรี่ (ลุกขึ้น ตรงไปที่กลางเวที) คุณควรพาคุณเคย์กลับโรงแรมไปกับคุณนะคะคุณลาติเมอร์

เคย์ (กระตือรือร้น) จริงคะ เท็ด ขออ้อละ ไปไหนก็ได้ที่ไม่ใช่ที่นี่

แมรี่ พาคุณเขาไปเถอะคะ เดี่ยวดิฉันทจะช่วยเหลือของแล้วส่งไปให้

เท็ด (อย่างสุภาพ) มาสิครับ

เคย์ ออกไปกับเท็ด ผ่านประตูกระຈก แมรี่ พยักหน้าและออกไปทางซ้าย ออเดรย์ เดินไปที่โซฟาแล้วนั่งลง หันหลังให้หน้าต่างและเริ่มร้องไห้ เสียงไปพักหนึ่ง จากนั้นมันตรงหน้าต่างก็แหวกออกเล็กน้อย เนวิล ผ่านเข้ามาทางหน้าต่างเบาๆ ผมของเขายุ่งเหยิง มีเศษดินเปื้อนใบหน้าและฝ่ามือ เขายิ้มอย่างโหดเหี้ยมและชั่วร้าย ในขณะที่จ้องมองออเดรย์ เขาเข้ามาหาหล่อนอย่างเงียบเชียบ

เนวิล ออเดรย์! (ออเดรย์ หันขวับมอง เนวิล เขากล่าวด้วยเสียงทุ้มต่ำ เครื่องเครียด) ไม่คิดว่ากูจะย้อนกลับมาได้ใช่ไหม? กูฉลาดจนพวกนั้นรู้ไม่ทันเลยละออเดรย์ ในขณะที่พวกมันพยายามเปิดประตู กูก็กระแทกหน้าต่างแล้วปีนโขดหินตรงหน้าผามาที่นี่ มีแต่คนที่ปีนเขาจนเคยชินเท่านั้นล่ะที่จะทำได้ โดยเฉพาะคนที่มีนิ้วแข็งแรงอย่างกู (เข้ามาใกล้ ออเดรย์ มากขึ้นเรื่อยๆ) นิ้วที่แข็งแรง ออเดรย์ และคอบางๆนั้น พวกตำรวจจะไม่จับมึงแขวนคออย่างที่กูอยากให้เกิดขึ้น แต่มึงก็จะตายด้วยวิธีนั้นอยู่ดี (นิ้วใกล้ลำคอออเดรย์มากขึ้นไปอีก) มึงไม่คู่ควรกับใครเลยนอกจากกู!

ลีซ เข้ามาทางซ้าย เบนสัน เข้ามาทางประตูกระจก ทั้งสองลากเนวิลออกไปให้ห่าง ออเดรย์ และพาเขาออกไปทางประตูกระจก ออเดรย์ นั่งหายใจอึดอยู่บนโซฟา ไม่นาน ทามีรา เข้ามาทางซ้าย หล่อนยื่นมองไปทางประตูกระจก และเดินมุ่งตรงไป หล่อนเกือบจะเดินเลยโซฟาไปแล้ว ทว่าสังเกตเห็นออเดรย์เสียก่อน

ทามีรา (หยุด และหันมองออเดรย์) เธอโอเคใช่ไหมออเดรย์?

ออเดรย์ ฉันโอเคใช่ไหม? โอ้ ทามีรา!

ออเดรย์หัวเราะลั่น ทามีรา ยื่นมือออกมาจะจับมือออเดรย์ หล่อนก็ทำเช่นกัน ในขณะที่ม่านปิดลง

จบเรื่อง

12. Blocking on stage องค์ 1 ฉาก 1







Blocking on stage องค์ 1 ฉาก 2







Blocking on stage องค์ 2 ฉาก 1





Blocking on stage องค์ 2 ฉาก 2







Blocking on stage องค์ 3 ฉาก 1







Blocking on stage อंक 3 ฉาก 2







13. ตารางการซ้อม

August 2019

Sunday	วันจันทร์	วันอังคาร	วันพุธ	วันพฤหัสบดี	วันศุกร์	วันเสาร์
28	29	30	31	1	2	3
4	5 ประชุมเรื่องศิลป นิพนธ์กับครูคิง 13.00 น.	6	7	8	9	10
11	12	13 ฝ่ายดีไซน์ประชุม กับครูปอ 13.00 น.	14	15 เปิดเทอม + ประชุม โปรดักชั่น 18.00 น.	16 ดีไซน์ส่งงานครูปอ Draft 1 13.00 น. / ซ้อมมงก์ 2 จาก 1 11.00-15.00 น.	17
18	19 First Reading 18.00	20 ซ้อมมงก์ 2 จาก 1 + นักแสดงส่งการบ้าน วิเคราะห์ action	21 ซ้อมมงก์ 2 จาก 1	22 ซ้อมมงก์ 2 จาก 1	23 ซ้อมมงก์ 2 จาก 1	24
25	26 ถ่ายทีเซอร์โปรโมท 6.00-21.00 น.	27 ซ้อมมงก์ 2 จาก 2	28 ซ้อมมงก์ 2 จาก 2	29 ซ้อมมงก์ 2 จาก 2	30 ซ้อมมงก์ 2 จาก 2	31 รูป+โปสเตอร์ โปรโมทละคร เสร็จสิ้น
1	2 Notes					

September 2019



Sunday	วันจันทร์	วันอังคาร	วันพุธ	วันพฤหัสบดี	วันศุกร์	วันเสาร์
1	2	3	4	5	6	7
	Day off	ซ้อมมงก์ 3 จาก 1	ซ้อมมงก์ 3 จาก 1	ซ้อมมงก์ 3 จาก 1	ซ้อมมงก์ 3 จาก 1	
8	9	10	11	12	13	14
	Day off	ซ้อมมงก์ 3 จาก 2	ซ้อมมงก์ 3 จาก 2	ซ้อมมงก์ 3 จาก 2 + ดีไซน์ส่ง 50%	ซ้อมมงก์ 3 จาก 2	
15	16	17	18	19	20	21
จ่ายเงินอีลีสวัน สุดท้าย + ส่ง ข้อมูลสู่อีบิตร์	Day off	ซ้อมมงก์ 1 จาก 1	ซ้อมมงก์ 1 จาก 1	ซ้อมมงก์ 1 จาก 1	ซ้อมมงก์ 1 จาก 1	
22	23	24	25	26	27	28
	Day off	ซ้อมมงก์ 1 จาก 2	ซ้อมมงก์ 1 จาก 2	ซ้อมมงก์ 1 จาก 2 + ดีไซน์ส่ง 70%	ซ้อมมงก์ 1 จาก 2	
29	30	1	2	3	4	5
	ซ้อม run ทั้งเรื่อง					
6	7 Notes * เริ่ม โปรโมทละคร *					

October 2019



Sunday	วันจันทร์	วันอังคาร	วันพุธ	วันพฤหัสบดี	วันศุกร์	วันเสาร์
29	30	1	2	3	4	5
		ซ้อม run ทั้งเรื่อง	ซ้อม run ทั้งเรื่อง	ซ้อม run ทั้งเรื่อง	69	69
6	7	8	9	10	11	12
69	Day off	ซ้อม run ทั้งเรื่อง	ซ้อม run ทั้งเรื่อง	ซ้อม run ทั้งเรื่อง + ดีไซน์ส่ง 100%	69	69 + ดีไซน์ส่งจากให้ กับพี่ลอย
13	14	15	16	17	18	19
69	Day off	ซ้อม run ทั้งเรื่อง	ซ้อม run ทั้งเรื่อง	ซ้อม run ทั้งเรื่อง	สมหวัง	สมหวัง
20	21	22	23	24	25	26
สมหวัง	Day off	ซ้อม run ทั้งเรื่อง	ซ้อม run ทั้งเรื่อง	ซ้อม run ทั้งเรื่อง	สมหวัง	สมหวัง
27	28	29	30	31	1	2
สมหวัง	แผนสังหารเช้า โรงละคร 9.00-21.00 น.	แผนสังหารเช้า โรงละคร 9.00-21.00 น.	แผนสังหารเช้า โรงละคร 9.00-21.00 น.	แผนสังหารเช้า โรงละคร 9.00-21.00 น.		
3	4	Notes				

November 2019



Sunday	วันจันทร์	วันอังคาร	วันพุธ	วันพฤหัสบดี	วันศุกร์	วันเสาร์
27	28	29	30	31	1	2
					on stage 9.00-22.00 น.	on stage 9.00-22.00 น.
3	4	5	6	7	8	9
on stage 9.00-22.00 น.	แผนสังหารเช้า โรงละคร 8.00-16.00 น.	แผนสังหารเช้า โรงละคร 8.00-16.00 น.	แผนสังหารเช้า โรงละคร 8.00-16.00 น.	แผนสังหารเช้า โรงละคร 8.00-16.00 น.	on stage 9.00-22.00 น.	on stage 9.00-22.00 น.
10	11	12	13	14	15	16
on stage 9.00-22.00 น.						
17	18	19	20	21	22	23
24	25	26	27	28	29	30
1	2	Notes				

ตารางการซ้อมประจำวัน เดือนสิงหาคม

วันจันทร์ที่ 9 สิงหาคม 2562 เวลา 13.00 น.

- ประชุมเรื่องการจัดทำศิลปะนิพนธ์ประจำปี 2562

วันอังคารที่ 13 สิงหาคม 2562 เวลา 13.00 น.

- ฝ่ายออกแบบประชุมเรื่องการออกแบบศิลปะนิพนธ์ประจำปี 2562

วันพฤหัสบดีที่ 15 สิงหาคม 2562 เวลา 18.00 น.

- ประชุมเรื่องการทำศิลปะนิพนธ์เรื่อง แผนสังหาร

วันศุกร์ที่ 16 สิงหาคม 2562 เวลา 11.00 – 15.00 น.

- ซ้อมการแสดงองค์ 2 ฉาก 1

วันจันทร์ที่ 19 สิงหาคม 2562 เวลา 18.00 – 21.30 น.

- First reading (ค่าถ่ายเอกสาร 1,682 + 34 = 1,716 บาท)
- ค่าสมุดโปร + สมุดบัญชี 70 + 40 = 110 บาท
- ค่ากระดาษชานอ้อย 45 บาท
- ประชุมเรื่องตารางเวลานัดน้องวันที่ 26 สิงหาคม
- ฝ่ายฉากเบิกค่ารถ 100 บาท

ปัญหาที่พบ

- เรื่องเวลา บางคนยังไม่ตรงเวลา ไปไหนไม่บอกพี่ก่อน

- Acting ของน้องยังต้องปรับปรุงอีก เรื่องการออกเสียงให้ชัดเจน

วิธีแก้ไขปัญหา

- เรื่องเวลา คือต้องนัดเวลาที่แน่นอน ไม่เปลี่ยนแปลงๆ ไปไหนก็ให้แจ้งพี่ไว้ จะได้ว่า
- ต้องค่อยๆปรับเยอะหน่อย ต้องให้มาอยู่กับพวกเราเยอะๆ

เรื่องที่ต้องแจ้งฟรุ้งนี้

- นัดน้องทุกคน เข้าไปเวลา 18.00 น. ทุกคน จะมีการเช็ค ถ้าสายบ่อยๆก็ต้องพิจารณาน้องอีกที
- ถ่ายเอกสารให้น้องอีก 1 ชุด
- ส่งตารางส่งกลุ่ม (ตารางรายวัน)
- ฟรุ้งนี้จะมีการเล่นเกมส์เพื่อละลายพฤติกรรมและจะมีการจับบัดดี้ในโปร

วันอังคารที่ 20 สิงหาคม 2562 เวลา 18.00 – 20. 30 น.

ปัญหาที่พบ

- น้องลาโดยไม่แจ้งล่วงหน้า (กะทันหัน)
- มาสาย ไม่ตรงเวลา ไม่รักษาเวลา
- น้องพาเพื่อนเข้าไปโดยไม่แจ้ง (ผลการ)
- พร็อบเก็บไม่หมด รีเช็คพร็อบไม่ละเอียด
- น้องลืมเอาบาทมาหลายคน

วิธีแก้ไขปัญหา

- ต้องแจ้งน้องว่าวันนี้ฝ่ายไหนจะเข้ามาดูซ่อมต้องแจ้งก่อน
- ครั้งหน้าต้องช่วยควบคุมน้องเวลาเก็บพร็อบ
- แจ้งว่าเวลาเข้าไปทุกครั้งต้องเอาบาทมา ถ้าลืมเอามาก็ต้องไปถ่ายเอกสารใหม่เลย

- ย้ำกับน้องว่าจะไปไหน ต้องแจ้งทุกครั้ง อย่าหายไปแบบไร้ร่องรอย

เรื่องที่ต้องแจ้งพรงนี้

- ส่งตารางเวลาประจำวันลงกลุ่ม
- ส่งตาราง วันที่ 26
- ตารางประจำวัน คือ นัคปี 4 บ่ายโมง

วันพุธที่ 21 สิงหาคม 2562 เวลาซ้อม 12.00 - 21.00 น.

ปัญหาที่พบ

- ไม่มีห้องซ้อม เนื่องจากไม่ได้ทำหนังสือขอให้เรียบร้อย
- นักแสดงยังจำบทไม่ได้
- ไม่มีพร็อบใช้
- ต้องทำแบบฟอร์มการขอห้องอย่างชัดเจน ทำให้ต้องแก้ไขหลายรอบ
- การประสานงานระหว่างฝ่ายต่างๆไม่ตรงกัน
- ฉากยังไม่ผ่าน ทำให้ Blacking ไม่คงที่

วิธีแก้ไขปัญหา

- เขียนจดหมายขอห้องซ้อมให้ชัดเจน มีรายละเอียดครบ และประสานงานกันกับทุกฝ่ายให้รู้เรื่อง
- ต้องกลับไปจำบทของตัวเอง ทบทวนสม่ำเสมอ
- เวลาที่มีการเปลี่ยนแปลงอะไรให้ชัดเจน

เรื่องที่ต้องแจ้งน้องพรงนี้

- ไม่นัดซ้อม พักผ่อนตามอัธยาศัย

วันศุกร์ที่ 23 สิงหาคม 2562 เวลาซ้อม 13.00 – 21.00 น.

ปัญหาที่พบ

- ครูมาไม่ตรงเวลา ทำให้ไม่สามารถเปิดใช้ห้องได้
- มีปัญหาในการสื่อสารเรื่องการนัดหมายห้องฝ่ายคอสตุม
- นักแสดงไม่ส่งการบ้าน
- มารยาทในการใช้ห้อง
- рінทรู นักแสดงยังไม่มีสมาธิ
- มีข้อผิดพลาดด้านเวลา (18.00 – 21.00 น.)

วิธีแก้ไขปัญหา

- นัดหมาย Stage & Producer ให้ Stand by กุญแจเพื่ออาจารย์ไม่อยู่
- แจกหัวหน้าฝ่าย Costume ให้รับทราบการนัดหมายใหม่ให้เข้าใจตรงกัน
- นัดวันส่งการบ้านใหม่
- ชี้แจงถึงมารยาทที่ควรปฏิบัติใน Production
- ยังไม่ off book ทำให้นักแสดงกังวล
- ยังไม่มี Stage ขานเวลา

เรื่องที่ต้องแจ้งพรั่งนี้

- ส่งตารางเวลาประจำวันในกลุ่ม

วันจันทร์ ที่ 26 สิงหาคม 2562 เวลา 06.00 - 16.00 น.

ปัญหาที่พบ (ถ่ายโปรโมท)

- ตากล้องมาสาย / น้องมาสายไม่ตรงเวลา

- มีการเปลี่ยนคิวถ่ายเพราะน้องยกคลาส
- ช่างแต่งหน้าทำผม ไม่พอ
- ชุดน้องบางคนไปเกินไป
- ครูบอกใช้ห้องไม่เรียบร้อย ถ้ามีครึ่งหน้าจะล็อคห้องไม่ให้ใช้
- หลังใช้ห้องทุกครั้งจะต้องทำความสะอาดทุกครั้ง

วิธีแก้ปัญหา

- ใครมาก่อนถ่ายรูปก่อน
- ใ้พี่น้องช่วยทำผม แต่งหน้าเพิ่ม
- ใ้พี่น้องเปลี่ยนชุด หาอะไรมาคลุม
- หลังใช้ห้องทุกครั้งจะต้องเช็คความสะอาดและความเรียบร้อยทุกครั้ง

เรื่องที่ต้องแจ้ง

- ส่งตารางประจำวันลงกลุ่ม

วันอังคารที่ 27 สิงหาคม 2562 เวลา 15:00 - 21:00 น.

ปัญหาที่พบ

- น้องลาแล้วไม่แจ้งสแตจ
- ไม่มีห้องซ้อมตอนบ่าย เพราะครูปอนัดน้อง
- เสียเวลาซ้อมโดยเปล่าประโยชน์
- น้องเสียงดังเกินไป
- เข้าห้องช้า มาช้า

วิธีแก้ไขปัญหา

- บอกน้องให้แจ้งแสดงทุกครั้งทีลา
- หาที่อื่นรองรับถ้าห้องซ้อมไม่มี
- บอกน้องให้ฟัง อย่าเสียงดัง
- ให้สแตจมาตามน้องเข้าห้อง

เรื่องที่ต้องแจ้งพรุ่งนี้

- ส่งตารางประจำวันลงกลุ่ม

วันพุธ ที่ 28 สิงหาคม 2562 เวลา 17.00 - 21.00 น.

ปัญหาที่พบ

- นักแสดงไม่ครบ / มาไม่ตรงเวลานัดหมาย
- ไม่มีฉากและพร็อพในการใช้ซ้อม
- นักแสดงยังจำบทไม่ได้

วิธีแก้ปัญห

- นักแสดงควรรับผิดชอบตัวเอง

เรื่องที่ต้องแจ้ง

- ส่งตารางลงกลุ่ม
- แจ้งเรื่องเวลานัดหมาย

วันพฤหัสบดีที่ 29 สิงหาคม 2562 เวลา 14.00 - 21.00 น.

ปัญหาที่พบ

- นักแสดงไม่ครบจึงยากต่อการซ้อม
- มีปัญหาเกี่ยวกับห้องซ้อม
- ยากได้ยกพื้นเพิ่มในฉาก
- ลืมแปะโปสเตอร์โปรโมท
- เพิ่มพรีอบ/เพิ่มซาวด์
- ทำฉากแฟลชแบล็คเพิ่ม

วิธีแก้ไขปัญหา

- ให้เพื่อนๆนักแสดงคนอื่นๆยื่นบล็อคแทนก่อน
- ต้องทำหนังสือเรื่องห้องซ้อมใหม่
- แจ้งฝ่ายฉากให้ทราบ จะได้เตรียมให้
- ต้องคอยตักเตือน
- แจ้งฝ่ายพรีอบ / ฝ่ายฉาก / ฝ่ายแสง

เรื่องที่ต้องแจ้ง

- ส่งตารางประจำวันลงกลุ่ม
- นัดเวลาซ้อมกับน้องๆให้เรียบร้อย

วันศุกร์ ที่ 30 สิงหาคม 2562 เวลา 14.00 - 21.00 น.

ปัญหาที่พบ

- นักแสดงไม่ดูตารางประจำวันแต่ตอบรับทราบ

- นักแสดงยังมาสายไม่ตรงเวลา
- นักแสดงยังจำบทไม่ได้ เป็นอุปสรรคต่อการวาง Blocking

วิธีแก้ปัญหา

- แจ้งย้าอีกรอบให้ดูตารางประจำวัน
- นักแสดงต้องรับผิดชอบตัวเอง.

เรื่องที่ต้องแจ้ง

- ส่งตารางประจำวันลงกลุ่ม

ตารางการซ้อมประจำวัน เดือนกันยายน

วันอังคารที่ 3 กันยายน 2562 เวลา 19.30 - 21.00 น.

ปัญหาที่พบ

- ปี 4 ใช้เวลาประชุมกันค่อนข้างนาน ทำให้เสียเวลาการซ้อมไปบ้าง
- ยังสรุปปัญหาการเงินของเซไม่ได้
- นักแสดงมาสาย

วิธีแก้ไขปัญหา

- รับผิดชอบปัญหาและหาข้อสรุป จากนั้นจึงรีบเร็วให้ห้อง จำบล็อคกิ้งของตัวเอง แล้วจึงปล่อยกลับ
- ให้เซมาบอกความคืบหน้าในวันพรุ่งนี้ แล้วค่อยตกลงกัน

เรื่องที่ต้องแจ้ง

- ส่งตารางการทำงาน/ การซ้อมประจำวันลงกลุ่ม

วัน พุธ ที่ 4 กันยายน 2562 เวลา 13.00 - 21.00 น .

ปัญหาที่พบ

- น้องๆมาไม่ตรงเวลานัดหมาย
- ยังสรุปสื่อโปรดักชั่นไม่ได้

วิธีแก้ปัญหา

- ผกก.แจ้งไม่แล้วและให้น้องสัญญาว่าจะไม่มีการเกิดเรื่องแบบนี้ขึ้นอีก
- ผกก.จะเป็นคนไปหาแบบสื่อมาเสนอกับทุกคนในโปร

เรื่องที่ต้องแจ้ง

- ส่งตารางประจำวันลงกลุ่ม
- ปี่ 4 เจอกันเวลา 12.00น.
- ซ้อมองก์ 3
- เคลียร์การบ้านนักแสดง
- เลือกฉากจากละครที่นาให้ดูมาลงคนละ 30 วินาที แล้วมาทำให้ดู

วันพฤหัสบดีที่ 5 กันยายน 2562 เวลา 16.00 - 20.30 น.

ปัญหาที่พบ

- ห้องซ้อมถูกใช้เป็นห้องประชุม ครูใช้ห้องทับตารางซ้อมทำให้ล่าช้าไปค่อนข้างเยอะ
- โปสเตอร์ยังติดไม่ได้
- นักแสดงไปไหนไม่บอก

วิธีแก้ไขปัญหา

- ต้องทำตารางการใช้ห้องให้ชัดเจน ทำเป็นตารางมาติดหน้าห้อง/ครั้งต่อไปต้องเจาะจงให้ใช้ห้องตามตาราง

- นักแสดงต้องแจ้งสเตรจให้รู้ก่อน/อย่าไปโดยพลการต้องรับผิดชอบตัวเอง

เรื่องที่ต้องแจ้ง

- ส่งตารางเวลาประจำวันลงกลุ่ม
- แจ้งให้น้องเคาเรนหน้าที

วันศุกร์ ที่ 6 กันยายน 2562 เวลา 13.30 - 18.00น.

ปัญหาที่พบ

- นักแสดงมาช้า
- โพรดิิวเซอร์ไม่ติดป้ายไวเนลให้จึงทำให้เพื่อนๆในโปรต้องไปช่วยกันติดเอง

วิธีแก้ปัญหา

- นักแสดงควรรับผิดชอบตัวเอง
- ควรเป็นหน้าที่ของโพรดิิวเซอร์

เรื่องที่ต้องแจ้ง

- ส่งตารางการซ้อมของแต่ละอาทิตย์ลงกลุ่ม
- เตือนนักแสดงให้จำบทและทำการบ้านที่ผู้กำกับสั่ง

วันอังคารที่ 10 กันยายน 2562 เวลา 18.00 - 21.00 น.

ปัญหาที่พบ

- นักแสดงจำบทจำลือคไม่ได้/ไม่มีสติ
- ผนตก ทำให้เวลาซ้อมเลทไปค่อนข้างมาก
- เพิ่มพรีอบ/เพิ่มเสื้อผ้า

วิธีแก้ไขปัญหา

- นักแสดงต้องกลับไปทำการบ้านของตัวเองให้เรียบร้อย
- นัดก่อนเวลาซ้อมสัก 1 ชั่วโมงก่อนเวลาจริง
- แจ้งฝ่ายพรีอับเพิ่มเทนนิส/แจ้งฝ่ายคอสตูมให้เพิ่มชุดตีเทนนิสให้เท็ด

เรื่องที่ต้องแจ้ง

- ส่งตารางประจำวันลงกลุ่ม

วัน พุธ ที่ 11 กันยายน 2562 เวลา 13.30 - 21.00 น.

ปัญหาที่พบ

- เกิดการสื่อสารไม่ตรงกัน ทำให้น้องลงและไม่ได้เข้าประชุม
- น้องไม่แจ้งว่าจะออกไปไหน ทำให้ตามหาไม่เจอ
- ลืมแจ้งน้องเรื่องถ่ายรูปรูปชุดนักศึกษาในวันพุธนี้

วิธีแก้ปัญห

- เวลาส่งตารางเข้ากลุ่มให้ตอบรับทราบทุกครั้ง
- ให้คัดลายมือเป็นการลงโทษ
- ให้ ปี 1 แจ้งเพื่อนลงกลุ่มให้ทราบ

เรื่องที่ต้องแจ้ง

- ส่งตารางประจำวันลงกลุ่ม
- เตรียมตัวถ่ายรูปรูปนักศึกษาพุธนี้

วันพฤหัสบดีที่ 12 กันยายน 2562 เวลา 10.00 - 21.00 น.

ถ่ายรูปปลงสุจิตร์

ปัญหาที่พบ

- เพื่อนมาใช้ห้องแต่งหน้า/แต่งตัว/ทำชุด เลยไม่มีห้องซ้อม แล้วไม่ทำความสะอาดห้องให้ ต้องมาทำกันเอง
- ครุณัดเวลาไม่เสถียร ทำตารางการทำงานไม่ราบรื่น
- อารมณ์เพื่อนไม่คงที่ ทำให้ปรับอารมณ์ตามไม่ทัน
- น้องมาถ่ายรูปไม่ครบ

วิธีแก้ไขปัญหา

- ถ้ามีครั้งต่อไปอีก ด่าเลย
- ต้องรอเวลาต่อไป
- ให้นักแสดงปรับอารมณ์/ตักเตือนเพื่อให้ปรับปรุง
- ไม่ต้องเอารูปใส่สุจิตร์

เรื่องที่ต้องแจ้ง

- ส่งตารางเวลาประจำวันลงกลุ่ม

วัน ศุกร์ ที่ 13 กันยายน 2562 เวลา 15.00 - 21.00 น.

ปัญหาที่พบ

- เกิดการลาอยู่บ่อยครั้งทำให้คนไม่ครบซักที
- ในห้องมีการช่อมแอร์ ทำให้เสียเวลาในการซ้อม
- ยังหาช้อยส์ Action ไม่ได้
- นักแสดงยังมีปัญหากับบท จำบทไม่ได้ นักแสดงหลุดบ่อยไม่มีสมาธิ

- เจสเจอร์ยังไม่เสถียร

วิธีแก้ปัญหา

- ถ้าใครคนใดคนหนึ่งลาเท่ากับว่าวันนี้จะไม่มีการซ้อมเกิดขึ้น ยกเว้นกรณี จำเป็นจริงๆ
- ซ้อมด้านนอกแทน ใช้วิธีการเจาะแอกชั่นนักแสดง
- กลับไปทำการบ้านที่ ผกก.สั่ง
- วันจันทร์ Off book ต้องจำได้แล้ว
- ตั้งสติก่อนเล่น รับผิดชอบตัวเอง

เรื่องที่ต้องแจ้ง

- ส่งตารางประจำวันลงกลุ่ม

วันจันทร์ที่ 16 กันยายน 2562 เวลา 16.00 - 21.00 น.

ปัญหาที่พบ

- เตรียมพร้อมไม่ครบ (กล่องยา/ไม้กอล์ฟ/คิมหนีบ/ซองใส่เส้นผม)
- นักแสดงลืมนบท
- ลำโพงแตก

วิธีแก้ไขปัญหา

- แจ้งฝ่ายพร้อมให้หาพร้อมมาใช้
- กลับไปจำบทให้แม่น
- เปลี่ยนลำโพง

เรื่องที่ต้องแจ้ง

- ส่งตารางเวลาประจำวันลงกลุ่ม

วันอังคาร ที่ 17 กันยายน 2562 เวลา 17.00 - 21.00 น.

ปัญหาที่พบ

- นักแสดงมาไม่ตรงเวลา
- นักแสดงไม่เคารพตาราง
- เพื่อนไปไหนไม่บอก

วิธีแก้ปัญหา

- รับผิดชอบตัวเอง
- ตักเตือนแล้ว
- พูดซ้ำๆให้เพื่อนๆจำ

เรื่องที่ต้องแจ้ง

- ส่งตารางประจำวันลงกลุ่ม

วันพฤหัสบดีที่ 19 กันยายน 2562 เวลา 16.00 - 21.00 น.

ปัญหาที่พบวันนี้

- แก้วฉาก/แก้วไคเรกชั้น/แก้วล๊อคกิ่ง
- เพื่อนเอาขนมเข้ามากินในห้อง

วิธีแก้ไขปัญหา

- บอกฝ่ายฉาก/บอกนักแสดง
- ตักเตือนเพื่อนๆไปแล้ว

เรื่องที่ต้องแจ้ง

- ส่งตารางเวลาประจำวันลงกลุ่ม

วันจันทร์ ที่ 23 กันยายน 2562 เวลา 18.00 - 21.00 น.

ปัญหาที่พบ

- ปัญหาของนักแสดง สติหลุด จำบทไม่ได้ เจสเจอร์เหมือนเดิม
- ฟันสูจิบัตร (แก้)
- ฝ่ายชาวดีไม่เอาโน้ตบุ๊กมาทำให้ใส่ชาวดีในการซ้อมไม่ได้

วิธีแก้ปัญหา

- รับผิดชอบตัวเอง
- ให้นำองแก้แล้ว
- เตือน

เรื่องที่ต้องแจ้ง

- ส่งตารางประจำวันลงกลุ่ม

วันอังคาร ที่ 24 กันยายน 2562 เวลา 18.00 - 21.00 น.

ปัญหาที่พบ

- มาร์คในห้องถูกแกะออก

วิธีแก้ปัญหา

- ติดใหม่

เรื่องที่ต้องแจ้ง

- ส่งตารางประจำวันลงกลุ่ม

วัน พุธ ที่ 25 กันยายน 2562 เวลา 12.00 - 21.00 น.

ส่งความคืบหน้าละคร 50 %

ปัญหาที่พบ

- ปัญหาของนักแสดง
- ฝ่ายชาวดีไม่มีวินัยกับเวลา
- พร็อพแก้วน้ำแตก / ถูขีปล็อคใหญ่เกินไป
- ชุดนักแสดงบางชุดยังไม่พร้อม

วิธีแก้ปัญหา

- นักแสดงตั้งใจทำการบ้านให้เยอะๆ
- ว่ากล่าวตักเตือน
- แจ้งน้องแล้ว
- แก้ไข ซื่อใหม่

เรื่องที่ต้องแจ้ง

- ส่งตารางประจำวันลงกลุ่ม

วัน พฤหัสบดี ที่ 26 กันยายน 2562 เวลา 13.30 - 21.00 น.

ปัญหาที่พบ

- นักแสดงจำบทไม่ได้ จำปล็อคไม่ได้ จำคิวไม่ได้
- นักแสดงไม่ชินกับพร็อพ
- ทีมไฟไม่เข้าซ้อมทำให้ฝ่ายสเตรจต้องไปแทน
- น้องสเตรจยังปล่อยคิวไม่ถูก

- หรือยังไม่พร้อม
- นักแสดงมาสาย
- คนในโปรไปไหนไม่บอก

วิธีแก้ปัญหา

- ไปทวนมาเอง
- ซ้อมให้บ่อยขึ้น
- ให้ทุกฝ่ายเข้าซ้อม
- ให้น้องฝึกปล่อยคิวบ่อยๆ
- ให้น้องฝ่ายหรือฟไปซื้อ
- ว่ากล่าวตักเตือน

เรื่องที่ต้องแจ้ง

- ส่งตารางประจำวันลงกลุ่ม

วัน จันทร์ ที่ 30 กันยายน 2562 เวลา 12.00 - 21.00 น.

ปัญหาที่พบ

- ไปไหนไม่บอก
- น้องมาไม่ตรงเวลา
- ใช้หรือฟไม่ระวัง

วิธีแก้ปัญหา

- ตักเตือน
- ระวังทุกครั้ง que เข้าฉาก

เรื่องที่ต้องแจ้ง

- ส่งตารางประจำวันลงกลุ่ม

ตารางการซ้อมประจำวัน เดือนตุลาคม

วันอังคารที่ 1 ตุลาคม 2562 เวลา 18.00 - 21.00 น.

ปัญหาที่พบวันนี้

- น้องลาแล้วไม่แจ้ง
- อารมณ์นักแสดงยังไม่นิ่ง
- หาชาวดีใหม่

วิธีแก้ไขปัญหา

- ควรคิดเองได้แล้ว
- ซ้อมเยอะๆ ทบทวนบทตัวเอง
- แจ้งฝ่ายซาวด์
- นิ่งสมาธิเยอะๆ

เรื่องที่ต้องแจ้ง

- ส่งตารางเวลาประจำวันลงกลุ่ม

วันพุธ ที่ 2 ตุลาคม 2562 เวลา 13.00 - 21.00 น.

ปัญหาที่พบ

- นักแสดงลิ้มบท สรวน ไม่มีสติ
- นักแสดงไม่เช็คพร็อพ

- นื่องฝ่ายหรือฟไม่เช็คหรือพ

วิธีแก้ปัญหา

- รับผิดชอบตัวเอง
- ตรวจสอบเช็คหรือพตัวเองก่อนเข้าฉากทุกครั้ง
- ตักเตือนนื่องให้รับผิดชอบต่อหน้าที่ของตัวเอง

เรื่องที่ต้องแจ้ง

- ส่งตารางประจำวันลงกลุ่ม

วันพฤหัสบดีที่ 3 ตุลาคม 2562 เวลา 14.00 - 21.00 น.

ส่งความคืบหน้าละครกับครูชู เวลา 16.30 น.

ปัญหาที่พบวันนี้

- นักแสดงสรวนบพ/บล็อกกิ้งยังไม่เสถียร
- นักแสดง/ทีมงานยังไม่ตรงเวลา

วิธีแก้ไขปัญหา

- นักแสดงต้องรับผิดชอบตัวเอง
- ตักเตือนไปแล้ว

สิ่งที่ต้องแจ้ง

- ส่งตารางเวลาประจำวันลงกลุ่ม

วันศุกร์ ที่ 4 ตุลาคม 2562 เวลา 14.00 - 21.00 น.

ปัญหาที่พบ

- เปลี่ยนห้องซ้อมทำให้นักแสดงยังปรับตัวไม่ได้

วิธีแก้ไขปัญหา

- ควรซ้อมกับฉากบ่อยๆ

เรื่องที่ต้องแจ้ง

- ส่งตารางประจำวันลงกลุ่ม

วันจันทร์ ที่ 7 ตุลาคม 2565 เวลา 14.00 - 21.00 น.

ปัญหาที่พบ

- ไม่มีห้องซ้อม

วิธีแก้ไข

- ซ้อมด้านนอกห้อง

เรื่องที่ต้องแจ้ง

- ส่งตารางประจำวันลงกลุ่ม

วันอังคาร ที่ 8 ตุลาคม 2562 เวลา 17.00 - 21.00 น.

ปัญหาที่พบ

- ยังไม่มีห้องซ้อม
- นักแสดงจำบทและบล็อคไม่ได้

วิธีแก้ปัญหา

- ทำเรื่องขอห้อง
- รับผิดชอบตัวเอง

เรื่องที่ต้องแจ้งลงกลุ่ม

- ส่งตารางประจำวันลงกลุ่ม

วันพุธที่ 9 ตุลาคม 256 เวลา 12.00 – 21.00 น.

ปัญหาที่พบ

- นักแสดงลืมบท
- นักแสดงผิดบล็อก

วิธีแก้ไขปัญหา

- ไปท่อบทมา
- จำบล็อกกึ่งให้ได้

สิ่งที่ต้องแจ้ง

- ส่งตารางเวลาประจำวันลงกลุ่ม

วันพฤหัสบดี ที่ 10 ตุลาคม 2562 เวลา 12.00 - 21.00 น.

ปัญหาที่พบ

- นักแสดงจำบทไม่ได้
- ฝ่ายพร็อพลืมเอาพร็อพไว้ในฉาก
- นักแสดงลืมคิวตัวเอง

วิธีแก้ไขปัญหา

- ไปท่อบทมาให้คล้อง
- ตักเตือน

- จำให้ได้

เรื่องที่ต้องแจ้ง

- ส่งตารางประจำวันลงกลุ่ม

วันศุกร์ที่ 11 ตุลาคม 2562 เวลา 10.00 – 21.00 น.

ปัญหาที่พบ

- นัดแสดงไม่ตรงเวลา
- นักแสดงไปไหนไม่บอก
- นักแสดงลืมนบท
- แสดง นื่องปล่อยคิวช้า

วิธีแก้ปัญหา

- ตักเตือน
- ไปจับตามา
- ฝึกปล่อยคิวบ่อยๆ

สิ่งที่ต้องแจ้ง

- ส่งตารางเวลาประจำวันลงกลุ่ม

วันจันทร์ ที่ 14 ตุลาคม 2562 เวลา 10.00 - 21.00 น.

ปัญหาที่พบ

- มาไม่ตรงเวลา
- ไปไหนไม่บอก

- ลีบบท
- น้องสเตรจปล่อยคิวไม่แมน

วิธีแก้ปัญหา

- ตักเตือน
- พูดกับเพื่อน
- ไปจำบทมา
- ให้น้องซ้อมบ่อยๆ

เรื่องที่ต้องแจ้ง

- ส่งตารางประจำวันลงกลุ่ม

วันอังคารที่ 15 ตุลาคม 2562 เวลา 10.00 – 21.00 น.

ปัญหาที่พบ

- นักแสดงเปลี่ยนบล็อคกิ้ง
- มาไม่ตรงเวลาที่นัด

วิธีแก้ไขปัญหา

- จำบล็อคกิ้งใหม่
- ควรมีรับผิดชอบ

สิ่งที่ต้องแจ้ง

- ส่งตารางเวลาประจำวันลงกลุ่ม

วันพุธ ที่ 16 ตุลาคม 2562 เวลา 10.00 - 21.00 น.

ปัญหาที่พบ

- มาไม่ตรงเวลานัด
- ลาบ่อย

วิธีแก้ปัญหา

- ว่ากล่าวตักเตือน

เรื่องที่ต้องแจ้ง

- ส่งตารางประจำวันลงกลุ่ม

วันพฤหัสบดีที่ 17 ตุลาคม 2562 เวลา 10.00 - 21.00 น.

ปัญหาที่พบ

- นักแสดงสรวนบท
- นักแสดงผิดบล็อคกึ่ง
- โดนโละแอกตั้งหมด

วิธีแก้ไขปัญหา

- ไปท่อบทมาจำให้ขึ้นใจ
- จำสั้กที่
- แก้ใหม่ เริ่มใหม่หมด

สิ่งที่ต้องแจ้ง

- ส่งตารางเวลาประจำวันลงกลุ่ม

วันศุกร์ ที่ 18 ตุลาคม 2562 เวลา 10.00 - 21.00 น.

ปัญหาที่พบ

- เจาะ acting ใหม่
- พร็ือพพัง

วิธีแก้ปัญหา

- พี่หนึ่งเข้ามาเจาะให้
- แก้พร็ือพแล้ว

เรื่องที่ต้องแจ้ง

- ส่งตารางประจำวันลงกลุ่ม

วันจันทร์ ที่ 21 ตุลาคม 2562 เวลา 10.00 - 21.00 น.

ปัญหาที่พบ

- นักแสดงสรวนบลิ๊อก
- แก้แอคชั่น

วิธีแก้ไข

- จำให้แม่น

เรื่องที่ต้องแจ้งลงกลุ่ม

- ส่งตารางประจำวันลงกลุ่ม

วัน พฤหัสบดี ที่ 24 ตุลาคม 2562 เวลา 10.00 - 21.00 น.

ปัญหาที่พบ

- แอคชั่นและปัญหาต่างๆของนักแสดง
- เอาขนมเข้ามากินในห้อง
- เล่นโทรศัพท์ระหว่างซ้อม
- ไหนไม่บอก

วิธีแก้ปัญหา

- ครูชูแก้ไขแล้ว
- ว่ากล่าวตักเตือน
- ไม่ให้เล่นโทรศัพท์ระหว่างการซ้อม
- ว่ากล่าวตักเตือน

เรื่องที่ต้องแจ้ง

- ส่งตารางประจำวันลงกลุ่ม

วัน ศุกร์ ที่ 25 ตุลาคม 2562 เวลาซ้อม 10.00 - 21.00 น.

ปัญหาที่พบ

- ไม่มี

วิธีแก้ไข

- ไม่มี

เรื่องที่ต้องแจ้ง

- ส่งตารางประจำวันลงกลุ่ม

วันจันทร์ ที่ 28 ตุลาคม 2562 เวลา 10.00 - 21.00 น.

ปัญหาที่พบ

- บล๊อคนักแสดงมีปัญหา

วิธีแก้ปัญหา

- ผกก.แก้แล้ว

เรื่องที่ต้องแจ้ง

- ส่งตารางประจำวันลงกลุ่ม

วันอังคาร ที่ 29 ตุลาคม 2562 เวลาการ 09.00 - 00.00 น.

ปัญหาที่พบ

- ฉากไม่เสร็จ

วิธีแก้ปัญหา

- เข้ามาช่วยฝายฉากในโรงละคร

เรื่องที่ต้องแจ้งลงกลุ่ม

- ส่งตารางประจำวันลงกลุ่ม

วันพุธ ที่ 30 ตุลาคม 2562 เวลา 09.00 - 00.00 น.

ปัญหาที่พบ

- ฉากยังไม่เสร็จ
- หน่วยงานยังไม่เสร็จ

วิธีแก้ไข

- เข้ามาช่วยฝ่ายฉาก
- หาน้องไปช่วยทำหน้างาน

เรื่องที่ต้องแจ้งลงกลุ่ม

- ส่งตารางประจำวันลงกลุ่ม

วันหยุดสัปดาห์ ที่ 31 ตุลาคม 2562 เวลา 09.00 - 00.00 น.

ปัญหาที่พบ

- เซตไฟไม่เสร็จและทำฉากต่อ

วิธีแก้ไข

- ฝ่ายไฟแก้แล้ว ส่วนฉากเพื่อนๆมาช่วยทำ

เรื่องที่ต้องแจ้ง

- ส่งตารางประจำวันลงกลุ่ม

ตารางการเข้าโรงละคร แผนสังหาร

วันที่ 28 ตุลาคม 2562 เวลา 9.00 – 24.00 น. ช่างเข้า set up ฉาก

09.00 - 10.00 น. ทุกคนแสดงตนบาย พร้อมทำงาน (ทุกฝ่าย)

10.00 – 24.00 น. ทำงานตามหน้าที่แต่ละฝ่าย แบ่งกันไปพักเที่ยงแล้วแต่เวลาที่สะดวก

นักแสดง + ฝ่ายฉาก/พรีอบ ทำตกแต่งหน้างาน

ฝ่ายแสง set up ไฟ

ฝ่ายคอสตูม แล้วแต่พี่กำหนดว่าให้ทำอะไร

วันที่ 29 ตุลาคม 2562 เวลา 9.00 – 24.00 น. ช่างเข้า set up ฉาก

09.00 - 10.00 น. ทุกคนแสดงตนบาย พร้อมทำงาน (ทุกฝ่าย)

09.00 – 16.00 น. ช่าง set up เสร็จ

16.00 – 24.00 น. ฝ่ายฉาก / พร็อบ / ฝ่ายแสง set up ต่อจากช่าง

วันที่ 30 ตุลาคม 2562 เวลา 9.00 – 24.00 น.

09.00 - 10.00 น. ทุกคนแสดงทนาย พร้อมทำงาน (ทุกฝ่าย)

09.00 – 15.00 น. ฝ่ายฉาก / พร็อบ / ฝ่ายแสง / นักแสดง / คอสตูม ทำตามหน้าที่ตัวเอง
เก็บรายละเอียดฉาก ติดผ้าดำ ติดไฟให้เสร็จ

15.00 – 20.00 น. Technical + Transitions + cue to cue (ซ้อมที่เป็นเทคนิคทั้งหมด)

20.00 – 20.30 น. นักแสดงเปลี่ยนเสื้อผ้า

20.30 – 23.00 น. Run through

23.00 – 24.00 น. เก็บของ + ประชุม

วันที่ 31 ตุลาคม 2562 เวลา 9.00 – 24.00 น. วัน Dress rehearsals

09.00 - 10.00 น. ทุกคนแสดงทนาย พร้อมทำงาน (ทุกฝ่าย)

09.00 – 13.00 น. นักแสดง แต่งหน้า ทำผม + กินข้าว

13.00 – 15.00 น. cue to cue

15.00 – 16.00 น. พักตามสะดวก

16.00 – 17.30 น. นักแสดง วอม + ทำสมาธิ

17.30 – 20.30 น. Dress rehearsals 100%

20.30 – 22.30 น. ฟังคอมเมนต์ + แก้ไข + ประชุม

22.30 – 24.00 น. ฝ่ายฉาก / ฝ่ายแสง เก็บรายละเอียดต่อ + เก็บของ

วันที่ 1 พฤศจิกายน 2562 เวลา 8.00 - 23.00 น. On stage

08.00 - 13.00 น. แสดงทนายทุกคน ฝ่ายคอสตูมเตรียมห้องแต่งหน้า / นักแสดงแต่งหน้า / ฝ่ายฉาก
และพร็อบ เช็คพร็อบ / ฝ่ายแสง เช็คไฟ + กินข้าว

13.00 - 15.00 น. Run technical + cue to cue

15.00 – 16.00 น. นักแสดงแต่งตัว + เติมหน้า

16.00 - 18.30 น. รันเร็ว + วอม + ทำสมาธิ

18.30 – 19.00 น. โรงละครเปิด

19.00 - 22.00 น. On stage

22.00 – 22.30 น. ถ่ายรูปกับนักแสดง

22.30 – 23.00 น. เก็บของปิดโรงละคร + ประชุม

วันที่ 2 พฤศจิกายน 2562 เวลา 8.00 - 23.00 น. On stage

08.00 - 13.00 น. แสดงทนายทุกคน ฝ่ายคอสตูมเตรียมห้องแต่งหน้า / นักแสดงแต่งหน้า / ฝ่ายฉาก
และพร็อบ เช็คพร็อบ / ฝ่ายแสง เช็คไฟ + กินข้าว

13.00 - 15.00 น. Run technical + cue to cue

15.00 – 16.00 น. นักแสดงแต่งตัว + เติมหน้า

16.00 - 18.30 น. รันเร็ว + วอม + ทำสมาธิ
18.30 - 19.00 น. โรงละครเปิด
19.00 - 22.00 น. On stage
22.00 - 22.30 น. ถ่ายรูปกับนักแสดง
22.30 - 23.00 น. เก็บของปิดโรงละคร + ประชุม

วันที่ 3 พฤศจิกายน 2562 เวลา 8.00 - 23.00 น. On stage

08.00 - 13.00 น. แสตนด์บายทุกคน ฝ่ายคอสตูมเตรียมห้องแต่งหน้า / นักแสดงแต่งหน้า / ฝ่ายฉากและพร็อบ เช็คพร็อบ / ฝ่ายแสง เช็คไฟ + กินข้าว
13.00 - 15.00 น. Run technical + cue to cue
15.00 - 16.00 น. นักแสดงแต่งตัว + เต็มหน้า
16.00 - 18.30 น. รันเร็ว + วอม + ทำสมาธิ
18.30 - 19.00 น. โรงละครเปิด
19.00 - 22.00 น. On stage
22.00 - 22.30 น. ถ่ายรูปกับนักแสดง
22.30 - 23.00 น. เก็บของปิดโรงละคร + ประชุม

วันที่ 4 พฤศจิกายน 2562 เวลา 9.00 - 16.00 น.

09.00 - 16.00 น. ทำงานตามหน้าที่แต่ละฝ่าย ตามที่หัวหน้าฝ่ายนัด

วันที่ 5 พฤศจิกายน 2562 เวลา 9.00 - 16.00 น.

09.00 - 16.00 น. ทำงานตามหน้าที่แต่ละฝ่าย ตามที่หัวหน้าฝ่ายนัด

วันที่ 6 พฤศจิกายน 2562 เวลา 9.00 - 16.00 น. Run technical

09.00 - 16.00 น. ทำงานตามหน้าที่แต่ละฝ่าย ตามที่หัวหน้าฝ่ายนัด

วันที่ 7 พฤศจิกายน 2562 เวลา 9.00 - 16.00 น. Run through

09.00 - 16.00 น. ทำงานตามหน้าที่แต่ละฝ่าย ตามที่หัวหน้าฝ่ายนัด

วันที่ 8 พฤศจิกายน 2562 เวลา 8.00 - 23.00 น. On stage

08.00 - 13.00 น. แสตนด์บายทุกคน ฝ่ายคอสตูมเตรียมห้องแต่งหน้า / นักแสดงแต่งหน้า / ฝ่ายฉากและพร็อบ เช็คพร็อบ / ฝ่ายแสง เช็คไฟ + กินข้าว
13.00 - 15.00 น. Run technical + cue to cue
15.00 - 16.00 น. นักแสดงแต่งตัว + เต็มหน้า
16.00 - 18.30 น. รันเร็ว + วอม + ทำสมาธิ

18.30 – 19.00 น. โรงละครเปิด
19.00 - 22.00 น. On stage
22.00 – 22.30 น. ถ่ายรูปกับนักแสดง
22.30 – 23.00 น. เก็บของปิดโรงละคร + ประชุม

วันที่ 9 พฤศจิกายน 2562 เวลา 8.00 - 23.00 น. On stage

08.00 - 13.00 น. แสตนด์บายทุกคน ฝ่ายคอสตูมเตรียมห้องแต่งหน้า / นักแสดงแต่งหน้า / ฝ่ายฉาก
และพร็อบ เช็คพร็อบ / ฝ่ายแสง เช็คไฟ + กินข้าว
13.00 - 15.00 น. Run technical + cue to cue
15.00 – 16.00 น. นักแสดงแต่งตัว + เต็มหน้า
16.00 - 18.30 น. รันเร็ว + วอม + ทำสมาธิ
18.30 – 19.00 น. โรงละครเปิด
19.00 - 22.00 น. On stage
22.00 – 22.30 น. ถ่ายรูปกับนักแสดง
22.30 – 23.00 น. เก็บของปิดโรงละคร + ประชุม

วันที่ 10 พฤศจิกายน 2562 เวลา 8.00 - 23.00 น. On stage

08.00 - 13.00 น. แสตนด์บายทุกคน ฝ่ายคอสตูมเตรียมห้องแต่งหน้า / นักแสดงแต่งหน้า / ฝ่ายฉาก
และพร็อบ เช็คพร็อบ / ฝ่ายแสง เช็คไฟ + กินข้าว
13.00 - 15.00 น. Run technical + cue to cue
15.00 – 16.00 น. นักแสดงแต่งตัว + เต็มหน้า
16.00 - 18.30 น. รันเร็ว + วอม + ทำสมาธิ
18.30 – 19.00 น. โรงละครเปิด
19.00 - 22.00 น. On stage
22.00 – 22.30 น. ถ่ายรูปกับนักแสดง
22.30 – 23.00 น. เก็บของปิดโรงละคร + ประชุม

14. รายชื่อนักแสดงและทีมงานทั้งหมด 47 คน

ผู้กำกับการแสดง

1. นางสาวอภิสร่า ยุทธโรจน์ (นา) ปี 4

ผู้ช่วยผู้กำกับการแสดง

1. นายดุสิตวัฒน์ เลิศอนันตวงศ์ (รถถัง) ปี 3
2. นายชาญณรงค์ แสนจักร (ซาบู่) ปี 2

ออกแบบเครื่องแต่งกาย

1. นางสาวนุชศรา รักเจริญนาวิน (ผักบุ้ง) ปี 4
2. นายอาจหาญ มีบุญ (กรวง) ปี 4

ผู้ช่วยออกแบบเครื่องแต่งกาย

1. นางสาวสุภาพร ขจรภาพ (ใหม่) ปี 1
2. นางสาวศุภิสรา สุขสมบุรณ์ (ตั้มมั่ว) ปี 1
3. นางสาวกัญญารัตน์ สุนทรวงษ์ (พราว) ปี 1
4. นางสาวณัฐธิกา ช่วยธานี (ยีนส์) ปี 1
5. นางสาวอาณามิกา เลิศพิมลพันธ์ (เจน่า) ปี 1
6. นางสาวชญาณันท์ โกมลวิศิษฐ์ (แอล) ปี 1
7. นายสหสวรรค์ พรสุดาชัย (โจ๊ะ) ปี 1
10. นายวงศธร ทองรุ่ง (นนท์) ปี 1

ออกแบบแสง

1. นายธนวัฒน์ พุ่มมณี (แบลร์) ปี 4

ผู้ช่วยออกแบบแสง

- | | | |
|----|--------------------------------|------|
| 1. | นาย ธนพล สิริอุดมศักดิ์ (แป็บ) | ปี 3 |
| 2. | นางสาวศิวาลัย จัน (โรส) | ปี 3 |
| 3. | นางสาวสุชาดา คำปิ่น (ซาร่า) | ปี 2 |
| 4. | นายศุภกร สารการ (ชนมผิง) | ปี 2 |
| 5. | นางสาวสินธนา ตาน้อย (จีป) | ปี 2 |
| 6. | นางสาวชญาดา โมงงาม (แนน) | ปี 1 |
| 7. | นางสาวพิชชาทร โสบุญมา (อันนา) | ปี 1 |

ออกแบบฉาก/อุปกรณ์ประกอบฉาก

- | | | |
|----|----------------------------|------|
| 1. | นางสาวการะเกด เวชกุล (แนน) | ปี 4 |
|----|----------------------------|------|

ผู้ช่วยออกแบบฉาก/อุปกรณ์ประกอบฉาก

- | | | |
|----|--|------|
| 1. | นายภูษิต ฉวีรัตน์ (บางนา) | ปี 2 |
| 2. | นายธีรวุฒิ มั่นนัง (แทนคุณ) | ปี 2 |
| 3. | นางสาวปาริชาติ จันดารักษ์ (หมวย) | ปี 1 |
| 4. | นางสาวปาณิสรา ยามี (ใบพิมพ์) | ปี 1 |
| 5. | นางสาวอัจฉรา เกษประดิษฐ์ (มายด์) | ปี 1 |
| 6. | นางสาวจันทราทิพย์ พรหมพลเมือง (ลูกแพร) | ปี 1 |
| 7. | นายณัฐกานต์ เนียมนำ (ราม) | ปี 1 |

ควบคุมเสียง

- | | | |
|----|-------------------------------------|------|
| 1. | นางสาวสรณศิริ พัฒนจันทร์ (ข้าวหลาม) | ปี 2 |
| 2. | วัลย์พร ป้องสวย (อ้มอึ้ง) | ปี 2 |

ผู้กำกับเวที

1. นางสาวสุชาวดี ชุยสี (เปี้ยว) ปี 4

ผู้ช่วยผู้กำกับเวที

1. นางสาวชีวิรัตน์ ชาติโรจน์ทร์ (ทีก) ปี 1
2. นางสาวอุบลวรรณ ลูกนก (บัวเกียง) ปี 1

นักแสดง

1. นางสาวสุภัทสร แก้วแจ่ม (กีก) ปี 4
2. นางสาวจิราวรรณ เชื้อนาฮี (แทน) ปี 4
3. นางสาวน้ำผึ้ง เสนาะคำ (ปิงปอง) ปี 4
4. นางสาวอารญา จันทร (เหม่งจ่าย) ปี 4
5. นายภัทรวิรินทร์ ลาวัลย์ (แซมเปญ) ปี 4
6. นายเชณ ดิทองอ่อน (เซ่) ปี 4
7. นายกฤษนันต์ แสงเมืองเปียง (มิก) ปี 4
8. นางสาวปริยากร กมลასนางกูร (พร้าว) ปี 4
9. นายการ์ณย์ รักกุดเวียน (พีช) ปี 3
10. นายกิตติพงษ์ มหานาม (ท้อป) ปี 2
11. นางสาวเพชรรัตน์ อธิธิพรหม (เพชร) ปี 1
12. นางสาวปิ่นทอง โคตะมะ (มุก) ปี 1
13. นายจักรภัทร คล่องช้าง (กีร์) ปี 1

เอกสารอ้างอิง

ชุติมา มณีวัฒนา. (2550). เอกสารประกอบการสอนรายวิชาการกำกับการแสดง 1. กรุงเทพมหานคร : คณะ

ศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา.

ณัฐภรณ์ รัตนชัยวงศ์. (2557). เอกสารประกอบการสอนเรื่อง การสร้างสรรค์บทละคร. กรุงเทพมหานคร : คณะ

ศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา.

_____. (2559). ความรู้เบื้องต้นสำหรับการเขียนบทละครเวที บทที่ 1. กรุงเทพมหานคร : คณะศิลปกรรม

ศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา.

_____. (2559). เอกสารประกอบการสอนวิชาการเขียนบทละครเวที. กรุงเทพมหานคร : คณะศิลปกรรม

ศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา.

_____. (2561). กลวิธีของอากาธา คริสตี้ในการตัดแปลงวรรณกรรมแนวอาชญากรรมสู่บทละครเวที.

วารสารศิลปปริทัศน์, ปีที่ 6 (ฉบับพิเศษ), หน้า 73-81.

นพมาศ แวหงส์. (2550). **ปริทัศน์ศิลปการละคร**. กรุงเทพมหานคร: ภาควิชาศิลปการละคร คณะอักษรศาสตร์

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ภาณุวัฒน์ อินทวัฒน์ [เด่น]. (17 พฤศจิกายน 2561). สัมภาษณ์โดย อภิสรา ยุทธโรจน์ . กรุงเทพฯ.

ภาณุวัฒน์ อินทวัฒน์ [เด่น]. (19 กุมภาพันธ์ 2562). สัมภาษณ์โดย อภิสรา ยุทธโรจน์ . กรุงเทพฯ.

วนศักดิ์ ผดุงเศรษฐกิจ. (2558). เอกสารประกอบการสอนวิชาปริทัศน์ศิลปะการแสดง บทที่ 1. กรุงเทพมหานคร

: คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา.

อากาธา คริสตี้. (2550). **แผนสังหาร (แปลจาก Towards Zero โดยปรีชา ดวงตา)**. กรุงเทพมหานคร :

สำนักพิมพ์สร้างสรรค์ บุ๊คส์.

_____. (2561). **แผนสังหาร (แปลจาก Towards Zero โดยภาณุวัฒน์ อินทวัฒน์)**. กรุงเทพมหานคร.

Agatha Christie. (1956). **Towards Zero (Gerald Verner, Trans)**. London : Samuel French.

Agathachristie. (2010). **Towards Zero**. สืบค้นเมื่อ 9 กุมภาพันธ์, 2562 จาก

<https://www.agathachristie.com/stories/towards-zero>.